
RACHEL HAWKINS
HEX HALL
FASCINAȚIA

PRIETEN... SAU DUȘMAN?!

La capătul unei veri petrecute alături de tatăl său între zidurile Abației Thorne, Sophie Mercer a învățat să-și accepte natura demonică și să-și stăpânească extraordinarele puteri cu care a fost înzestrată. Însă greul de-abia acum începe. Consiliul Prodigium, sub conducerea Larei Casnoff, o acuză că ar fi complotat cu temuta organizație L'Occhio di Dio și, drept pedeapsă, îi înlănțuie magia, după care o aruncă în temniță, în așteptarea ritualului Deposedării. Oare va reuși Sophie să-și recupereze la timp puterile sau va sfârși răpusă tocmai de cei pe care, cândva, îi credea aliați?

„O poveste antrenantă, care te ține cu sufletul la gură.
Nu o poți lăsa din mână..."
VOYA

„Într-un cuvânt, Sophie Mercer m-a fascinat iremediabil!"
Becca Fitzpatrick,
autoarea bestsellerului *Îngerul nopții*

IN ACEEAȘI SERIE:

Tradiție din 1989
ISBN 978-606-33-1712-5
9 786063 317125

RACHEL HAWKINS

HEX HALL

FASCINAȚIA

RACHEL HAWKINS

HEX HALL

FASCINAȚIA

Traducere din limba engleză
ANA DRAGOMIRESCU

LITERA

Hex Hall
Spellbound
Rachel Hawkins

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Hex Hall
Fascinația
Rachel Hawkins

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Mihaela Banu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Seria de ficțiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAWKINS, RACHEL
Hex Hall. Fascinația / Rachel Hawkins;
trad.: Ana Dragomirescu. – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1712-5

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ERATĂ: Dintr-o regretabilă eroare, în volumul al doilea al seriei, numele traducatorului a fost anunţat greşit. Facem cuvenita rectificare: *Hex Hall, Secretul*, traducere din limba engleză de Ana Dragomirescu.

Extraordinarului agent Holly Root,
pentru susținerea ei, pentru abilitatea
de a-i convinge pe „anumiți autori"
să nu se lase descurajați și pentru că
ne-a găsit, mie și lui Sophie, căminul
perfect!

PARTEA I

„Mă întreb dacă n-am fost schimbată peste noapte. Să vedem: *eram* aceeași când m-am trezit de dimineață? Mai că pot să-mi amintesc mici diferențe. Dar, dacă nu-s aceeași, următoarea întrebare este: cine-s eu atunci? Ah, asta-i marea enigmă!“

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor[1]

---

[1] Aici și mai departe, citatele din *Alice* sunt date după textul ediției românești publicate de Editura Didactică și Pedagogică în 1971, tradus din engleză de Bogdan Popescu. (n.tr.)

CAPITOLUL I

Sunt momente în care magia e chiar nasoală.

Sigur, e foarte tare când o folosești ca să-ți schimbi culoarea părului, să zbori sau să transformi ziua în noapte. Dar, de cele mai multe ori, magia tinde să se termine cu explozii, cu lacrimi sau să te lase întinsă pe spate, undeva la naiba-n cărți, cu senzația că un pitic sapă după diamante în țeasta ta.

Bun, poate că ultima parte mi se întâmplă doar mie.

Unul dintre dezavantajele călătoriei cu un Itineris – un soi de portal vrăjit care te poate duce dintr-un loc în altul – e efectul teribil pe care îl are asupra corpului. De fiecare dată când făcusem un astfel de drum, sfârșisem prin a mă simți de parcă fusesem întoarsă pe dos, însă acum îmi era mai rău ca niciodată. Efectiv tremuram. Sigur, asta putea fi și din cauza adrenalinei. Aveam senzația că inima încearcă să mi se arunce afară din piept.

Am inspirat adânc și am încercat să-mi domolesc pulsul galopant. Bun. Itineris-ul mă lăsase... în fine, undeva. Încă nu mă lămurisem exact unde, și asta mai ales pentru că nu eram în stare să deschid ochii. Oriunde aș fi fost însă, era un loc tăcut și foarte cald. Mi-am trecut mâinile pe pământul de sub mine. Iarbă. Câteva pietre. Niște bețe.

Am tras aer în piept și m-am gândit să-mi ridic capul. Dar, numai la ideea de a încerca să mă mișc, toate terminațiile mele nervoase s-au revoltat: „O, da, vezi să nu!"

Gemând, mi-am încleștat dinții și am decis că era un moment la fel de bun ca oricare altul să evaluez situația.

Până azi-dimineață, fusesem un demon aflat în posesia unor puteri supermegafantastice. Din cauza unei vrăji de legare, toată

această magie dispăruse. Mă rog, mai exact, nu dispăruse; încă o simțeam fremătând în mine precum un fluture sub sticlă. Dar nu puteam ajunge la nici una dintre puterile mele, așa că era ca și cum mi-ar fi dispărut.

Cine mai dispăruse? Cea mai bună prietenă a mea, Jenna. Și tata. Și Archer, tipul de care eram îndrăgostită. Și Cal, logodnicul meu. (Da, am o viață amoroasă complicată.)

Pentru o clipă, durerea de cap mi s-a părut o nimica toată în comparație cu durerea care mi-a străpuns pieptul când m-am gândit la ei patru. Sincer, nu știam pentru cine ar fi trebuit să-mi fac mai multe probleme. Jenna era vampir, ceea ce însemna că își putea purta singură de grijă, însă îi găsisem piatra sângerie zdrobită pe podeaua Abației Thorne. Principala misiune a pietrei sângerii era s-o protejeze pe prietena mea de efectele secundare ale vieții de vampir. Dacă îi fusese luată în plină zi, soarele avea s-o ucidă.

Apoi era tata. El fusese supus Deposedării, ceea ce însemna că era și mai neputincios decât mine acum. Eu măcar îmi păstrasem magia, așa nefolositoare cum era. Puterile tatei se pierduseră pentru totdeauna. Ultima dată când îl văzusem, zăcea într-o celulă, palid, inconștient, acoperit cu tatuaje vineții rămase după ritual. Archer fusese cu el și, din câte știam, amândoi se aflau *încă* în celula aceea când Abația Thorne fusese atacată.

Încă erau captivi când Consiliul o folosise pe Daisy, un alt demon, ca să incendieze clădirea.

Cal intrase în abația cuprinsă de flăcări ca să-i salveze, dar înainte îmi spusese să iau Itineris-ul ca să mă duc să-mi caut mama, care, cine știe de ce, era împreună cu Aislinn Brannick, conducătoarea unui grup de vânători de monștri. Deși, de vreme ce familia Brannick mă considera *pe mine* un monstru, nu-mi dădeam seama ce căuta mama cu ele.

Așa ajunsesem să zac întinsă pe spate, chinuită de durerea de cap, ținând încă strâns în mână sabia lui Archer. Poate era mai bine să stau pur și simplu aici și să aștept ca *mama* să mă găsească pe mine. Mi-ar fi convenit.

Am oftat în vreme ce vântul făcea să foșnească frunzele de deasupra mea. Dap, era un plan bun. Să stau întinsă pe pământ și să aștept să fiu găsită.

Dintr-odată, o lumină puternică îmi izbi pleoapele închise, și am tresărit, ridicând mâna ca să mă feresc de ea – orice ar fi fost. Când am deschis ochii, eram aproape sigură c-am s-o văd pe una dintre surorile Brannick stând în fața mea, poate cu o torță sau o lanternă în mână.

În nici un caz nu mă așteptam la o fantomă.

Fantoma lui Elodie Parris, ca să fiu mai exactă, stând la picioarele mele și privindu-mă furioasă, cu brațele încrucișate la piept. Strălucea atât de puternic, încât am mijit ochii în timp ce mă ridicam. Elodie fusese ucisă de străbunica mea cu aproape un an în urmă (poveste lungă) și, pentru că împărtășisem cu ea puțină magie chiar înainte să moară, fanțoma ei era acum legată de mine.

– Uau! am spus cu o voce răgușită. Uite, zăceam aici, gândindu-mă că mai rău de atât nu se poate, și, când colo, uite că s-a putut. Uf!

Elodie își dădu ochii peste cap și, doar pentru o secundă, mi se păru că strălucise mai puternic. Își mișcă buzele, dar nu scoase nici un sunet. Unul dintre neajunsurile vieții de fantomă: nu putea vorbi. Judecând după expresia ei și după ce îi puteam citi pe buze, am considerat că era probabil mai bine așa.

– Bine, bine, am zis. Nu e momentul să fim sarcastici.

Folosind sabia lui Archer drept cârjă, am reușit să mă ridic în picioare. Luna nu răsărise, dar, grație luminozității lui Elodie, vedeam în jur... copaci. Mulți. Și cam atât.

– Ai idee unde suntem? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri și mimă: „Pădure".

– Crezi?

Bun, deci chestia cu „nu e momentul să fim sarcastici" nu începuse prea *grozav*. Am oftat și m-am uitat în jur.

– E încă noapte, așa că am rămas probabil în același fus orar. Asta înseamnă că n-am ajuns prea departe. Dar e cald. Mult mai cald decât la Thorne.

Buzele lui Elodie se mișcară, și mi-au trebuit mai multe încercări ca să descifrez ce spune. În cele din urmă, am deslușit că era: „Unde voiai să mergi?“

– La familia Brannick, am răspuns.

Auzindu-mă, Elodie căscă ochii, iar buzele începură din nou să i se miște frenetic, spunându-mi fără îndoială cât puteam să fiu de cretină.

– Știu, am zis, ridicând o mână ca să-i opresc tirada tăcută. Niște irlandezi înfricoșători, vânători de monștri, poate n-au fost cea mai bună idee. Dar Cal a zis că mama e la ei. Și nu, am continuat în vreme ce gura ei fantomatică dădea să se deschidă din nou, nu știu de ce. Ceea ce *știu* e că Itineris-ul pare s-o fi dat în bară, pentru că singura roșcată înfricoșătoare pe care o văd pe aici ești tu. Oftând, mi-am frecat ochii cu mâna liberă. Așa că acum n-avem decât...

Un urlet despică aerul.

Am înghițit în sec, și degetele mi s-au încleștat pe mânerul sabiei.

– N-avem decât să sperăm că, orice ar fi, chestia aia nu vine încoace, am sfârșit fără vlagă.

Un alt urlet, de data asta mai aproape. Auzeam în depărtare ceva înaintând zgomotos prin tufișuri. Pentru o clipă mi-a dat prin cap să fug, dar genunchii îmi erau atât de moi, încât până și a sta în picioare era o provocare. Nici vorbă să fi putut întrece în goană un vârcolac. Ceea ce însemna că aveam să stau și să lupt.

Sau, de fapt, să stau și să fiu sfârtecată.

– Minunat, am murmurat, ridicând sabia cu un junghi în mușchii umerilor.

Mi-am simțit puterile zvârcolindu-mi-se în stomac și, brusc, m-a cuprins groaza. Eram normală, mi-am amintit eu. Doar o fată obișnuită de șaptesprezece ani, pe cale să înfrunte un vârcolac doar cu... Bun, aveam o ditamai sabia și o fantomă. Probabil ajutau și astea la ceva.

M-am uitat la Elodie. Ea se uita țintă spre pădure, cu o figură ușor plictisită.

– Hei, alo! am spus. Vârcolac la orizont! Ești măcar puțin îngrijorată din pricina asta?

Ea îmi aruncă un surâs afectat, făcând semn înspre propriul trup lucitor. I-am citit pe buze: „Sunt deja moartă".

– Corect. Dar, dac-o să mor și eu, noi două *chiar* n-o să devenim, ca fantome, cele mai bune prietene.

Elodie îmi răspunse cu o privire care spunea că nu există nici un pericol să se întâmple așa ceva.

Sunetele se înteţiră, iar eu am ridicat sabia mai sus.

Apoi, cu un mârâit, ceva mare și furios sări printre copaci. Am scos un mic țipăt ascuțit, ba chiar și Elodie a sărit înapoi. Mă rog, a plutit înapoi.

Pentru o clipă, toți trei am rămas încremeniți, eu ținând sabia ca pe o bâtă de baseball, Elodie plutind la câțiva centimetri de pământ, vârcolacul ghemuit în fața noastră. Habar n-aveam dacă era băiat sau fată, dar mi se păru că era tânăr. O spumă albă îi picura din bot. Vârcolacii sunt cam băloși.

Își lăsă capul în jos, iar eu am strâns sabia și mai tare, așteptându-l să țâșnească. Dar, în loc să se repeadă să-mi sfâșie gâtul, el scoase un sunet gutural, de jale, aproape ca și cum ar fi plâns.

M-am uitat în ochii lui, tulburător de umani. Dap, cu siguranță lacrimi. Și frică. Groază. Gâfâia din greu, și am avut senzația că era pe fugă de ceva vreme.

Deodată, mi-am dat seama că poate Itineris-ul n-o dăduse în bară atât de rău pe cât crezusem eu. Ceva îl speriase pe vârcolacul ăsta, și nu-mi puteam închipui decât câteva chestii care erau în stare de *așa ceva*. Niște irlandezi înfricoșători, vânători de Prodigium? În capul listei.

– Elodie... am dat să spun, dar, până să mai scot vreo vorbă, ea se stinse ca un nenorocit de licurici.

Eu și vârcolacul am rămas cufundați în beznă. Eu am înjurat, iar el a scos un mârâit care semăna cu același cuvânt. Preț de câteva clipe, doar cât să-mi închipui că poate mă înșelasem, pădurea rămase tăcută și neclintită.

Apoi totul se dezlănțui dintr-odată.

CAPITOLUL 2

De undeva din fața mea se iscă un strigăt, iar vârcolacul începu să urle. Am auzit o scurtă luptă, urmată de un scheunat ascuțit. Apoi singurul sunet rămas fu răsuflarea mea – aerul care îmi intra și-mi ieșea din plămâni cu un șuierat.

Am surprins o mișcare cu coada ochiului și, instinctiv, am pășit spre ea, ținând în continuare sabia îndreptată înainte.

Deodată, o lumină puternică, mult mai puternică decât a lui Elodie, mă izbi drept în față. Am închis ochii și m-am poticnit. Ceva mă lovi peste brațul întins, îndeajuns de tare ca să mă facă să țip. Mâna îmi amorți imediat, iar sabia lui Archer îmi alunecă printre degete. Încă o lovitură, de data asta îndărătul genunchilor, și m-am trezit pe spate.

Ceva greu mi se așeză pe piept, și doi genunchi osoși îmi lipiră ambele brațe de pământ. Am simțit o înțepătură sub bărbie și m-am luptat cu impulsul de a scânci.

O voce ascuțită mă întrebă:

– Ce ești?

Am deschis ochii cu grijă. Lanterna care mă orbise zăcea la vreo jumătate de metru de capul meu, lăsându-mi suficientă lumină doar cât să văd ceea ce părea a fi o fată de vreo doisprezece ani care mi se așezase pe piept.

Fusesem pusă la pământ de o copilă *de clasa a șasea*? Jenant.

În aceeași clipă, metalul rece pe care îl simțeam pe gât îmi aminti că această copilă de clasa a șasea avea un cuțit.

– Eu... nu sunt nimic, am spus, încercând să-mi mișc buzele cât mai puțin.

Ochii mi s-au obișnuit repede cu lumina slabă și am observat părul roșu aprins al fetei. Oricât de ciudat ar părea, în pofida

tăișului proptit în gâtul meu și a toate celelalte, primul meu gând a fost: „Ah, mulțumescu-ți, Doamne!“

Poate că era mai tânără decât mă așteptasem, dar, din multe puncte de vedere, fetișcana asta reprezenta tot ce-mi imaginasem că ar fi surorile Brannick. Acestea formau o mare familie de femei – întotdeauna femei, deși bănuiesc că bărbații contribuiau și ei cumva, având în vedere că neamul exista de peste o mie de ani. Descendente ale unei vrăjitoare albe megaputernice pe nume Maeve Brannick, își dedicaseră viețile eradicării răului din lume.

Din nefericire, eu mă potriveam cu definiția lor de rău.

Fata se uită urât la mine.

– Ești tu ceva! șuieră ea, aplecându-se mai aproape. Simt. Orice ai fi, nu ești om. Așa că ori îmi spui ce soi de ciudățenie ești, ori te despic și aflu singură.

Am privit-o țintă.

– Ești o fetișcană dură!

Privirea urâtă i se adânci.

– Le caut pe surorile Brannick, am spus în grabă. Și bănuiesc că ești una dintre ele, pentru că... știi tu, păr roșcat, violență și așa mai departe.

– Cum te cheamă? mă întrebă, în vreme ce înțepătura din gâtul meu se transforma într-o durere în toată regula.

– Sophie Mercer, am spus printre dinții încleștați.

Ochii i se măriră.

– Nu se poate! zise, semănând pentru prima dată cu școlărița care probabil și era.

– Ba se poate, am replicat răgușit.

Preț de o secundă păru nesigură, iar cuțitul de la gâtul meu alunecă în jos, poate cu vreo doi centimetri. Atât mi-a trebuit.

M-am rostogolit cu putere într-o parte. Mișcarea îmi întinse ceva din umăr atât de tare, încât îmi dădură lacrimile, dar avu efectul scontat, adică o dădu jos pe fată de pe mine.

Ea țipă, și am auzit un bufnet înfundat, care am sperat din tot sufletul că era zgomotul cuțitului căzut la pământ. Dar nu mi-am permis răgazul să verific. În patru labe, m-am târât către sabia lui Archer. Mi-am încleștat degetele pe mâner și l-am tras înspre mine.

Folosind arma drept sprijin, m-am împins în picioare și m-am întors către fată. Ea zăcea încă pe pământ, sprijinită în mâini, gâfâind. Expresia de „cercetașă rea“ îi dispăruse de pe chip; nu mai era decât o puștoaică speriată.

M-am întrebat de ce. Eu încă mă sprijineam în sabie, n-o îndreptasem către ea. Picioarele îmi tremurau foarte tare, eram sigură că vedea asta, și știam că fața mi-e brăzdată de lacrimi și sudoare. N-aveam cum să par tocmai intimidantă...

Atunci mi-am amintit expresia ei când îmi auzise numele. Mă știa sau cel puțin știa despre mine. Ceea ce însemna că probabil știa ce sunt.

Sau ce fusesem.

Am încercat să-i arunc cea mai dură căutătură „sunt o prințesă-demon“ de care eram în stare – lucru deloc ușor, având în vedere că părul îmi atârna peste față și îmi curgea nasul.

– Cum te cheamă? am întrebat-o.

Fata stătea cu ochii ațintiți asupra mea, dar mâinile ei bâjbâiau neîncetat pe pământ, fără îndoială în căutarea cuțitului.

– Izzy, răspunse.

Am ridicat din sprâncene. Nu era tocmai un nume care să-ți sădească teama în suflet.

Izzy trebuie să-mi fi citit asta în priviri, pentru că se încruntă.

– Sunt Isolde Brannick, fiica lui Aislinn, fiica Fionei, fiica...

– Bine, bine, fiica unui șir de cucoane fioroase, m-am prins.

Mi-am trecut o mână peste față. Ochii mă dureau și mi-i simțeam parcă plini cu nisip. În viața mea nu fusesem mai obosită. Capul mi-era ca de ciment, chiar și bătăile inimii îmi păreau greoaie și lente. Pe deasupra, mă încerca și o senzație ciudată, sâcâitoare, ca și cum mi-ar fi scăpat ceva important.

Lăsând la o parte toate astea, mi-am îndreptat din nou atenția către Izzy.

– O caut pe Grace Mercer. De îndată ce am rostit numele mamei, am simțit cum în gât mi se formează un nod gros, dureros. Am clipit și am adăugat: Mi s-a spus că e la surorile Brannick, și chiar trebuie s-o găsesc.

„Și să mă arunc în brațele ei și să plâng cam o mie de ani", mi-am zis în sinea mea.

Dar Izzy scutură din cap.

– La noi nu e nici o Grace Mercer.

Cuvintele căzură asupra mea ca niște lovituri de secure.

– Nu, trebuie să fie! am spus.

Imaginea lui Izzy tremură înaintea mea, și mi-am dat seama că o vedeam printre lacrimi.

– Cal mi-a zis că e la familia Brannick, am insistat eu cu vocea frântă.

Fata se îndreptă de spate.

– Ei bine, oricine ar fi Cal, s-a înșelat. În tabără nu sunt decât membri ai clanului Brannick.

„Găsește-o pe mama!" Asta fusese singurul lucru asupra căruia mă concentrasem din clipa în care Cal o luase la fugă spre Abația Thorne. Căci, dacă o găseam pe ea, atunci, cumva, totul avea să fie în regulă, iar eu aveam să dau până la urmă și de ceilalți.

De tata, de Jenna, de Archer și de Cal.

Mă cuprinse un val de durere și epuizare. Dacă mama nu era aici, atunci tocmai mă teleportasem în mijlocul teritoriului inamic fără nici un rost. Fără puteri. Fără părinți. Fără prieteni.

În clipa aceea mi-am permis să zăbovesc asupra ideii de a lăsa pur și simplu sabia jos și de a mă lungi la pământ. M-aș fi simțit mai bine întinsă și, pe bune, dacă deja pierdusem totul, ce mai conta ce urma să-mi facă făptura asta micuță cu porniri criminale?

Dar, la fel de repede, am alungat naibii gândul. Nu se putea să fi supraviețuit atacurilor demonice, duelului cu strigoii și exploziilor cu sticlă demonică doar ca să sfârșesc ucisă de

o Scufiță Roșie. Fie că mama era aici, fie că nu, eu tot aveam să supraviețuiesc.

Am strâns degetele pe mânerul sabiei până când am simțit metalul tăindu-mi pielea. Mă durea, însă era bine. Asta mă putea împiedica să leșin, lucru care, la rândul lui, o putea împiedica pe Izzy să mă disece – sau, mă rog, orice le făceau surorile Brannick demonilor.

Foștilor demoni. Nu contează.

– Deci voi aveți o tabără, am spus, silindu-mi creierul să lucreze. E... mișto. Pun pariu că are buncăre și sârmă ghimpată.

Izzy își dădu ochii peste cap.

– Dăăă!

– Bine, deci tabăra asta. Unde mai exact...?

Fraza rămase neterminată, căci pământul începu să se legene. Sau poate eu eram cea care se legăna dintr-o parte într-alta? Iar lumina devenea tot mai slabă pentru că lanterna era pe moarte sau pentru că ochii mei nu mai funcționau?

– Nu! Nu, *n-am* să leșin!

– Ăăă... Ești bine?

Am clătinat din cap.

– Am vorbit cu voce tare?

Izzy se ridică încet în picioare.

– N-arăți prea bine.

M-aș fi uitat urât la ea dacă ochii mei n-ar fi avut lucruri mai importante de făcut – de pildă, să nu-mi pice din cap. Un clănțănit zgomotos îmi umplu craniul, și mi-am dat seama că erau dinții mei.

Minunat! Intram în stare de șoc. Foarte... *neconvenabil.*

Genunchii începură să-mi cedeze, și am apucat mai strâns mânerul sabiei, încercând din răsputeri să rămân în picioare. „Sabia lui Archer“, mi-am spus eu. „Nu poți să leșini pentru că trebuie să-l găsești și să-l ajuți...“

Dar era prea târziu. Alunecam spre pământ, iar Izzy se răsucise, evident în căutarea cuțitului.

Brusc, am observat o sclipire palidă venind de undeva din spatele meu. Buimacă, am dat să mă întorc spre ea, gândindu-mă că probabil era o poteră a familiei Brannick. Și atunci am simțit un impuls puternic, aproape electric, străbătându-mi corpul. L-am recunoscut imediat.

Magie.

Am rămas complet nemișcată, dezorientată. Oare puterile mele tocmai...? Nu. Ceea ce îmi curgea prin vene nu părea a fi magia *mea*. Mereu îmi simțisem puterile țâșnindu-mi din picioare, urcând din pământ. Magia asta semăna cu ceva ușor și rece care mi se așeza pe creștetul capului. Ca zăpada.

Ca magia lui Elodie.

„Asta pentru că e magia mea, neroado!" șuieră glasul lui Elodie în mintea mea.

„Ce?" am încercat să spun.

Dar buzele nu voiau să mi se clintească. Un braț mi se ridică, însă nici pe acela nu l-am mișcat eu. Și cu siguranță nu eu am fost cea care a aruncat un fulger auriu din vârful degetelor în spinarea lui Izzy.

Scâncind, fata se prăvăli la pământ.

Am înaintat, cu sabia ridicată, dar, din nou, eram ca o marionetă. Simțeam metalul aspru al mânerului în mâini și durerea pe care mi-o provoca în umeri efortul de a ridica sabia, însă nu aveam control asupra propriilor mișcări.

Izzy reușise să se scoale în picioare, iar acum se îndepărta de mine poticnindu-se. Spatele ei se lovi bufnind de un copac, și m-am văzut lipindu-i lama sabiei de gât.

Chiar când începuse să-mi sară țandăra în minte, am simțit triumful lui Elodie izbucnind în interiorul meu.

„Ieși!" am țipat în tăcere. „N-aș împărți nici măcar un dormitor cu tine, darămite propriul corp!"

„Nici gând!" fu singura ei replică.

– Acum ești cu totul în puterea mea, m-am auzit mârâind către Izzy. Așa că ori îmi spui unde e mama, ori te fac șiș-kebab. Tu alegi!

Izzy gâfâia, iar ochii ei verzi se umpluseră de lacrimi.

„Are doisprezece ani, Elodie“, m-am gândit eu.

„Mă rog“, răspunse ea. Practic o auzeam dându-și ochii peste cap.

– Eu... începu Izzy, și pupilele ei își schimbară brusc direcția, privind undeva peste umărul meu.

Am încercat să întorc capul ca să mă uit și eu, însă Elodie îmi ținea ochii ațintiți asupra fetei.

– Știi tu, am spus, simțindu-mi buzele curbându-se într-un rânjet, o Brannick ucisă de un demon cu una dintre săbiile organizației L'Occhio di Dio. Delicios, nu ți se pare?

„E ceva în spatele meu, nebuno!“ am strigat în sinea mea. „Termină cu joaca de-a sperietoarea sinistră și uită-te!“

Dar Elodie nu mă băgă în seamă.

Încă mă uitam fix la chipul lui Izzy, când expresia ei îngrozită se transformă brusc într-una de ușurare. Nu știu care emoție a fost mai puternică: panica mea sau confuzia lui Elodie, căci pe amândouă le-am simțit izvorând din stomacul meu.

Apoi ambele senzații au fost eclipsate de o durere uriașă, fulgerătoare, când ceva m-a lovit cu putere în ceafă.

CAPITOLUL 3

Murisem. Asta era singura explicație pe care o aveam pentru faptul că mă simțeam întinsă într-un pat confortabil, răcoros, cu cearceafuri ce miroseau a curat trase până sub bărbie și o mână blândă mângâindu-mi părul.

Era plăcut. Una peste alta, moartea părea destul de dulce. Mai ales dacă însemna că puteam să dorm o veșnicie. M-am cuibărit mai bine în așternut. Mâna care îmi dezmierda părul se mută pe spatele meu, și mi-am dat seama că cineva cânta încetișor. Vocea mi-era cunoscută și avea ceva care îmi provoca o durere în piept. În fine, era de așteptat. Cântecele îngerilor sunt probabil teribil de emoționante.

– „Eram chelneriță într-un bar când te-am cunoscut"[1]... fredona glasul.

M-am încruntat. Oare ăsta era un cântec potrivit pentru Gazda Cerească...?

Deodată mi-am dat seama.

– Mamă! am strigat, ridicându-mă în capul oaselor.

A fost o greșeală, pentru că, de îndată ce am făcut asta, o durere cumplită îmi explodă în cap.

Două mâini blânde mă împinseră ușurel înapoi pe perne, și, deodată, am văzut-o: mama, aplecată deasupra mea, cu îngrijorarea întipărită pe chip și lacrimi scurgându-i-se pe obraji, dar părând atât de frumoasă, încât îmi veni și mie să plâng.

– E adevărat, nu-i așa? am întrebat, aruncând o privire prin încăpere.

---

[1] Vers din melodia „Don't you want me" a trupei britanice Human League (n.tr.)

Era micuță și întunecată și în ea plutea un vag miros de lemn, asemănător cedrului. În afara patului și a scaunului cu spătar rotund de lângă el nu mai exista nici o mobilă. Pe fereastră se revărsa o lumină strălucitoare, galben-roșiatică, și mi-am dat seama că se lăsa seara.

– Nu e un vis sau vreo halucinație din cauza loviturilor?

Am simțit mâna mamei în jurul umerilor. Buzele ei erau calde, lipite de tâmpla mea.

– Sunt aici, scumpo, murmură. Cu adevărat.

Am început să plâng. Tare. Hohote puternice, zguduitoare, dureroase. Printre ele, am încercat să-i povestesc tot ce se întâmplase la Thorne, dar știam că vorbele mele n-aveau nici o noimă.

Când furtuna s-a potolit, m-am lipit de ea, trăgând adânc aer în piept. Lacrimi se scurgeau și pe fața ei, udându-mi creștetul.

– Bine, am spus în cele din urmă. Asta e povestea vacanței mele lamentabile. Acum e rândul tău.

Mama oftă și mă strânse mai tare în brațe.

– Of, Soph! zise ea cu voce foarte slabă. Nici nu știu de unde să încep.

– Unde suntem? am întrebat. Ăsta ar fi un început destul de bun.

– În tabăra familiei Brannick.

Atunci mi-am amintit totul. Izzy, sabia, Elodie care-mi transformase trupul într-o marionetă ucigașă.

„Elodie!“ am chemat-o în tăcere. „Mai ești?“

Nu-mi răspunse nimeni. Pentru moment eram singura persoană din capul meu. Apropo...

– Ce-a pățit capul meu?

– Finley – sora mai mare – s-a dus s-o caute pe Izzy. Izzy spune că ai atacat-o cu puterile tale magice. Parcă ziceai că nu mai poți face vrăji.

– Nu mai pot, am răspuns. E... o să-ți explic mai târziu. Deci Finley m-a pocnit în cap cu... ce? Cu o bâtă de baseball? Cu un camion?

– Cu o lanternă, răspunse mama, și degetele ei îmi dădură părul la o parte de pe ceea ce părea a fi o gâlmă cât o minge de baschet în ceafa mea.

Am tăcut amândouă, știind ce urma să întreb: ce naiba căuta mama, care își petrecuse mare parte din viață fugind de tot ce însemna magie, în vacanța de vară cu niște vânători de monștri?

Însă ceva îmi spunea că, oricare ar fi fost, răspunsul avea să fie complicat. Și probabil neplăcut. Și, chiar dacă muream de nerăbdare să aflu ce o adusese aici, puteam discuta despre asta mai târziu, de preferință când creierul meu n-avea să mai amenințe să-mi sară din țeastă.

– Era cald, am spus.

Nu există prea multe subiecte mai puțin complicate și mai puțin neplăcute decât condițiile meteorologice, nu-i așa?

– Afară. Unde se află, mai exact, locuința familiei Brannick?

– În Tennessee, răspunse mama.

– Bun, păi asta înseamnă... Stai așa, Tennessee? M-am ridicat și m-am uitat la ea. Am folosit Itineris-ul ca să vin din Anglia până aici. E o chestie ca un portal magic, am început eu să-i explic, dar ea dădea din cap ca și cum ar fi știut deja. Oricum, am părăsit Abația Thorne noaptea și am ajuns *aici* tot noaptea, deci nu se poate să fi mers atât de departe.

Mama mă privi cu atenție.

– Sophie, spuse, și ceva din vocea ei îmi făcu stomacul să se înnoade. Abația Thorne a ars din temelii acum trei săptămâni.

M-am holbat la ea.

– Nu se poate! Am fost acolo. Am fost acolo azi-noapte.

Scuturând din cap, mama se întinse și-mi cuprinse obrajii în palme.

– Scumpo, au trecut șaptesprezece zile de când am primit vestea despre ce s-a întâmplat la Thorne. Am crezut... Vocea i se frânse. Am crezut că ai fost capturată sau ucisă. Când Finley te-a adus azi-noapte, a fost ca un miracol.

Mintea mi se pornise ca un motor.

Șaptesprezece zile.

Mi-am amintit cum pășisem în Itineris, mi-am amintit prăbușirea, întunericul de nepătruns. Dar nu le simțisem decât pentru o secundă sau două, după care mă trezisem întinsă pe spate, în pădure. Cum de trecuseră *șaptesprezece zile* doar cât ai clipi din ochi?

Apoi îmi veni un alt gând.

– Dacă a trecut atâta vreme de când Thorne a ars, tu trebuie să fi aflat ceva despre tata. Sau despre Cal, sau despre surorile Casnoff.

– Nu mai sunt, spuse o voce din cealaltă parte a încăperii.

Am întors capul, chircindu-mă de durere. O femeie stătea sprijinită de tocul ușii, ținând în mână o cană din care ieșeau aburi. Purta blugi și un tricou simplu, negru, iar părul roșcat, mai închis la culoare decât al lui Izzy, i se revărsa pe umăr într-o coadă lungă împletită.

– Au dispărut fără urmă, continuă ea, intrând în cameră.

Am simțit-o pe mama încordându-se lângă mine.

– James Atherton, băiatul mag, *celălalt* băiat mag, vrăjitoarele alea Casnoff și demonul lor de casă. Credeam că și tu dispăruseși odată cu ei, până când ți-ai făcut apariția încercând s-o ucizi pe fiică-mea.

Ghicisem deja că tipa cea dură era Aislinn Brannick. Totuși, ivirea ei chiar în fața mea îmi puse în stomac un pietroi cât toate zilele. Mi-am dres vocea.

– Ca să vorbesc în apărarea mea, ea a scos prima cuțitul, am spus.

Spre surprinderea mea, Aislinn scoase un sunet aspru care putea fi luat drept un chicotit. Îmi întinse cana.

– Bea asta!

– Hmm, ce-ar fi să nu? am răspuns, privind țintă conținutul verde-închis.

Orice ar fi fost lichidul ăla, mirosea a pin și noroi, și, având în vedere că Aislinn era mama lui Izzy, probabil avea otravă în el.

Dar ea se mulțumi să dea din umeri.

– Atunci nu bea! Puțin îmi pasă mie dacă te doare capul!

– E în regulă, îmi spuse mama, fără să-și ia ochii de la ea. O să te simți mai bine.

– Murind? am întrebat. Sunt sigură că asta ar face să-mi dispară durerea de cap, dar e un efect secundar foarte neplăcut.

– Sophie! murmură mama, cu o nuanță de avertizare în glas.

Însă Aislinn mă privi cu viclenie, și un surâs îi jucă pe buze.

– Are gură mare, asta-i sigur, zise ea. Ochii i se îndreptară către mama. Probabil de la el a moștenit-o. Tu ai fost mereu tăcută.

Nedumerită, m-am uitat la mama, dar ea, palidă la chip, nu-și dezlipea privirea de Aislinn Brannick.

– Trebuie să coborâți în cinci minute, spuse Aislinn, mutându-se la picioarele patului. Întrunire de familie.

Am luat o înghițitură șovăitoare din cana caldă. Lichidul avea un gust chiar mai rău decât mirosul, însă, de îndată ce mi-a alunecat pe gât, am simțit durerea cedând. Închizând ochii, m-am sprijinit de tăblia patului.

– Ce nevoie aveți de noi? am întrebat. Nu puteți să... vă brannickați mai departe și fără persoanele noastre?

În cameră se lăsă o tăcere grea, iar când am deschis ochii, mama și Aislinn se uitau una la alta.

– Nu știe? întrebă tipa cea dură într-un sfârșit.

Am simțit cum îmi urcă în piept un amestec de groază și furie. Nu voiam să am de-a face cu așa ceva. Nu eram pregătită să am de-a face cu așa ceva, nu încă.

Dar, când mama se întoarse către mine, am știut. Mi-am dat seama după teama și tristețea de pe chipul ei, după felul în care strângea pătura în mâini. Și am știut că, indiferent dacă voiam să înfrunt adevărul sau nu, exista un motiv foarte simplu al prezenței ei acolo.

Totuși, m-am auzit întrebând:

– Mamă?

Însă Aislinn a fost cea care a răspuns.

– Mama ta e o Brannick, Sophia. Ceea ce înseamnă că și tu ești una de-a noastră.

CAPITOLUL 4

Când ușa s-a închis cu un pocnet în urma lui Aislinn, mama și-a cuprins fața în mâini, răsuflând înfiorată. Am dat pe gât restul băuturii primite de la gazdă. Capul mi s-a înzdrăvenit numaidecât. De fapt, totul mi s-a înzdrăvenit, și eram aproape... sprintenă, chiar dacă îmi simțeam gura de parcă tocmai linsesem un pin.

Dar gustul groaznic de pe limbă nu era o problemă. Îmi dădea o temă asupra căreia să mă concentrez, alta decât faptul că mai toată viața mea fusese o minciună. Sau că, nu se știe cum, pierdusem șaptesprezece zile din ea. Sau că aveam o fantomă în corp.

Brusc, mi se făcu atât de dor de Jenna, încât am simțit aproape o durere fizică. Voiam s-o țin de mână și s-o aud spunându-mi ceva care să mă facă să văd nu doar încurcătura teribilă în care ne aflam, ci și latura ei haioasă.

Și Archer ar fi fost drăguț. El probabil ar fi ridicat o sprânceană, cu aerul lui sexi-enervant, și ar fi făcut o glumă porcoasă în legătură cu faptul că Elodie mă poseda.

Ori Cal. El n-ar fi zis nimic, dar simpla lui prezență m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Iar tata...

– Sophie, spuse mama, trezindu-mă din reverie. Nu... nici nu știu cum să încep să-ți explic toate astea. Mă privi cu ochii înroșiți. Am vrut să-ți vorbesc, de atâtea ori, dar toate au fost mereu atât de... complicate. Mă urăști?

Am tras adânc aer în piept.

– Sigur că nu. Mă rog, nu sunt *încântată*. Și îmi rezerv în totalitate dreptul de a avea angoase pe tema asta mai târziu.

Dar zău, mamă, în clipa asta sunt atât de fericită să te văd, încât nu mi-ar păsa nici dacă, în secret, ai fi un ninja trimis din viitor să distrugă pisoii și curcubeiele.

Ea chicoti, scoțând un sunet gâtuit și apos.

– Mi-a fost tare dor de tine, Soph.

Ne-am îmbrățișat, și eu mi-am lipit fața de pieptul ei.

– Dar vreau să aud întreaga poveste, am spus cu voce înăbușită. Pune toate cărțile pe masă!

Mama dădu din cap în semn de aprobare.

– Absolut. După ce stăm de vorbă cu Aislinn.

Trăgându-mă înapoi, am făcut o grimasă.

– Mai exact, în ce fel ești înrudită cu ea? Sunteți ceva gen verișoare?

– Suntem surori.

M-am holbat la ea.

– Ia stai! Deci ești o Brannick *de-adevăratelea*? Dar nici măcar n-ai părul roșcat!

Ea se ridică de pe pat, răsucindu-și coada de cal într-un coc.

– Se cheamă vopsea, Soph. Acum haide! Aislinn e deja cu capsa pusă.

– Da, m-am prins, am mormăit eu, dând așternutul la o parte și ridicându-mă în picioare.

Am părăsit amândouă dormitorul și am ieșit pe holul întunecos. Mai exista doar o cameră la etajul acela, şi, brusc, m-am trezit gândindu-mă la Abația Thorne, cu toate coridoarele și încăperile ei. Încă mi se părea greu de crezut că o clădire atât de masivă putuse pur și simplu să... dispară.

Am coborât pe o scară îngustă la capătul căreia se găsea o arcadă joasă. Dincolo de ea se afla o altă cameră mohorâtă. Oare oamenii ăștia aveau ceva împotriva plafonierelor?

Am remarcat un frigider vechi de culoare verde și o masă rotundă din lemn, așezată sub o fereastră soioasă. În aer plutea mireasmă de cafea, iar pe bufet se vedea un sendviş mâncat pe jumătate, însă bucătăria era goală.

– Trebuie să fie în Sala de Război, spuse mama ca pentru sine.

– Stai așa! Ai zis „Sală de Război“? am întrebat, însă ea trecuse deja de bucătărie și cotea după un colț.

M-am dus cu pas greoi după ea, încercând să mă orientez în interiorul casei. Primul cuvânt care îmi venea în minte era „spartan“. La Thorne existaseră atâtea chestii – tablouri, tapițerii, bibelouri, armuri înspăimântătoare –, încât nu le puteai cuprinde pe toate cu privirea. Aici parcă tot ce nu era absolut necesar fusese îndepărtat. La naiba, chiar și unele lucruri care *erau* necesare păreau să lipsească! Încă nu văzusem o baie.

Camera nu avea ferestre, doar câteva becuri fluorescente fixate în tavan aruncau o lumină bolnăvicioasă asupra tuturor obiectelor. Și, când zic „toate obiectele“, mă refer la o canapea maronie jegoasă, niște scaune pliante din metal, două biblioteci doldora de cărți, câteva cutii de carton și o uriașă masă rotundă, acoperită cu hârtii.

A, și arme.

Erau acolo tot felul de instrumente înfricoșătoare ale morții, înșirate de la un capăt la altul al încăperii. Lângă canapea am numărat trei arbalete, iar pe ultimul raft al uneia dintre biblioteci zăcea un morman de chestii din alea shuriken, care seamănă cu niște steluțe cu colțuri tăioase ce pot fi aruncate.

Izzy stătea așezată pe canapea, picior peste picior, ținând în mâini o carte în ediție broșată. N-a ridicat ochii când am intrat, și m-am întrebat ce lectură o captiva atât de tare. *Uciderea monștrilor pentru începători*, probabil.

În cameră nu se mai aflau decât Aislinn și o fată ce părea cam de aceeași vârstă cu mine. Când am intrat pe ușă împreună cu mama, amândouă și-au ridicat privirile din cărțile pe care le studiau. Am zărit o lanternă vârâtă într-un toc la brâul fetei. Deci asta era Finley, Mânuitoarea de Lanterne. Mi-am frecat creștetul capului, iar ea s-a uitat urât la mine.

M-am întors către tăcuta, tocilara mea mamă, o femeie pe care, sincer, n-o văzusem vreodată plesnind nici măcar o muscă.

– Scuze, dar n-ai cum să fi crescut aici. Nu se poate.

Atunci s-a auzit un zbârnâit și am simțit ceva trecându-mi pe lângă față. Cu coada ochiului am zărit-o pe mama ridicând mâna, și, deodată, am văzut-o că ține între degete mânerul unui cuțit – un cuțit care, se pare, tocmai fusese azvârlit către capul ei. Toată treaba durase mai puțin de o secundă.

Am înghițit în sec.

– Îmi retrag cuvintele.

Mama nu zise nimic, ci rămase cu privirea ațintită asupra lui Aislinn, care, am observat, încă avea un braț ușor săltat. Zâmbea.

– Grace a fost întotdeauna cea mai rapidă dintre noi, spuse ea, și mi-am dat seama că vorbea cu mine.

Îmi zâmbea *mie*.

– În regulă, am spus în cele din urmă. Oricum, eu n-am moștenit asta de la ea, în caz că vă întrebați. Nu pot să prind nici măcar o minge de fotbal.

Aislinn chicoti, iar privirea lui Finley deveni și mai furioasă.

– Deci tu ești vlăstarul demonic! izbucni ea.

– Finn! se răsti Aislinn.

Uf! Așadar, măcar una dintre surorile Brannick mă ura. În mod ciudat, asta mă făcea să mă simt mai bine. Era ceva normal. În plus, dacă exista cineva cu care știam să mă port, alea erau fetele rele.

– De fapt, mi se spune Sophie.

De pe canapea se auzi un hohot de râs, și toate am întors privirile către Izzy. Ea își acoperi gura cu mâna și încercă să transforme sunetul într-un acces de tuse, însă Finley smuci oricum din cap și zise:

– Iz, du-te în camera ta!

Fata închise cartea și o puse în poală. M-am mirat să văd că era romanul *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

– Finn! protestă ea. Nu râdeam *cu ea*. Se încruntă la mine. A încercat să mă omoare.

– De fapt, nu eu am încercat, am intervenit eu.

Privirea dură din ochii lui Aislinn și Finley mă speria cu adevărat. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu învinovățită de faptele lui Elodie, mai ales acum, când, teoretic, făceam parte din familia asta, așa că vorbele mi se revărsară pur și simplu din gură.

– Eu nu mai am puteri, pentru că ar fi trebuit să fiu supusă Deposedării, și asta mi-a cam blocat magia, așa că n-o pot folosi. Dar a fost o fată (mă rog, o vrăjitoare) pe nume Elodie, și, pentru că ea mi-a transmis magia ei când a murit, suntem legate. Asta înseamnă că fantoma ei mă urmărește peste tot și chestii de-astea, iar atunci când m-ai atacat, ea îmi poseda corpul. Ceea ce e un lucru nou și, sinceră să fiu, superciudat, pe care încă nu l-am priceput până la capăt. Oricum, *ea* a fost cea care a folosit magia asupra ta. A, și ea ți-a pus sabia la gât și a spus toate chestiile alea sinistre. Eu nu sunt sinistră. Cel puțin nu intenționat.

Toate cele trei ascultătoare Brannick – toate cele patru, dacă o punem la socoteală și pe mama – erau acum cu privirile ațintite asupra mea. Dumnezeule, ce fusese zeama aia cu gust de pin? Red Bull în versiunea Brannick?

– Eu... ăăă... gata, am tăcut.

Aislinn nu mai zâmbea. De fapt, părea oarecum îngrozită. Finley se sprijini cu șoldul de masă și își încrucișă brațele la piept.

– Cum adică nu mai ai puteri?

Am încercat din răsputeri să nu-mi dau ochii peste cap.

– Adică exact cum am zis. Am avut puteri, pe urmă Consiliul – tipii care fac toate regulile pentru Prodigium... am început eu să explic, dar am văzut-o imediat pe Finley dându-și *ea* ochii peste cap și zicând:

– Da, știm asta.

– Bravo vouă! am bombănit. Deci ei m-au supus unui ritual care... mă rog, n-a fost atât de intens ca Deposedarea. Magia mea n-a dispărut pentru totdeauna.

Cel puțin speram că nu dispăruse. Dar nu le-am spus asta surorilor Brannick.

Aislinn și Finley s-au uitat una la alta.

– Dar altfel, din toate punctele de vedere, interveni Aislinn, ești om.

– Cu excepția momentelor în care Elodie mă posedă, dap.

Credeam că asta o să le bucure. La urma urmei, nu urau ele toate ființele Prodigium? Însă Aislinn apucă marginea mesei cu ambele mâini și își lăsă capul în jos, oftând îndelung. Finley îi puse o mână pe umăr, murmurând:

– E în regulă, mamă. O să ne descurcăm noi.

Propria mea mamă mă mângâie pe spate și îmi spuse în șoaptă:

– Of, scumpo! Îmi pare foarte rău.

Am simțit brusc nevoia imperioasă să mă trântesc pe jos și să plâng în hohote, așa că am ridicat din umeri și am spus:

– Hei, eu mă dusesem la Londra tocmai ca să mi se ia puterile. Doar că lucrurile n-au ieșit așa cum credeam. Dar n-am nici un tatuaj, deci... victorie!

Aislinn lovi cu pumnul în masă, iar când își înălță capul, arăta întru totul a Înspăimântător Vânător de Prodigium.

– Suntem în război. Neamul tău e pe cale să dezlănțuie iadul în lume, iar tu faci bancuri?

Nu știam ce declanșase trecerea bruscă de la Aislinn cea Zâmbitoare la Aislinn cea Feroce. M-am uitat în ochii ei și i-am zis:

– În ultimele câteva ore am fost posedată, aproape că mi s-a găurit țeasta și am aflat că mama e, în secret, vânător de Prodigium. Înainte de asta, i-am pierdut cam pe toți cei dragi și am aflat că niște persoane în care aveam încredere sunt, în secret, niște ticăloși care invocă demoni. În clipa asta viața mea arată extrem de nasol. Așa că da, fac bancuri.

– Acum nu ne mai ești de nici un folos, spuse Finley.

– Scuză-mă, dar, cum anume v-aș fi fost *de folos* înainte? am întrebat, chiar dacă simțeam că știu deja răspunsul.

Așa cum mă așteptam, Finley mă privi în ochi și zise:

– Ai auzit-o pe mama. Suntem în război. Iar tu trebuia să fii arma noastră.

CAPITOLUL 5

Am pironit-o cu privirea.

– Și voi ați crezut că aș face asta... de ce?

– Torin a zis că o să te lupți pentru... interveni Izzy, însă Aislinn ridică o mână.

– Destul, Isolde! spuse ea. Oricum nu mai contează.

– Contează pentru mine, am replicat. Cine naiba e Torin? Și ce aveați de gând, să mă folosiți drept bomba voastră magică?

Brațul mamei se strânse și mai tare în jurul umerilor mei. M-am scuturat de ei ca să-i îndepărtez mâna și m-am apropiat de masă s-o înfrunt pe Aislinn.

– Asta voiau să facă și ele, să știi, i-am zis. Surorile Casnoff.

Vocea mi-a tremurat puțin când m-am gândit la Nick și Daisy, cei doi copii demoni cu care mă... în fine, „împrietenisem“ era un cuvânt mare – pe care ajunsesem să-i cunosc la Abația Thorne. Ultima dată când o văzusem pe Daisy, demonul din ea o luase razna și încercase să mă omoare, și totul mulțumită Larei Casnoff. La fel se întâmplase și cu Nick, care îl atacase pe Archer și aproape că-i făcuse de petrecanie. Pentru că Lara fusese cea care îi transformase în demoni, Nick și Daisy erau la cheremul ei.

O parte din mine le simțea lipsa, așa ciudați și ucigași cum erau, și probabil de aceea am ridicat tonul atunci când am adăugat:

– Surorile Casnoff și ceilalți membri ai Consiliului aveau de gând să folosească demonii în lupta cu voi și cu Ochiul.

Aislinn nu mai părea furioasă. Doar înfrântă. Își trecu mâna prin păr.

– Tu chiar crezi asta, Sophie? Că ei invocă demoni ca să-i apere pe mon... pe cei din neamul tău?

– Eu... da, cred că da. Mereu spuneau că o să ne omorâți pe toți.

O expresie stranie apăru pe chipul lui Aislinn, aproape ca și cum i-ar fi părut rău pentru mine. Finley scoase un sunet de dezgust.

– Deci. Tipele alea Casnoff nu vor să creeze demoni decât ca să aibă un serviciu secret al lor. Ca și cum propria armată de demoni nu le-ar ajunge.

Din fericire, unul dintre scaunele pliante era aproape de mine, așa că m-am putut trânti pe el.

– Nu pricep, am spus, uitându-mă peste umăr la mama.

Își strânsese buzele într-o linie aspră.

– Hai să zicem că familia Brannick n-a crezut niciodată că tatăl Larei și al Anastasiei, Alexei, era interesat să creeze demoni doar pentru a-i proteja pe Prodigium. Să deții atâta putere? Practic avea sub control echivalentul magic al unei arme nucleare.

Ajutat de o altă vrăjitoare, Alexei o transformase pe străbunica mea Alice în demon. Ea fusese o fată obișnuită, însă, după ce Alexei Casnoff își terminase treaba, devenise mai mult sau mai puțin un monstru, căci magia neagră din ea o făcuse să-și piardă mințile.

Așa că, da, puteai crea un demon, dar să-l stăpânești nu era lucru ușor.

– În prima seară petrecută la Hex Hall, i-am povestit eu lui Aislinn, doamna Casnoff ne-a arătat un lung șir de imagini cu toate modurile în care oamenii au ucis ființe Prodigium de-a lungul anilor. Nu doar familia Brannick sau Ochiul, ci și oameni obișnuiți. Doamna Casnoff ne-a dat impresia că noi, Prodigium, am fi sub asediu tot timpul.

– Da, pentru că oamenii obișnuiți chiar au șanse în fața monștrilor! mă luă peste picior Finley.

– Tu știi câți Brannick există? mă întrebă Aislinn cu blândețe.

Am scuturat din cap, și ea a spus:

– Sunt toți în fața ta.

M-am holbat la ea.

– Ce, doar... doar voi trei? Iar una dintre voi are... cât, doisprezece ani?

– Am paisprezece, strigă Izzy de pe canapea, însă nimeni n-o luă în seamă.

– Eram patru când o aveam și pe mama ta, replică Aislinn.

– Bine, dar ați făcut echipă cu Ochiul, am zis eu.

Cu câteva luni în urmă, sediul Consiliului Prodigium din Londra arsese din temelii. Șapte membri fuseseră uciși, și, conform spuselor tatei, organizația L'Occhio di Dio lucrase atunci în colaborare cu familia Brannick.

Aislinn începu să râdă.

– Ochiul? Să facă echipă cu noi? Nici vorbă! Familia noastră se trage dintr-o vrăjitoare, mai știi? Ochiul nu vrea să aibă de-a face cu așa ceva.

– Deci... ce, Ochiul a atacat sediul Consiliului fără nici un ajutor? am întrebat.

– Nu l-au atacat deloc, spuse Finley. Aia a fost în întregime opera amicelor tale, surorile Casnoff.

Mă simțeam de parcă tocmai fusesem aruncată în Lumea Maximei Bizarerii și am scuturat iar din cap, ca și cum asta mi-ar fi ajutat creierul să lucreze mai repede.

– Dar de ce ar face surorile Casnoff...? Și atunci mi-am dat seama. E ca atunci când ne-a arătat imaginile alea. Fă-i pe toți să se teamă mai tare de Ochi și de familia Brannick, și, brusc, nimănui nu-i mai pasă că transformi copiii în demoni. Dacă demonii o să le apere de Ochi sau de voi toate, am zis, arătând înspre Aislinn și Finley.

Aislinn dădu din cap.

– Exact. Iar acum au pus distrugerea Abației Thorne și posibila moarte a tatălui tău tot pe seama Ochiului.

Auzind asta, pieptul a început să mă doară, și am simțit mâna mamei mângâindu-mi părul.

– Deci în clipa asta surorile Casnoff au practic mână liberă să invoce câți demoni poftesc, continuă Finley. Și nimeni n-o să le oprească.

– Eu am s-o fac, am spus automat.

– Cum? mă luă ea în râs. Nu mai ai puteri. Iar ele au cea mai eficientă armă magică existentă.

Magia mea fremătă și se cutremură în mine.

– Suntem ființe! am izbucnit și, spre groaza mea, am simțit lacrimi în ochi – și zău că nu voiam să plâng în fața lui Finley! Să invoci un demon înseamnă doar să torni magie cu adevărat neagră în sufletul unei persoane obișnuite ori al unui Prodigium, orice-ar fi. Persoana aceea, firea ei, nu dispar. Nick și Daisy. Eu și... tata. Nu suntem lucruri pe care le poți folosi și apoi distruge. Nu suntem arme!

La ultimul cuvânt, m-am apucat atât de strâns de marginea mesei, încât mi-am rupt o unghie.

Mama făcu un pas în față, luându-mă de cot.

– Destul! spuse ea. Ideea e că vom găsi o cale să le oprim pe surorile Casnoff care să nu presupună folosirea lui Sophie pe post de ceva, orice-ar fi.

– Asta nu-i decizia ta, Grace, zise Aislinn.

Mama se întoarse către sora ei cu o ferocitate pe care nu i-o mai văzusem.

– E *fiica* mea!

– Și nu putem alege întotdeauna calea pe care o apucă membrii familiei noastre, nu-i așa? replică Aislinn fără să-și plece ochii.

Un chicotit înfundat răsună în cameră, și, instantaneu, mi se zbârli părul pe ceafă. Izzy sări în sus, iar Finley și Aislinn se întoarseră să privească peste umăr. Pentru prima dată am remarcat ceva atârnând pe perete. Nu știam exact ce, pentru că obiectul era acoperit cu o pânză groasă de culoare verde, însă,

judecând după silueta mare și pătrată, am bănuit că era un soi de tablou.

– Ah, Grace și Aislinn care se ceartă! E din nou ca pe vremuri, spuse o voce de bărbat ce părea ușor înăbușită. Ar putea cineva să ia pledul ăsta nenorocit de pe mine ca să pot vedea?

Din nou magia tresărea și țopăia în mine, și așa mi-am dat seama că cel care vorbea nu era om. Totuși, când Aislinn traversă încăperea către obiectul atârnat pe perete și trase jos pânza, am rămas surprinsă de ce vedeam.

Se dovedi a fi nu un tablou, ci o oglindă ce reflecta camera murdară și întunecată. Era ciudat să văd portretul pe care îl formam: mama încă mă ținea de cot, cu o expresie războinică pe chip, Aislinn privea oglinda cu o expresie care aducea a dezgust, Izzy devenise și mai palidă, iar Finley era furioasă. Cât despre mine, eram șocată de propria mea imagine. Păream mai slabă decât îmi aminteam să fiu, cu pielea murdară; lacrimile îmi lăsau dâre pe obrajii prăfuiți. Iar părul... de fapt, știți ce? Să nici nu vorbim despre el!

Însă nu aerul meu de Cosette îmi făcuse puterile să reacționeze, ci tipul din oglindă. Trona cu picioarele încrucișate pe mijlocul mesei rotunde, rânjind către noi toate. Chiar dacă știam că nu se afla cu adevărat acolo, tot am aruncat o privire către masă. Hărțile și hârtiile care în oglindă apăreau mototolite sub el erau aici netede și ordonate. Tipul avea un păr vâlvoi, blond-închis, iar de manșetele cămășii îi atârnau fâșii de dantelă care atingeau hârtiile de pe masă atunci când își lăsa încheieturile pe genunchi. Purta niște cizme înalte, de-a dreptul impresionante, și o pereche de pantaloni ridicol de strâmți, așa că ori era înnebunit după Târgurile Renascentiste din Țara Oglinzii, ori era foarte bătrân. Înclinam spre a doua variantă.

– Deci asta e fata care a iscat toată agitația! spuse el, studiindu-mă.

Vocea îi era joasă și cred că ar fi fost atrăgătoare dacă el n-ar fi avut aerul ăla de „Sunt, zău, superrău și deloc sexi". Totuși,

mi-am dat seama imediat că era doar un mag obișnuit. Demonii emanau o energie mai puternică, mai întunecată, și, chiar dacă tipul ăsta nu părea o apariție benefică, nu era chiar atât de întunecat ori de puternic.

Aislinn plesni rama oglinzii cu mâna, făcând masa pe care stătea individul să se clatine și aproape să se răstoarne. Masa din camera noastră rămase neclintită.

Ținându-se de o margine a tăbliei, Băiatul din Oglindă se încruntă, apoi deschise gura să spună ceva. Ea îi reteză vorba:

– Te-ai înșelat, Torin. Nu mai are puteri.

El ridică din umeri.

– Nu mai are? Ei bine, asta cu siguranță face lucrurile mai interesante.

Și zâmbi. Poate că anumitor femei asta li s-ar fi părut șarmant. Mie mi se păru doar alunecos. Impresia mi se citi probabil pe chip, pentru că rânjetul lui dispăru rapid, iar el se întoarse către Aislinn, dând din umeri.

– Nu-i problemă. Eu nu mă înșel niciodată. Ți-am spus că Abația Thorne va fi mistuită de flăcări, și așa a fost. Ți-am spus că fata asta vă va fi înapoiată, și așa s-a întâmplat. Îndreptă arătătorul în direcția lui Aislinn, și suprafața oglinzii i se arcui în jurul degetului ca un balon elastic. Și ți-am spus că ai s-o pierzi pe Grace în brațele unei creaturi. Nimeni n-a vrut să mă creadă atunci, mi se adresă el mie. Și totuși, iată-te! Dovada că profețiile mele sunt mereu corecte. Iar ce ți-am spus e adevărat, Aislinn, adăugă el, întorcându-se către gazdă. Fata asta le va opri pe vrăjitoarele Casnoff.

În cameră se lăsă o tăcere grea. Toate îl pironiserăm cu privirea pe tipul din oglindă, iar eu încercam să mă împac cu ideea că familia Brannick, extraordinarele ucigașe de vrăjitoare, plecau urechea la spusele unui mag producător de profeții care se pare că mă desemnase pe mine să pun capăt marelui și înfricoșătorului război magic ce se pregătea. Totuși, nu-mi plăcea ca

tata să fie numit „creatură“, așa că am încercat din răsputeri să par disprețuitoare în vreme ce mă ridicam în picioare.

– Aveți o oglindă magică? Ar fi trebuit să-mi pomenești despre asta mai devreme, am spus adresându-mă lui Izzy. Pe bune, e mai grozavă decât sârma ghimpată și buncărele.

– Nu e o oglindă magică, replică fata, și n-am putut să nu observ cum ochii ei nu se desprindeau nici o clipă de Torin. E prizonierul nostru.

– Oaspetele, izbucni individul, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

– Cum ați reușit să prindeți în capcană un mag, când voi nu folosiți magia? am întrebat.

– Nu familia Brannick l-a prins în capcană, răspunse mama. El singur a reușit.

Torin deveni brusc foarte preocupat să-și aranjeze manșetele și se întoarse cu spatele la noi.

– Încerca să facă o vrajă puțin cam prea mare pentru el, adăugă Finley. A rămas blocat aici în 1589.

– 1587, o corectă Torin. Iar vraja n-a fost în nici un caz „prea mare“ pentru mine. A fost doar... mai complicată decât mă așteptam.

Finley pufni.

– Sigur! Oricum, Avis Brannick l-a găsit în... mă rog, câțiva ani mai târziu și a adus oglinda restului familiei.

– Când a descoperit că Torin avea darul profeției, și-a dat seama că ar putea fi o unealtă folositoare. De atunci suntem păzitoarele lui, încheie Aislinn.

M-am întrebat dacă mereu povesteau așa, cu rândul. Mi-am amintit de felul în care Elodie, Anna și Chaston obișnuiau să schimbe priviri între ele, și asta mi-a provocat una dintre durerile alea ciudate în piept. Nu că le-aș fi simpatizat, dar acum una dintre ele era moartă, iar două dispăruseră. Dumnezeu știa ce se întâmplase cu ele.

– Au fost corupte, spuse Torin.

Am tresărit.

– Poftim?

– Tocmai te gândeai la două vrăjitoare pe care le-ai cunoscut la școală și te întrebai ce s-a întâmplat cu ele, zise el.

Pentru prima dată am observat că ochii lui aveau o nuanță de maro atât de închisă, încât păreau aproape negri.

– Bănuiești că femeile Casnoff le-au transformat în demoni. Așa au și făcut.

– Stai puțin, tu nu prezici doar viitorul? Știi și alte chestii?

El încuviință cu un aer încântat de sine.

– Știu multe lucruri, Sophia Mercer. Iar tu ai o grămadă de întrebări, nu-i așa? Unde ai fost în cele șaptesprezece zile? Ce s-a ales de micuța ta prietenă care suge sânge și de tatăl tău?...

Fără să-mi dau seama ce fac, am traversat încăperea și m-am postat drept în fața oglinzii.

– Tata mai trăiește? Și Jenna...?

M-am întrerupt, căci Torin începu să râdă și să se retragă.

– Nu-mi pot dezvălui toate tainele, spuse el, întinzând mâinile în lături.

Simțeam cum fiecare fărâmă de magie din mine ar fi avut chef să sară în oglindă și să-l facă bucățele. M-am mulțumit să înșfac rama și s-o zgâlțâi.

– Spune-mi! am răcnit, în timp ce el cădea la pământ, masa din oglindă se răsturna până la urmă, iar hârtiile se împrăștiau pe podea.

Două mâini puternice mă prinseră de umeri și mă traseră înapoi. M-am răsucit, așteptându-mă s-o văd pe Aislinn, însă era mama.

– Acoperă naibii chestia aia! îi ceru ea surorii sale.

În vreme ce Aislinn întindea la loc pânza peste oglindă, mama îmi dădea la o parte părul de pe față.

– O să-l găsim pe tatăl tău, scumpo. Și pe Jenna. Aruncă o privire furioasă către oglinda acum acoperită. Și n-o să-l folosim pe Torin pentru asta. Ochii i se îndreptară către Aislinn. N-ar fi trebuit să-l ascultăm de la bun început.

– Nu ne-au rămas prea multe opțiuni, Grace, replică sora ei.

Părea obosită.

Orice ar fi conținut, băutura aia verde începea să-și piardă efectul, și simțeam deja oboseala strecurându-mi-se înapoi în oase. Tocmai mă pregăteam să întreb dacă mă pot întoarce în camera mea, când Aislinn oftă și zise:

– Putem discuta despre toate astea mai târziu. E aproape seară. Le făcu semn lui Finley și Izzy. Hai, fetelor, e ora de patrulare!

Fără nici o vorbă, cele două Brannick mai tinere se îndreptară către ușă. Le-am urmărit plecând și deja plănuiam momentul în care urma să mă furișez din nou aici ca să schimb o vorbă – sau ceva mai multe – cu Torin, când Aislinn își încleștă o mână pe umărul meu.

– Și tu, Sophia.

– Poftim?

– Oricărui Brannick sub optsprezece ani i se cere să patruleze prin împrejurimi în timpul rondului de seară.

Îmi întinse ceva, și am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama ce era: o țepușă de argint. Am clipit către ea, fără să înțeleg. Ea rânji, cu un aer terifiant.

– Bun venit în familie!

CAPITOLUL 6

– Deci nici dacă ai răni grave la cap, *nici* dacă abia acum o jumătate de oră ai aflat că ești membru al familiei – și deci ai *foarte puțină experiență* în mânuirea armelor –, nu scapi de patrulat? am întrebat când m-am întâlnit cu Finley și Izzy lângă ușa din spate.

După ce Aislinn făcuse anunțul, mama încercase să pledeze în favoarea mea spunând că A) încă procesam ideea că „Sunt o Brannick" și B) trecusem prin multe, deci mi-ar fi prins bine un pui de somn. Sau o gustare.

Reacția lui Aislinn fusese să-mi acorde zece minute pentru un duș, apoi să-mi dea câteva dintre hainele lui Finley și o ploscă plină cu lichidul ăla cu gust de soluție de pin. Dușul mă ajutase, chiar dacă apa fusese doar călâie, și, cu toate că hainele îmi erau atât puțin prea lungi, cât și puțin prea strâmte, mă bucurasem să scap de îmbrăcămintea jegoasă și afumată pe care o purtasem la Abația Thorne. Îmi strecurasem țepușa de argint într-o gaică de la curea, sperând că n-o să-mi spintec vreo arteră. Apoi, înainte de a coborî la parter, luasem câteva guri din chestia verde și, lăsând la o parte faptul că avea în continuare un gust groaznic, mă simțisem mai bine.

Am mai luat o înghițitură șovăielnică, în timp ce Izzy pufni și spuse:

– Sunt sigură că nici decapitarea nu ne-ar scăpa de patrulare.

Am zâmbit, drept pentru care m-am ales cu o uitătură urâtă din partea lui Finley.

– Știu că trebuie să fie o schimbare pentru tine, după ce ai avut zâne sau ce-or fi fost, care să facă treburile murdare în locul

tău, dar noi așa procedăm aici, zise ea, trântindu-mi în brațe un ghiozdan negru.

– Te rog! Probabil n-ai întâlnit niciodată o zână dacă tu crezi că ar face ceva, *orice*, murdar, am replicat.

– Am întâlnit o grămadă de zâne, se răsti Finley, dar umerii i se ridicară până la urechi, iar Izzy îi aruncă o privire curioasă.

Mă rog. Aveam destule drame de înfruntat în propria mea familie. Atunci mi-am amintit că, teoretic, Izzy și Finley chiar *erau* familia mea. Demoni pe o linie, vânători de Prodigium pe alta. Era de mirare că eu însămi mă născusem atât de zăpăcită?

Finley se întoarse cu fața către ușă, blocată cu mai multe încuietori diferite. Am urmărit-o formând cifrul la două dintre ele, deschizând o alta cu o cheie pe care o purta la gât și trăgând un zăvor din partea de sus.

– Frate, pun pariu că-ți ia o veșnicie să-ți deschizi dulapul de la școală, am glumit eu, însă Izzy clătină din cap.

– Noi nu mergem la școală, zise ea pe un ton atât de serios și de îndurerat, încât nu mă mai lăsă inima să-i spun că doar glumisem.

Finley își lipi umărul de ușă și o deschise cu un scârțâit. Am pășit afară, pe ceea ce părea a fi un teren de joacă pentru luptători ninja. Erau acolo două balansoare, amândouă amplasate la cel puțin un metru optzeci deasupra pământului, o bară de tracțiune și o cușcă grea, din fier, pusă chiar la margine. Lângă ea erau instalate câteva ținte. Am observat săgeți înfipte într-una dintre ele, câteva cuțite amenințătoare în alta și shurikenuri într-a treia.

Spațiul acesta era înconjurat de copaci și chiar dincolo de ei distingeam alte câteva construcții. Urmărindu-mi privirea, Izzy făcu semn cu capul înspre ele și spuse:

– Corturi. Tabăra a fost construită în anii ’30, când clanul Brannick era încă numeros. Aici obișnuiau să se adune. De-aia îi spunem marele loc de întâlnire.

– Taci, Iz! interveni Finley, îndepărtându-se de noi. Ce naiba, nu e o Brannick, așa că nu-i spune toate chestiile noastre, OK?

Să se noteze: ea n-a spus chiar „chestii". Și nici „naiba", că tot veni vorba. Cu câteva luni în urmă probabil i-aș fi aruncat o replică acidă, dar de data asta m-am hotărât s-o las în pace. M-am întors către Izzy s-o întreb mai multe despre familia Brannick, și, în aceeași clipă, soarele s-a reflectat în pandantivul cu smarald pe care fata îl purta la gât. Brusc mi-a venit în minte imaginea pietrei sângerii a Jennei, sfărâmată pe podea. M-am străduit s-o alung. Totuși, ceva trebuie să mi se fi citit pe chip, pentru că Izzy spuse:

– De obicei nu e așa. Mă rog, *e*, dar cuvintele urâte sunt ceva nou.

Îmi venea să-i ciufulesc părul, dar ceva îmi spunea că n-ar fi apreciat gestul. Așa că am ridicat din umeri și am spus:

– Nu e asta. Mă gândeam doar... Lasă! Oricum, pricep de ce Finley nu e în cea mai bună dispoziție.

Soarele la apus strălucea puternic în părul ca de cupru al lui Finley, care traversă cu pași mari locul de antrenament și dispăru printre copaci. Eu și Izzy am urmat-o, și eu mi-am săltat ghiozdanul pe umăr. Am auzit dinăuntru un zăngănit și m-am uitat spre însoțitoarea mea.

– Deci ce presupune, mai exact, „patrulatul"?

Ea ridică din umeri.

– Să te asiguri că nu sunt supi prin pădure.

– De ce-ar fi supă în... Aaa, „supi"? Adică „supranaturali"? Așa ne spuneți voi?

Izzy nu se întoarse, și poate că fusese doar un joc de lumini, dar mi se păru că vârfurile urechilor i se înroșiseră.

– E doar o chestie pe care am inventat-o eu, mormăi ea, și m-am bucurat că stătea cu spatele la mine când un zâmbet mi se lăți pe chip.

– Îmi place.

Atunci ea s-a răsucit să mă privească, și mi-am compus o expresie cât se poate de serioasă.

– Pe bune, i-am zis. Știi cum ne spunem noi, nu? Prodigium. Am pufnit disprețuitor. Singurul lucru mai jalnic și mai pretențios decât latina e latina inventată.

Izzy mă privi câteva clipe și hotărî probabil că n-o luam peste picior, pentru că dădu ușor din cap în semn de aprobare. Atunci am remarcat pentru prima dată că avea o grămadă de pistrui pe puntea nasului, exact ca mine.

Deja o pierdusem din ochi pe Finley, însă Izzy părea să știe încotro ne îndreptăm. Multă vreme ne-am croit drum printre copaci și tufe fără să mai spunem nimic. Chiar dacă soarele apusese aproape de tot, transpirasem și am tras de gulerul tricoului negru luat cu împrumut.

– Voi chiar dați peste mulți... ăăă... „supi" pe-aici? Pentru că, din experiența mea, nu prea le place să se furișeze prin pădurile din jurul locuințelor unor oameni care vor să-i omoare. M-am oprit, amintindu-mi ceva. Fusesem atât de ocupată cu emoțiile stârnite de familia Brannick, încât uitasem complet de vârcolacul pe care îl fugăriseră Izzy și Finley. Ce s-a întâmplat cu vârcolacul de azi-noapte? am întrebat-o pe fată.

Ea se întoarse către mine cu un rânjet care-mi aduse aminte de mama ei.

– Tu ce crezi că vânăm în seara asta?

M-am răsucit și am tras de ghiozdan până când mi-a ajuns pe piept, apoi l-am deschis. Iar țepușe din argint. Sticluțe cu apă sfințită. Și, Dumnezeule, aia era o *pușcă*?

Am tras la loc fermoarul acestui Sac al Morții și, cu genunchii tremurând l-am lăsat să cadă ușor în iarbă.

– Ce-ai pățit? mă întrebă Izzy.

– Hm, multe. Pe bune, pățesc foarte multe chestii aiurea chiar în momentul ăsta. Mai precis, voi sunteți două *adolescente* dotate cu saci de *arme*.

Izzy se încordă puțin auzindu-mă.

– Nu suntem copii! exclamă ea. Suntem surorile Brannick.

Oftând, mi-am îndesat mâinile în buzunare.

– Înțeleg, dar uite ce-i, Izzy, nu pot să omor un vârcolac. Îi cunosc pe vârcolaci. Am locuit cu câțiva și sunt... ei bine, sunt scârboși, băloși și absolut înfricoșători, dar eu nu pot să-i omor.

Mă așteptam să scoată o arbaletă, un tun portabil sau orice altă ustensilă nebunească o mai fi avut în spinare. Dar ea își lăsă capul pe spate și mă întrebă:

– Ai locuit cu vârcolaci?

Aproape că se lăsa întunericul, și mi-am dorit să-i fi putut vedea mai bine chipul.

– Da, am răspuns. La Hex Hall. Erau câțiva acolo. O fată, Beth, era chiar simpatică. Și mai era un puști, Justin, nu mult mai mare decât tine.

Am îndoit genunchii și am dat să ridic iar ghiozdanul, când Izzy mă uimi cu o altă întrebare:

– Cu ce alte feluri de supi ai mai locuit?

M-am uitat la ea și am spus:

– Cu toate felurile. Cum spuneam mai devreme, erau acolo zâne, vrăjitoare și magi. Colega mea de cameră era... M-am întrerupt și am făcut o pauză ca să înghit nodul ce mi se formase în gât. Colega mea de cameră era vampir. Jenna.

– Sfinte Sisoe! spuse Izzy și, încă o dată, am simțit-o vorbind ca un copil. Mai ales când adăugă: Mama și Finley au înfruntat doi vampiri anul trecut. Eu n-am putut să merg fiindcă mi-au zis că e prea periculos. Nu ți-a fost teamă că o să-ți bea sângele când dormi sau ceva de genul ăsta?

Primul meu impuls a fost să sar imediat în apărarea Jennei, dar mi-am amintit cum mă simțisem în prima noapte petrecută în dormitorul nostru, când o găsisem înfruptându-se dintr-o pungă cu sânge.

– Puțin. Înainte să ajung s-o cunosc. Dar după aceea nu m-am mai temut niciodată că o să-mi facă rău. Era – *este* – cea mai bună prietenă a mea. Apoi, ca să nu mă apuce iar plânsul

și să risc moartea prin deshidratare, m-am ridicat, ținând ghiozdanul departe de corp. Și e cam greu să-ți fie frică de un vampir de nici un metru cincizeci și cu păr roz.

Izzy tăcu pentru câteva clipe, apoi spuse:

– Păr roz?

– Păi, nu pe tot capul, doar o șuviță... am început eu, până să-mi dau seama pe ce ton rostise Izzy „păr roz". M-am gândit la toate hârtiile, dosarele și cutiile din Sala de Război. Ai auzit de ea? Ați văzut-o? am întrebat, și inima îmi tresări în piept.

– Nu! se răsti o altă voce, și în clipa aceea m-am întors și am văzut-o pe Finley stând în spatele meu. N-am auzit nimic despre vreun vampir cu părul roz, iar dacă am auzi, ne-am duce în Anglia să-i înfigem o țepușă în inimă, pentru că noi cu asta ne ocupăm. Acum hai să mergem!

– Minți! Nu voisem să ridic tonul atât de mult, însă acum mi se păru că vocea îmi răsunase în toată pădurea. Iar dacă mai aud vreodată cuvântul „țepușă" referitor la Jenna...

– Ce-ai să faci? țipă Finley la rândul ei. O să mă îmbrâncești? O să mă tragi de păr? Nu mai ai puteri. Noi am pierdut totul din cauza ta, iar tu ești *inutilă*.

– Ah, îmi pare rău că lipsa mea de magie nu-ți convine. Și cum adică „noi am pierdut totul"?

Finley se apropie de mine, și în lumina blândă a lunii am văzut că ochii îi scăpărau de furie.

– N-am fost dintotdeauna doar trei. De fapt, acum vreo șaptesprezece ani eram aproape cincizeci. Tot nu era mult, dar era *ceva*. Se opri și-și frecă nasul. Până când celelalte au aflat că maică-ta rămăsese borțoasă cu un demon. Mama mea trebuia să fie următorul cap al familiei, însă din cauza asta a fost alungată. Au ales o verișoară îndepărtată să le conducă, o gagicuță care nici măcar nu era urmașă directă a lui Maeve Brannick.

– Ah, scuze că maică-ta n-a apucat să fie Marea Șefă Brannick sau cum i-o fi zicând, dar toate astea s-au întâmplat încă înainte ca noi să ne naștem. Așa că nu văd...

– La trei luni după ce fusese aleasă, noua șefă a condus întreaga familie Brannick într-un atac asupra celui mai mare cuib de vampiri din America de Nord. E nevoie să-ți mai explic ce s-a întâmplat în continuare?

Am scuturat din cap, îngrețoșată.

– A fost un gest prostesc și fără rost, iar mama ar fi știut asta, continuă Finley, aproape scuipând cuvintele. Dacă mama *ta* n-ar fi făcut ca mama *mea* să fie exclusă din familie, atacul ăla n-ar fi avut loc niciodată. Dar știi ce? Când Torin a prevestit că tu le vei opri pe surorile Casnoff, mi-am zis: „Hei, poate că a existat un motiv pentru care ne-am pierdut toate neamurile. Măcar ciudata asta o să ne fie de folos cumva". Dar n-ai cum să ne fii. Așa că toată familia Brannick a murit *degeaba*.

Nu știam ce replică aș putea să dau la așa ceva, încât, până la urmă, m-am hotărât s-o adopt pe cea care părea cea mai la îndemână.

– Îmi pare rău.

Ea pufni și se aplecă să frece între degete ceva prins în talie.

– Mă rog. Nu mai contează. Acum hai să ne terminăm rondul înainte să...

Nu mai apucă să încheie fraza. De data asta nu se mai auziră nici urlete, nici trosnete prin tufăriș. Doar o uriașă siluetă întunecată țâșnind din întuneric și strigătul lui Finley când vârcolacul ateriză peste ea.

CAPITOLUL 7

Câteva clipe se iscă o zarvă infernală. Vârcolacul mârâia, Izzy țipa după Finley, iar eu probabil că-mi scăpasem iar ghiozdanul plin cu arme, de vreme ce nu-l mai aveam în mâini. Oricât ar părea de stupid, tot am așteptat o secundă, sperând să-mi simt magia urcând din tălpi. Oare aveam să mă obișnuiesc vreodată să fiu... om?

În sfârșit, am găsit cu degetele cureaua ghiozdanului, însă, deja în timp ce îl trăgeam spre mine, m-am întrebat ce urma să fac. Nu trăsesem cu o armă în viața mea și nu prea știam cum să înfig o țepușă în ceva. Cuvintele lui Finley și Aislinn îmi răsunau în minte: „inutilă, inutilă, inutilă".

Am ridicat privirea și am zărit-o pe Izzy ținând în mână cuțitul cu care mă atacase noaptea trecută, dar, de vreme ce Finley și vârcolacul se tot zvârcoleau în țărână, fata șovăia, căci, evident, nu-și dădea seama cum să-l atace fără să-și rănească sora. Am scotocit prin rucsac și am scos un pumn de fiole cu apă sfințită. Ridicându-mă în picioare, le-am aruncat cu toată puterea în spinarea vârcolacului.

Gestul meu se dovedi aproape nesemnificativ, pentru că doar una dintre sticluțe se sparse. Celelalte i se rostogoliră prin blană, fără să-i facă nici un rău. Totuși, incidentul îi atrase atenția.

Se ridică de pe Finley și se repezi înspre mine. Firișoare de salivă îi atârnau din bot.

Am înghițit în sec, în timp ce Finley se ferea, trăgându-se mai în spate.

Noaptea trecută văzusem o scânteie umană în ochii vârcolacului. Acum, sub luna plină care urca pe cer, era mai mult

animal decât om. Totuși, nu m-a atacat. Și-a lăsat botul în jos și m-a adulmecat, plecându-și capul într-o parte.

– Așa e, am spus, dorindu-mi ca vocea să nu-mi tremure. Știi ce sunt. Poate că nu eram în stare să-mi folosesc magia, dar știam că vârcolacul tot simțea că sunt mai mult decât un simplu om. Acum uite ce-i! am continuat, conștientă de faptul că Finley și Izzy se holbau la mine ca la o nebună. Știu că ești speriat și că fetele astea te-au tot vânat. Dar, dacă le rănești, nu faci decât să dai și altor oameni ca ele motive în plus să te vrea mort. Așa că... ce-ar fi s-o ștergi pur și simplu?

Vârcolacul se uită la mine, și, vreme de câteva secunde, mi se păru că am avea șanse să scăpăm tefere. Dar apoi își dezveli colții, un mârâit profund îi hârâi în piept, și mi-am dat seama că eram la ananghie.

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Finley punând o săgeată într-o miniarbaletă, însă știam cât de rapizi puteau să fie vârcolacii. Era imposibil să-l nimerească înainte să mă atace. Atunci am văzut un fulger orbitor. Pentru o clipă am crezut că Izzy folosise vreo armă, dar apoi m-a cuprins o senzație de furie, mândrie și... *putere*. Mâna mi se ridică, degetele mi se răsuciră, și vârcolacul îngheță, țintuit în loc de o plasă sclipitoare de magie.

„Gata!“ se entuziasmă glasul lui Elodie în capul meu. Dacă aș fi avut vreun control asupra propriului corp, aș fi scrâșnit din dinți.

„Îți mulțumesc că ne-ai salvat, dar, serios, chestia asta cu șterpelitul corpului când mă aștept mai puțin trebuie să înceteze!“

De data asta n-am primit nici un răspuns, dar am simțit și mai multă magie coborându-mi peste cap și peste umeri. Mi-am văzut degetele mișcându-se din nou, și vraja care îl ținea captiv pe vârcolac pulsă, iscând scântei albastre. Apoi, lăsând în urmă un curent de aer, făptura dispăru.

„Unde s-a dus?“ am întrebat-o pe Elodie.

„Într-o altă dimensiune“, răspunse ea, și m-am întrebat cum reușea o voce din capul meu să sune atât de zeflemitoare.

„Ce nai...?“ am dat să întreb, însă m-am trezit întorcându-mă cu fața către fetele Brannick.

– Nu vă mai purtați atât de mizerabil cu Sophie! m-am auzit spunând.

Cele două fete s-au uitat una la alta, apoi iar la mine.

– Hmm, de ce vorbești despre tine la persoana a treia? mă întrebă Izzy.

Însă Finley scutură din cap.

– Nu e Sophie, Iz, spuse ea. Mai ții minte ce ne-a zis? Nu poate face vrăji decât atunci când o posedă o fantomă. Bănuiesc că asta e fantoma.

M-am simțit dând din cap aprobator.

– Elodie, rosti gura mea. Și vorbesc serios. Sophie nu e tocmai idolul meu, dar a trecut prin multe. Nu-i vina ei că membrele clubului vostru de tot râsul au dat-o afară pe Aislinn și pe urmă s-au lăsat omorâte. În viață se mai întâmplă și nenorociri. Am făcut un pas în față către Finley și m-am văzut împungând-o în piept cu degetul. Așa că revarsă-ți frustrările adolescentine în altă parte și mai scutește-o pe biata fată!

Am rămas fără cuvinte. Elodie Parris mă apăra pe mine? Poate că, în tot haosul ăsta, iadul *chiar* înghețase.

Finley mă privi cu ochi mijiți, însă Izzy spuse:

– Te-a salvat, Finn. Înainte ca fantoma să intre în ea. S-a luptat cu un vârcolac chiar dacă n-avea nici magie și nici vreun talent războinic. Fantoma asta pare a fi cam nesuferită, dar poate... poate că are dreptate.

„Vezi?“ spuse Elodie în capul meu. „Așa se tratează cu fătucile de genul ăsta.“

„Chiar n-am nevoie să-mi duci tu bătăliile“, am replicat, iar ea pufni.

„O, da, îl aveai la mână pe vârcolacul ăla!“

Mă pregăteam să-i răspund cu un comentariu sarcastic, dar, înainte să apuc s-o fac, Elodie o șterse. Fusesem inconștientă ultima dată când făcuse asta, ceea ce se dovedi a fi fost un lucru

bun. Să simți că o fantomă care îți controlează corpul dispare brusc e oarecum traumatizant.

Am căzut în patru labe, gâfâind, cu senzația că tocmai îmi fusese smuls un plasture de pe suflet. Am rămas acolo, trăgând adânc aer în piept și întrebându-mă cum voi mai reuși vreodată să stau în picioare. Apoi am simțit o mână strecurându-se pe sub brațul meu. Izzy mă ajuta să mă ridic. Finley mă luă de celălalt braț și amândouă mă săltară de jos și mă puseră să merg.

– Mersi, am murmurat.

Spre surprinderea mea, Finley fu cea care zise:

– Cu plăcere. După care adăugă, adresându-i-se lui Izzy: Hai s-o ducem înapoi acasă!

Am înaintat poticnindu-ne prin întunericul nopții.

– Ai idee unde a trimis vârcolacul? mă întrebă Izzy.

– A zis că într-o altă dimensiune, deci naiba știe ce mai înseamnă și asta.

Când am ajuns în casă, mama și Aislinn se aflau în bucătărie. Amândouă aveau câte o cană cu cafea în față și, judecând după tensiunea care plutea în aer, am bănuit că purtaseră o discuție aprinsă. În vreme ce Finley scotocea prin dulapuri după antiseptic (zgârieturile de pe brațul ei păreau inflamate și roșii), eu i-am povestit lui Aislinn cele întâmplate.

– E o vrajă foarte puternică, spuse ea, și, chiar dacă primul lucru care mi-a venit în cap a fost: „Nu zău?“, l-am înghițit mental. Dacă poți să trimiți creaturi în alte dimensiuni... continuă ea, însă eu am întrerupt-o:

– Nu eu pot. Elodie. Și nu te poți baza pe ea.

Nu m-am putut gândi la un fel mai politicos de a-i spune: „Las-o mai moale cu povestea asta cu armele, pentru că eu nu fac așa ceva“.

Aislinn se prăbuși la loc pe scaun, iar scânteia din priviri îi dispăru.

– Corect. Ai dreptate.

Mama spuse:

– Bun, ajunge pentru noaptea asta! Sophie are nevoie de odihnă și sunt sigură că Finley și Izzy la fel. Aruncă o privire prin bucătărie. Apropo, unde e Izzy?

Finley tresări de durere când își fixă bandajul peste rană.

– Probabil a urcat deja la etaj.

Ne-am urat toate noapte bună, punând astfel capăt poate celor mai bizare douăzeci și patru de ore din viața mea (iar asta spune *multe*). Aislinn mă anunță că puteam păstra dormitorul în care stătusem mai devreme și, după ce am îmbrățișat-o pe mama (care urma probabil să rămână la parter să termine discuția cu sora ei), m-am târât pe scara întunecoasă ce ducea către camera mea.

Izzy stătea lângă ușă, ținând strâns în mână un dosar.

– Salut! spuse ea, părând ușor fâstâcită.

– Salut! Uite ce-i, Izzy, sunt frântă, așa că orice ai vrea să discutăm...

– Poftim! zise ea, dându-mi dosarul. Voiam doar... să-ți mulțumesc. Pentru că ai încercat s-o salvezi pe Finley și pentru că... nu știu. Pentru că ai fost mai drăguță cu noi decât trebuia.

I-am zâmbit și, pentru o clipă, amândouă am executat dansul acela „o să ne îmbrățișăm?“ în care ne-am mișcat înainte și înapoi, cu brațele întinse în lături. Era bine de știut că stângăcia părea a fi o trăsătură de familie. În cele din urmă, ne-am bătut oarecum pe umeri, după care Izzy s-a întors la parter, iar eu am intrat în dormitor.

M-am sprijinit de ușă în timp ce deschideam dosarul primit. S-a dovedit că bine făcusem, pentru că, de îndată ce am văzut conținutul, genunchii mi-au cedat. M-am prelins de-a lungul ușii, acoperindu-mi gura cu o mână în vreme ce ochii mi se umpleau de lacrimi.

În dosar se găseau doar două lucruri. Primul era o fotografie color cam neclară ce părea să fi fost făcută în timpul unei supravegheri de la distanță. Celălalt era o foaie de hârtie cu câteva rânduri dactilografiate. În fotografie apărea un vampir pe care

îl cunoșteam bine: lordul Byron. Da, poetul. Fusese profesor la Hex Hall, iar după ce părăsise școala, îl văzusem într-un club din Londra. Și acum iată-l, plimbându-se pe stradă, cu o înfățișare încruntată. Dar nu era singur.

Alături de el mergea Jenna, privind neliniștită peste umăr. Arăta mai slabă ca de obicei și încă mai palidă, dacă așa ceva era cu putință. Dar șuvița roz era inconfundabilă. Mi-am trecut degetele peste imaginea ei, apoi m-am uitat pe foaia de hârtie.

„Un nou vampir în cuibul lordului Byron", scria pe bilet. „Sex feminin, vârstă nedeterminată, posibil o anume Jennifer Talbot."

Dedesubt era trecută o dată. Luând în calcul cele trei săptămâni în care dispărusem, poza fusese făcută cu mai puțin de o săptămână în urmă.

Jenna era în siguranță. Era în siguranță și nu arsese. Era împreună cu Byron, care o fi fost el un nenorocit, dar avea să aibă grijă de ea.

Am închis ochii și am ținut poza strâns la piept. Dacă Jenna era în viață, atunci poate că tata, Archer și Cal trăiau și ei.

CAPITOLUL 8

A doua zi de dimineață, Izzy mă luă într-un tur al taberei. Așa cum îmi promisese, am zărit sârmă ghimpată și buncăre, însă principala impresie pe care mi-a lăsat-o a fost de liniște și pustietate.

– Noi am locuit aici dintotdeauna, iar celelalte Brannick o foloseau ca pe un fel de locuință temporară. Veneau aici pentru antrenamente suplimentare, ședințe de strategie, din astea, îmi spuse Izzy în timp ce străbăteam subsolul.

Erau acolo câteva paturi de campanie, toate acoperite cu pături albastre aspre. Lămpi fluorescente bâzâiau în tavan.

– Unde e tatăl tău? am întrebat eu, așezându-mă picior peste picior pe marginea unuia dintre paturi. E evident că ai un tată.

Izzy își făcu de lucru cu părul.

– Vânează supi pe cont propriu. Băieții nu au voie să locuiască împreună cu fetele Brannick. Vin doar pentru... ăăă... vizite și alte chestii. De obicei îl vedem cam o dată la trei luni de zile.

– E foarte... à la amazoane din partea voastră.

Fata se așeză lângă mine și începu să culeagă scamele de pe pătură.

– E nasol, murmură ea.

M-am trezit că dau s-o iau de mână, apoi m-am retras în ultima clipă.

– Mersi pentru poza Jennei, am spus, schimbând subiectul.

Îmbujorându-se, Izzy deveni brusc foarte interesată de propriile unghii.

– Pentru puțin. Când ai zis păr roz, mi-am amintit de fotografia aia pe care am primit-o săptămâna trecută și m-am gândit că ea trebuie să fie.

– Bănuiesc că nu se întâmplă să ai și alte poze aruncate pe aici.

Fusesem foarte ușurată să aflu că Jenna era teafără, dar asta nu micșora golul pe care îl simțeam în stomac ori de câte ori mă gândeam la tata, Cal sau Archer.

Izzy scutură din cap.

– Nu, asta a venit de la un prieten al mamei specializat în vânătoarea... hm, în urmărirea vampirilor. Lăsă capul în jos, privindu-mă pe sub breton. Încă îți faci griji pentru tatăl tău?

Când i-am răspuns, vocea mi-a sunat puțin gâtuită.

– Da. Îmi fac. De fapt, îmi fac griji pentru mulți oameni. Crezi că... Tipul ăla din oglindă, Torin. Chiar ar putea ști unde se află tata?

O licărire apăru pe chipul lui Izzy, și ea se trase puțin înapoi.

– Poate. Dar o să-ți dea o grămadă de replici istețe înainte de a-ți spune, *poate*, ceva real. Așa face el.

Ridicându-mă în picioare, am zis:

– Cred că pot să-i fac față în materie de replici istețe.

Am urcat în pas alergător treptele subsolului, hotărâtă să am o mică discuție cu Băiatul din Oglindă. Până când nu știam că cei dragi erau în siguranță, nici măcar nu puteam concepe să mă gândesc la povestea cu surorile Casnoff.

Dar, când am ajuns în Sala de Război, mama era deja acolo, sprijinită de masa cea mare, cu brațele încrucișate la piept și cu fața îndreptată către Torin. Indiferent despre ce ar fi vorbit, amândoi tăcură când am intrat. Nu-mi plăcea expresia de pe fețele lor.

– Hm, bună! am spus, încleștându-mi degetele pe cadrul ușii. Chiar cu tine venisem să discut.

– În regulă, spuse mama, însă eu am clătinat din cap.

– Nu cu tine. Sigur, și noi două trebuie să vorbim, dar mai întâi vreau să discut cu tine.

Am arătat cu degetul înspre Torin.

El îmi rânji.

– Sigur. Deși bănuiesc că ai aceleași întrebări ca și mama ta. Unde e James, dacă e în viață, dacă se poate lua legătura cu el...

– Îl întrebai despre tata?

Mama se uită urât la Torin.

– Îl întrebam. Nu că mi-ar fi de mare folos. Uitasem cât de enervant ești.

Zâmbind în continuare, Torin își sprijini bărbia în palmă și zise:

– Știi, dacă m-ai elibera din nenorocita asta de oglindă, l-aș putea găsi chiar eu pe James. Asta dacă nu cumva s-a făcut scrum, desigur.

Mi-am încleștat pumnii și i-am aruncat un cuvânt pe care nu-l mai rostisem niciodată în fața mamei, însă ea nu păru teribil de jignită. În schimb murmură:

– De acord. Și, cu o mișcare din încheietură, lăsă pânza să cadă peste oglindă. În majoritatea timpului e complet inutil, spuse ea, frecându-și ceafa. Cutele de îngrijorare din jurul gurii i se adânciseră. Aislinn ar fi trebuit să scape de el cu ani în urmă.

– Te-am auzit! strigă Torin, cu vocea înfundată de sub pânză.

Mama își dădu ochii peste cap.

– Vrei să ieșim un pic?

M-am codit. Ce *voiam* eu era să discut cu Torin, dar știam că aveam o mulțime de chestii de lămurit cu mama. În plus, Băiatul din Oglindă n-avea să plece nicăieri.

– Sigur.

În cele din urmă am ieșit la o plimbare. Era ciudat cât de frumoasă și de neamenințătoare părea pădurea din jurul taberei Brannick în timpul zilei. Multă vreme nici una dintre noi n-a zis nimic. Abia când am ajuns lângă trunchiul unui copac uriaș ce se arcuia peste un firișor de apă prea subțire ca să poată fi numit pârâu, mama începu să vorbească:

– Ăsta era locul meu preferat, în care obișnuiam să vin și să mă gândesc. Când eram de vârsta ta.

– Pun pariu că erau multe la care te gândeai.

Ea chicoti, dar râsul ei nu avea nimic vesel. Ne-am așezat pe arborele căzut. Mama atingea apa cu vârfurile cizmelor, însă mie îmi mai lipseau câțiva centimetri.

– Bine, dă-i drumul! am spus când ne-am așezat. Vreau să aud toată povestea despre cum ai ajuns să fii, din bebe Brannick, Grace... Aoleu! M-am întors și m-am uitat la mama. Mercer e doar un nume inventat, nu-i așa? Tu erai Grace Brannick.

Ea păru puțin rușinată.

– În noaptea în care am fugit, mașina de ocazie care m-a luat era un Mercedes. Când șoferul m-a întrebat cum mă cheamă, am... improvizat.

Numele sunt doar niște cuvinte. Știu. Dar să aflu că numele de familie pe care l-am folosit toată viața e fals...

– Și atunci cum ar trebui să mă cheme? am întrebat. Sophie Atherton? Sophie Brannick?

Amândouă sunau ciudat și mă făceau să mă simt de parcă aș fi purtat niște haine care nu mi se potriveau.

Mama zâmbi și îmi dădu părul de pe față.

– Poți să-ți spui cum vrei.

– Bine. Atunci aleg să mă cheme Sophie Uimitoarea Prințesă Strălucitoare!

Mama râse, cu un râs adevărat de data asta, și își înlănțui degetele într-ale mele. Am stat amândouă acolo, pe copacul acela, eu cu capul pe umărul ei, în timp ce ea îmi spunea povestea vieții sale. Asta îmi aminti de vremurile în care eram mică și mama îmi citea înainte de culcare, iar istorisirea ei nu se deosebi prea mult de basmele care îmi plăceau mie la nebunie, cele cu adevărat întunecate, pline de chestii înfricoșătoare și de suferință.

– Cât am crescut, viața era... Ei bine, ai văzut cum e pentru Finley și Izzy. Era dură. Îmi iubeam familia, dar nu aveam parte decât de antrenamente, lupte, vânătoare și iar antrenamente. Mama oftă și își lipi obrazul de creștetul meu. Pur și simplu nu mi se părea că se poate trăi în felul ăsta. Așa că, atunci când am

împlinit douăzeci și unu de ani, am plecat. Am ieșit într-o seară să patrulez și... nu m-am mai oprit din mers.

Se dusese în Anglia, sperând să poată cerceta mai îndeaproape istoria neamului Brannick, ca să vadă dacă exista vreo metodă de a-și ajuta familia care să nu însemne în același timp uciderea cuiva.

– Apoi l-ai întâlnit pe tata, am spus eu încet.

Încă o dată, m-am întrebat în sinea mea unde era tata. Cum era. *Dacă* era.

– Da, se mulțumi ea să confirme.

– Știai ce era?

– Nu, răspunse mama cu vocea îngroșată de lacrimi. Ce ți-am povestit despre întâlnirea cu tatăl tău – totul e adevărat. Eram la Biblioteca Britanică și cerusem amândoi aceeași carte despre istoria vrăjitoriei.

Am chicotit.

– Ăsta ar fi trebuit să fie un indiciu.

– Probabil, răspunse mama. Când m-am dus la masa lui să-l întreb dacă o pot lua... Se întrerupse cu un oftat. A fost așa un clișeu! Mi-a dat cartea, degetele ni s-au atins, și cu asta basta! Am fost terminată.

M-am gândit la prima zi în care îl văzusem pe Archer stând sprijinit de un copac în curte la Hecate Hall.

– Cunosc senzația, am murmurat.

– Am fost împreună aproape un an. Apoi, într-o bună zi, m-am trezit mai devreme și l-am văzut născocind micul dejun din nimic. M-am speriat de moarte.

– Cum ai putut să trăiești cu el un an întreg fără să-ți dai seama ce era? Izzy s-a prins că nu sunt om după cinci secunde.

Dându-și la o parte părul de pe frunte, mama răspunse:

– Așa e Izzy. Nu toate femeile Brannick au aceleași abilități. Eu nu pot simți prezența unui Prodigium așa cum reușește ea. Oricum, când mi-am dat seama că trăiam chiar cu una dintre ființele pe care ar fi trebuit să le vânez, am...

– Luat-o razna? am completat eu.

– Într-un mare fel. Apoi mi-am dat seama că eram gravidă cu tine și... mă rog, știi restul. Toate mutările, ascunzătorile...

– Dar nu de tata te ascundeai tu.

Ultimele piese din puzzle se așezau, în sfârșit, la locul lor.

– Când eram la Thorne, tata mi-a zis că ai avut motivele tale să te muți de colo colo.

Îmi spusese și că era în continuare îndrăgostit de mama. Am vrut să-i mărturisesc și asta mamei, însă ceva m-a oprit. Poate speranța că tata va avea ocazia să i-o spună în persoană.

– Habar n-aveam cum ar fi reacționat familia mea la vestea că voi avea un copil Prodigium. Și nu orice fel de Prodigium, ci un demon. Acum înțeleg că ar fi trebuit să le acord prezumția de nevinovăție, dar eram speriată. Și tânără. Doamne, aveam doar cu șase ani mai mult decât ai tu acum! Era înfiorător. Ridică din umeri, dându-mi un ghiont peste cap. Te rog să nu mă faci bunică peste șase ani, bine?

Am luat-o peste picior.

– Crede-mă, după problemele pe care le-am avut cu băieții, o să ajung călugăriță!

– Aha, e bine de știut.

Am rămas acolo, bălăngănindu-ne picioarele deasupra pârâului și stând de vorbă, până la amiază. Când am ajuns înapoi în tabără, mă simțeam deja mai bine. Sigur, viața mea era în continuare teribil de încurcată, dar măcar căpătasem niște răspunsuri.

La ora la care ne-am întors, Izzy și Finley erau plecate pe la treburile lor. Sau ceea ce fetele Brannick numeau treburi. Izzy rearanja țintele de pe terenul de antrenament. (Eu încă îi spuneam „curtea ninja". Izzy râsese când îi mărturisisem.) Finley se instalase în hambarul transformat, aflat chiar lângă terenul pentru antrenament, și ascuțea cuțite.

– Poți s-o ajuți, îmi propuse Aislinn când am găsit-o.

Era la subsol, unde schimba așternuturile paturilor de campanie. Aș fi vrut să știu de ce se mai deranja, dar m-am hotărât să nu întreb nimic.

– Dacă nu te deranjează, nu mă prea pricep la cuțite, i-am zis. Pot să fac altceva? Ceva mai puțin... letal?

Scuturând o pernă ca s-o potrivească în învelitoarea ei, Aislinn ridică din umeri și spuse:

– Poți să mergi în Sala de Război și să verifici dosarele pe care le avem în legătură cu Hecate Hall și surorile Casnoff. Vezi dacă e vreo informație greșită sau dacă există detalii pe care le poți adăuga.

A, da! Dosare. Cărți. Nimic cu muchii ascuțite. Perfect!

– S-a făcut. Mersi. Am urcat în fugă treptele, oprindu-mă aproape de capătul scării. A, și... ăăă... mersi că m-ați lăsat să stau aici. Vreau să spun, după tot ce-ați avut de suferit din pricina existenței mele. Am văzut-o că doar se uită la mine și m-am grăbit să adaug: Finley mi-a povestit ce s-a întâmplat cu celelalte Brannick. A zis că lucrurile ar fi stat altfel dacă tu ai fi fost conducătorul lor.

Am rămas pe loc, jenată, în vreme ce Aislinn mă studia. Avea ochii mamei, așa că era de două ori mai ciudat să mă simt cercetată atât de intens. În cele din urmă, nu spuse decât:

– Faci parte din familie.

Nu prea aveam ce răspunde, așa că m-am mulțumit să dau din cap în semn de aprobare și m-am grăbit să urc.

Sala de Război era exact la fel de murdară și deprimantă ca în ziua precedentă, iar după zece minute de scotocit printre hârtiile de pe masă și prin cutiile mari și grele de pe podea, tot nu găsisem dosarele referitoare la Hecate Hall. Frustrată, am lăsat să-mi scape un lung oftat.

– Probleme? murmură o voce mătăsoasă.

L-am ignorat pe Torin și mi-am îndreptat atenția către teancul de caiete aflat lângă canapea.

– Îmi pare rău pentru ce am spus azi-dimineață despre tatăl tău, începu el. A fost sub demnitatea mea.

Am continuat să tac.

– Faptul că sunt captiv în felul ăsta e incredibil de frustrant pentru mine, și, din când în când, îmi vărs năduful pe alții. Îmi cer scuze încă o dată. Acum, dacă dorești, te pot ajuta să găsești ceea ce cauți.

Știind că probabil o să regret, am traversat încăperea și am smuls pânza de pe oglindă. El stătea așezat pe masă, surâzându-mi cu un aer afectat.

– Ticălos din oglinjoară, unde-i dosarul despre școală?

Torin râse îndelung și zgomotos la auzul vorbelor mele, ocazie cu care am observat că avea dantura cam strâmbă. Luând în considerare faptul că se născuse în secolul al XVI-lea, bănuiesc că era norocos să mai aibă vreun dinte.

– Ah, chiar îmi placi! spuse el, ștergându-și lacrimile de la ochi. Războinicele astea afurisite sunt atât de serioase! E plăcut să avem din nou o isteață printre noi.

– Mă rog. Știi sau nu unde e dosarul despre Hex Hall, Băiete din Oglindă?

El se aplecă în față și arătă sub masă. În oglindă am zărit o cutie împinsă în spate, în umbră. Nu-i de mirare că-mi scăpase.

În vreme ce o scoteam de acolo, Torin mă întrebă:

– Doar cu atât vrei să te ajut, Sophia?

M-am legănat pe călcâie și l-am privit cu furie.

– Mi-ai arătat destul de clar ieri-seară că-ți place la nebunie să faci pe misteriosul. În clipa asta n-am nici un chef să fiu șicanată.

Tăcu, în timp ce eu scotoceam prin lădiță. Am scos din ea două plicuri de carton pe care era scris CASNOFF. Mai erau acolo trei dosare separate, etichetate HECATE HALL. Le-am scos și pe ele.

– Ai fost blocată în vid, zise Torin.

Eram atât de ocupată să răsfoiesc primul dosar Casnoff, încât mi-a trebuit o secundă ca să înregistrez ce-mi spusese. Odată ce am priceput, l-am privit năucă.

– Poftim?

– Cele trei săptămâni pe care le-ai pierdut. Ai fost blocată în vid, între dimensiuni. Așa funcționează Itineris-ul, călătorește prin și printre alte dimensiuni. De cele mai multe ori nu apare nici o problemă. Dar tu te-ai blocat, probabil din cauza a ceea ce ești. Ori nu ești. Pentru că eu continuam să mă holbez la el, mi-a explicat: Nu mai ești demon – nu în întregime –, dar nici om nu ești. Torin își sprijini bărbia în mână, și un uriaș inel cu rubin de pe degetul lui mic sclipi în direcția mea. Ai fost o entitate foarte greu de digerat pentru Itineris. Așa că te-a reținut o vreme. Ești destul de norocoasă că, până la urmă, s-a hotărât să te scuipe.

Cuvintele „digerat“ și „să scuipe“ erau cel puțin neliniștitoare.

– OK, am spus în sfârșit. E... ăăă... groaznic de știut. Dar mersi că mi-ai zis.

El ridică din umeri.

– Pentru foarte puțin.

M-am întors la dosar și m-am apucat să studiez o poză în care apăreau doamna Casnoff și sora ei, Lara, pe când erau tinere, de vreo douăzeci de ani. Lângă ele stătea un bărbat cu părul negru dat pe spate și o mustață la fel de elaborată ca una dintre coafurile doamnei Casnoff. Am bănuit că acela era tatăl lor, Alexei.

– Știi, pot vedea mai multe, nu doar viitorul sau trecutul.

– Pe bune? am întrebat, trecând în revistă hârtiile din dosar. Poți vedea și prezentul? Pentru că și eu pot. De pildă, chiar acum, simt că mă aflu într-o cameră dezordonată, cu o trusă de scule la îndemână.

N-am ridicat privirea, dar i-am simțit enervarea în voce când mi-a răspuns:

– Nu. În anumite cazuri pot vedea... să zicem, viitoruri alternative.

– Cum adică?

– Timpul nu e ceva fix, Sophia. Fiecare decizie ne poate conduce pe o altă cale. Așadar, ocazional, pot zări mai mult de un

viitor posibil. De exemplu, i-am spus mătușii tale că tu vei fi cea care le va împiedica pe vrăjitoarele Casnoff să-și adune armatele demonice. Și asta am văzut. Dar nu e singurul tău viitor pe care l-am întrezărit.

Am vrut să-l ignor, dar m-am trezit punând jos dosarul și întorcându-mă cu fața către oglindă.

– Și care era celălalt?

– E o mare contradicție, răspunse Torin, ridicol de mândru de sine. Pentru că, într-un scenariu, te-am văzut învingându-le pe surorile Casnoff. În celălalt, te-am zărit aliindu-te cu ele. Desigur, nu i-am împărtășit această din urmă viziune lui Aislinn. Dac-aș fi făcut-o, mă îndoiesc că primirea ta aici ar mai fi fost atât de cordială. Zău, ar trebui să-mi mulțumești.

N-am putut spune decât:

– Ei bine, viziunea ta e greșită. N-aș face niciodată parte din forțele demonice ale surorilor Casnoff, orice-or fi ele.

– O, nu făceai parte din ele, mă lămuri el, rânjind. Le conduceai!

Atunci m-am întors cu spatele. Mâinile îmi tremurau.

– Spui toate astea doar ca să-ți bați joc de mine.

– N-ai decât să crezi asta, Sophia... Torin se întrerupse, iar eu am ridicat capul și am văzut-o pe Izzy stând în pragul ușii. Isolde! exclamă Torin. Ce plăcere să te văd!

Fata își mușcă buza.

– De ce stai de vorbă cu Torin? mă întrebă ea.

– Aveam nevoie de ajutor să găsesc niște chestii, am răspuns eu, ridicând dosarul ca ea să-l poată vedea. M-am gândit că măcar la atâta lucru ar putea fi util, de vreme ce profețiile lui par să fie complet aiurea.

Torin scoase un sunet ofensat.

– Cu siguranță nu sunt! Eu nu mă înșel niciodată. Alunecând jos de pe masă, privirea i se îndreptă către Izzy. Niciodată!

Auzindu-l, fata traversă încăperea din câțiva pași mari și întinse pânza la loc peste oglindă.

– Poți să mă acoperi cât poftești, Isolde, zise Torin cu vocea înfundată. Asta nu schimbă nimic.

O umbră apăru pe chipul lui Izzy, și nu m-am putut abține să întreb:

– Despre ce e vorba?

Însă ea clătină din cap și îngenunche pe podea, lângă mine.

– Nimic. Tot prostiile lui Torin. Deci, ai găsit ce căutai?

– Nu știu încă, am spus, revenind la prima pagină din dosarul Casnoff.

„Alexei Casnoff s-a născut în 1916, la Sankt Petersburg (sau, cum i se spunea pe atunci, Petrograd), ca fiu al lui Grigori și Svetlana Casnoff și..."

N-am apucat să citesc mai departe, că un bubuit răsună în toată casa.

Am scăpat foile din mână.

– Ce naiba a fost asta?

Încruntându-se, Izzy se ridică în picioare.

– Nu știu. Cred că s-a auzit de la ușa din față, dar... nimeni nu vine vreodată pe aici.

Amândouă am părăsit în goană Sala de Război și ne-am repezit în hol. Aislinn stătea cu o mână pe clanță și cu un pumnal în cealaltă. Mama se afla chiar în spatele ei. În pieptul meu magia țipa și se zvârcolea, deci știam că, indiferent ce ne-ar fi așteptat de cealaltă parte a ușii, era ceva puternic.

Iar când Aislinn a deschis încet, mi-am dat seama că avusesem dreptate.

În prag, părând mai înalt, mai bătrân și mult mai obosit decât mi-l aminteam, stătea Cal.

Iar sprijinit de el, cu însemnele purpurii de pe față arătând nefiresc de întunecate în contrast cu pielea lui albă, era tata.

CAPITOLUL 9

– James! spuse mama cu sufletul la gură.

În aceeași clipă se dezlănțui haosul: toți începură să vorbească în același timp.

– Ce caută el aici? lătră Aislinn, tocmai când Izzy îmi punea o mână pe braț și mă întreba:

– Cine sunt tipii ăștia?

– E... e tata, am zis, și vocea mi se frânse.

Apoi mi-am făcut loc pe lângă Aislinn ca să mă agăț de gâtul lui.

Tata ridică brațele la rândul său și mă cuprinse fără vlagă.

– Sophie! murmură el cu buzele lipite de părul meu. Sophie!

Mai că părea prea frumos ca să fie adevărat că el stătea acolo, că și Cal îi era alături. L-am îmbrățișat strâns, în vreme ce lacrimile mi se scurgeau pe gulerul cămășii lui.

– Ești bine, am suspinat eu. Ești bine.

El chicoti răgușit.

– Mai mult sau mai puțin. Datorită lui Cal aici de față.

M-am retras. Tata avea ochii înroșiți și arăta de parcă moartea i-ar fi dat târcoale. Iar însemnele purpurii care i se încolăceau pe piele, urme ale Deposedării, erau la fel de sfâșietoare ca în noaptea în care le căpătase.

Dar era aici, și nimic altceva nu mai conta. Ochii îmi alunecară înspre Cal, care încă se învârtea șovăitor pe lângă tata.

– Și tu ești bine, am spus cu blândețe, iar el îmi zâmbi.

Mă rog, își curbă buzele în felul acela ciudat pe care el îl numea surâs.

– Da, fu tot ce-mi răspunse, însă acest singur cuvânt era încărcat de semnificații.

Cuprinsă de ușurare și fericire, am pășit în față, vrând să-l îmbrățișez şi pe el. Dar, nu știu de ce, în ultima clipă n-am făcut decât să întind mâna și să-l strâng de braț.

– Mă bucur.

Degetele lui le-au acoperit pentru scurtă vreme pe ale mele, cu o atingere aspră și caldă. Am simțit roșeața urcându-mi din piept, așa că m-am întors către tata.

– Cum ați ajuns aici? Unde ați fost?

– Putem să mergem într-un loc mai puțin... de tranzit ca să discutăm lucrurile astea? întrebă el, arătând înspre hol.

„Tranzit". Doamne, ce dor îmi fusese de el!

Sunt aproape sigură că Aislinn se pregătea să-l refuze, dar mama făcu un pas înainte:

– Bineînțeles. Putem vorbi în sufragerie.

Pentru o secundă privirile părinților mei se întâlniră, și, cu toate că, în mod normal, părinții care se uită lung unul la altul sunt oarecum dezagreabili, eu nu mi-am putut reține zâmbetul.

La fel ca toate camerele din casa familiei Brannick, sufrageria era practic goală. Se găsea acolo o canapea care arăta ceva mai bine decât monstruozitatea din Sala de Război, iar tata și Cal se așezară pe ea. Eu m-am instalat de cealaltă parte a tatei, Aislinn și Izzy au rămas în cadrul ușii, iar mama se cocoță pe brațul canapelei, lângă mine.

Tata oftă și mâna îi tremură ușor atunci când și-o așeză peste a mea.

– N-am cuvinte să-ți spun cât de bine îmi pare să te văd.

Mi-am înlănțuit degetele într-ale lui.

– Și mie. Vreau să spun că și mie îmi pare bine să te văd pe tine, evident.

Zâmbind, el mă strânse de mână.

– Da, atâta lucru am dedus și eu.

– Cum ați găsit locul ăsta? întrebă Aislinn, năruindu-mi orice speranță că am fi putut avea un moment frumos în familie. E protejat împotriva celor din soiul vostru.

– Există o breșă la aproximativ un metru de aici, în colțul nord-vestic, răspunse Cal. Baricadele nu funcționează acolo. Le pot repara dacă vreți.

Aislinn fu evident luată prin surprindere, însă își reveni repede.

– Nu-i nevoie. O s-o trimit pe Finley să le refacă mâine-dimineață.

De vreme ce surorile Brannick erau descendentele unei puternice vrăjitoare albe, unele păstrau încă urmele unor puteri. Se pare că ăsta era și cazul lui Finley.

– Poți merge s-o ajuți, adăugă Aislinn, adresându-i-se lui Izzy. E timpul să înveți să faci baricade.

– Cât despre cum v-am găsit, spuse tata, n-a fost ușor. Cal mi-a zis că te-a trimis la familia Brannick, însă, când a încercat să-și folosească magia ca să te repereze...

– A fost ca și cum ai fi dispărut, completă Cal. Nu funcționa nici o vrajă de localizare, nici un blestem de urmărire.

– Itineris-ul a fost de vină, i-am explicat eu. N-a știut cum să se comporte cu mine, acum, că sunt „dez-vrăjită".

Tata dădu din cap în semn de aprobare.

– Am bănuit eu. Oricum, ne-am petrecut ultimele câteva săptămâni pe drum încoace. Lui Cal nu i s-a părut înțelept să iau Itineris-ul în... starea mea, deci mă tem că am fost nevoiți să călătorim în stil tradițional.

– V-a luat trei săptămâni cu avionul din Anglia până în Tennessee? întrebă Aislinn, ridicând o sprânceană.

– N-am venit direct aici, răspunse Cal, încrucișând brațele la piept, cu o expresie mânioasă pe chip. Au fost multe alte chestii de care a trebuit să ne ocupăm.

– Ce fel de chestii? am întrebat.

Tata se ridică în picioare și începu să se plimbe de colo până colo.

– După ce clanul Brannick și L'Occhio di Dio au atacat sediul Consiliului astă-primăvară, mai rămăseseră în viață doar cinci membri.

– N-am fost noi, replică Aislinn. Și nici Ochiul, de altfel.

Tata se opri din plimbat și se holbă la ea.

– Poftim?

Aislinn îi istorisi pe scurt aceeași poveste pe care mi-o spusese și mie cu o seară înainte, despre bănuiala că surorile Casnoff ar fi pus ele însele focul, doar ca să poată da vina pe inamicii lor. Când încheie, tata părea cu zece ani mai bătrân.

– Aș vrea să pot spune că e absurd. Însă, după ce am văzut-o pe Lara Casnoff făcând... În orice caz, ceilalți trei membri ai Consiliului au fost uciși când a fost distrusă Abația Thorne.

Asistasem la omorârea unuia dintre cei trei, Kristopher, însă am fost uluită să aflu că și ceilalți doi, Elizabeth și Roderick, pieriseră.

– Eu și Lara suntem singurii membri rămași, continuă tata. Eu nu sunt – arătă înspre tatuajele sale – tocmai util. Mai sunt și mort pe deasupra.

– Cum?

– La câteva zile după incendierea Abației Thorne, Lara a convocat o uriașă reuniune la Londra, în casa unui mag foarte influent, îmi spuse Cal. Am reușit să fac o vrajă ca să devin invizibil și m-am strecurat înăuntru. Cred că erau câteva sute de Prodigium în sala aia. Oricum, acolo a făcut Lara marele anunț conform căruia tatăl tău ar fi fost ucis de către Ochi. Făcu semn cu capul înspre Aislinn. Cu ajutorul clanului Brannick.

Aislinn scăpă câteva înjurături în barbă, iar mama își lăsă capul în jos.

– OK, am rostit lent. Uite ce-i, pricep că e de rău, dar nu poți să apari pur și simplu și să zici ceva de genul: „Hei, iată-mă! Nu-s nici pe departe mort!"?

– Aș putea, răspunse tata, dar, dacă surorilor Casnoff le convine să fiu decedat, ceva îmi spune că n-aș rămâne „nici pe departe mort“ pentru multă vreme.

– Ce scop crezi că au? întrebă mama.

Tata se uită la ea, apoi la mine.

– Să îngrozească ființele Prodigium într-atât, încât folosirea demonilor să pară singura soluție viabilă. O au pe Daisy și s-ar putea să-l fi prins și pe Nick. N-a mai existat nici un atac în care el să fi fost implicat.

În noaptea în care surorile Casnoff o folosiseră pe Daisy împotriva Ochiului, Nick scăpase și dezlănțuise un soi de masacru. Gândul la el încă mă făcea să mă cutremur.

– A spus ceva despre demoni la marea reuniune? l-am întrebat pe Cal.

El clătină din cap.

– Nu explicit. N-a zis decât că ea și sora ei au un plan ca să scape lumea de Ochi și de familia Brannick o dată pentru totdeauna.

– Apropo, interveni tata, Sophie, ai mai luat legătura cu Archer Cross?

Toate privirile din încăpere erau ațintite asupra mea, și am simțit o nevoie ciudată de a-mi acoperi fața.

– Nu. Mă gândeam că poate... M-am întors către Cal. L-ai văzut? Când ai intrat să-l scoți pe tata din Abația Thorne?

Nu că mă așteptam ca el să-mi răspundă: „Da, l-am văzut. De fapt, îl am în buzunar. Poftim!“ Dar, când Cal se uită în ochii mei și spuse: „Tatăl tău era singur în celulă când am ajuns acolo“, cuvintele lui îmi provocară o durere fizică.

„Ești norocoasă“, mi-am amintit eu. „Tatăl tău e aici. La fel și Cal. Iar Jenna se află în siguranță. Ce șanse aveai să-i primești pe toți înapoi?“

– Ușa celulei fusese dărâmată, continuă Cal, așa că eu și tatăl tău ne-am închipuit că fusese luat de Ochi.

– Nu-ți amintești nimic? l-am întrebat pe tata.

El clătină din cap cu regret.

– Mă tem că eram inconștient.

Vârându-mi mâinile în buzunare, am spus:

– Sunt sigură că ai dreptate. Probabil e cu Ochiul.

Și ori îl țin pe post de mag domestic, ori au aflat despre colaborarea noastră și l-au omorât. În orice caz, Archer era pierdut.

Gândul acesta fu atât de dureros, atât de puternic în mintea mea, încât îmi trebuiră câteva secunde să-mi dau seama că tata vorbea în continuare:

– ... cu siguranță nu e singurul care a dispărut.

Aislinn se retrăsese iar în cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept.

– Deci tânărul Cross a dispărut, la fel și ambele surori Casnoff, zise ea, socotind numele pe degete. Demonii lor de asemenea.

– Și insula Graymalkin, spuse Cal atât de încet, încât la început am fost sigură că nu-l auzisem bine.

– Stai așa, cum? am întrebat.

– Hecate Hall și insula pe care se afla au dispărut, răspunse tata.

– Cum e posibil? întrebă mama de la locul ei de pe canapea.

Tata își îndreptă privirea spre ea, și, din nou, ceva se petrecu între ei.

– Nimeni nu știe, explică el în cele din urmă. Dar, la câteva zile după incendierea Abației Thorne, întreaga insulă pare să se fi făcut nevăzută. Era acolo, și, la un moment dat, în locul ei n-a mai rămas decât oceanul gol. Eu cred că nu a dispărut cu adevărat, ci că surorile Casnoff au ascuns-o din cine știe ce motiv.

– Crezi că acolo sunt? l-am întrebat după ce mi-am recăpătat glasul.

Mi-a revenit în minte senzația pe care o avusesem în ziua când eu, Cal și Jenna părăsiserăm Hex Hall. O premoniție că n-aveam să ne mai întoarcem niciodată. Amintirea m-a înfiorat.

– E logic, spuse tata. Insula Graymalkin e locul în care au invocat demoni. Ani de zile a fost căminul Anastasiei. Nu-mi vine să cred că au abandonat-o pur și simplu. Și...

Tata lăsă fraza neterminată, frecându-se din nou la ochi. Dădu să se întoarcă pe canapea, dar se poticni. Mama sări și-l prinse de braț, în timp ce Cal veni lângă el de cealaltă parte. Împreună îl așezară jos.

– Călătoria l-a stors de puteri, zise Cal. I-am făcut niște vrăji de protecție, însă tot e destul de slăbit.

– Te rog, nu vorbi despre mine ca și cum n-aș fi de față! zise tata, însă epuizarea îi șterse orice urmă de asprime din voce.

– Destul pentru seara asta! spuse mama, și am observat că nu-și luase mâna de pe brațul tatei.

Aislinn încuviință.

– Trebuie să-i explic lui Finley ce se întâmplă. Își încleștă maxilarul și murmură: Și să schimb două vorbe cu Torin. Voi doi, li se adresă ea tatei și lui Cal, rămâneți aici în noaptea asta! Putem hotărî mâine ce facem mai departe.

Nu-i fusese ușor să-i lase să rămână. Îmi dădeam seama după buzele ei încordate. Cred că și tata a intuit asta, pentru că a înclinat capul cu respect.

– Îți mulțumesc, Aislinn.

– Pot să doarmă în corturi, îmi zise ea.

Uitasem de ele – ciudatele structuri din pânză pe care alți Brannick le folosiseră pe vremea când existau alți Brannick. M-am gândit să menționez paturile de campanie de la subsol, dar poate că Aislinn nu era tocmai împăcată cu ideea de a avea mai mulți Prodigium sub acoperișul ei.

Părăsi încăperea, urmată de Izzy. De îndată ce ele plecară, tata se lăsă pe spătarul canapelei și închise ochii.

– Ar trebui să rămâi aici în noaptea asta, îi spuse mama. În corturile alea abia dacă se poate sta, și, după toate aventurile prin câte ai trecut... Își drese glasul. Oricum, nici unul dintre voi nu trebuie să înfrunte natura în noaptea asta.

Tata nu făcu decât să dea din cap, fără să deschidă ochii. Însă Cal ridică din umeri și spuse:

– Eu sunt obișnuit să dorm afară. În plus, voi probabil că aveți nevoie să petreceți... ăăă... puțin timp în familie.

Dădu să plece, dar tata mi se adresă:

– Sophie, de ce nu-i arăți lui Cal unde să se instaleze? Vreau să discut puțin cu mama ta între patru ochi.

– A! am zis, băgând mâinile în buzunare. În regulă. Bine.

Ultima dată când fusesem singură cu Cal, mă sărutase. Cu siguranță fusese un sărut de genul: „S-ar putea să murim, așa că doar ne luăm adio (poate)". Chiar și așa, el era, teoretic vorbind, logodnicul meu (cu alte cuvinte, ființele Prodigium nu sunt destul de ciudate, au și căsătorii aranjate pe deasupra). Logodna ridicase prietenia noastră la un nivel superior de stânjeneală.

Cal aruncă o privire peste umăr în direcția mea, și, nu sunt sigură, dar mi se păru că, pentru o secundă, ochii îi căzură pe buzele mele. Am încercat din răsputeri să nu înghit în sec și l-am urmat în vreme ce ieșea din cameră.

CAPITOLUL 10

Am parcurs amândoi în tăcere drumul de la casă până la corturi. Mă oprisem în bucătărie să iau una dintre lanternele cu baterii din care familia Brannick părea să aibă un stoc inepuizabil. Umbrele ni se întindeau în față, aproape lipite, chiar dacă nu mergeam foarte aproape unul de altul. Încă mă gândeam atât de mult la Archer, încât nici n-am văzut semicercul de structuri care înconjura tabăra decât după ce am ajuns practic în mijlocul lui.

Ceea ce familia Brannick numea „corturi" erau de fapt niște construcții destul de solide. Acoperișurile erau făcute din pânză groasă, însă, în loc să fie clădite pe pământ, erau ridicate pe platforme din lemn. Existau chiar și trepte ce duceau în interiorul fiecăreia.

– Uau! am exclamat când ne-am oprit. Astea nu sunt chiar corturi. Sunt mai degrabă niște cabane. Arată de parcă un cort și o cabană ar fi avut un copil. O „corbană".

Fusese o glumă proastă. O glumă stupidă, în care nu pusesem nici un pic de suflet. Archer ar fi râs oricum, mi-am zis eu, și, din nou, durerea m-a izbit în piept, lăsându-mă aproape fără suflare.

Cal rămase tăcut, așa că am întins brațul, făcând semn înspre corturi:

– Alege-ți unul dintre ele! Toate sunt goale.

Fără să se uite la mine, Cal se îndreptă către cel aflat chiar în fața noastră și dădu la o parte pânza de la intrare. Mi-am dat seama că probabil ar fi trebuit să-i dau pur și simplu lanterna, în loc să-l urmez înăuntru, dar, până să-mi vină mie gândul ăsta, el se afla deja înăuntru.

Am urcat scările și m-am strecurat prin ușa de pânză.

– Uau! am zis din spatele lui. Nu e tocmai Abația Thorne, hm?

Pe platforma uzată din lemn se găseau două piese de mobilier: o masă pliantă și un pat scund, asemănător cu cele din subsol. Desigur, doar pentru atâta era loc. Cortul era micuț, și brusc am avut o senzație de claustrofobie.

Am pus lanterna pe masă. Aș fi vrut ca raza ei de lumină să fie mai mare. Apoi mi-am băgat mâinile în buzunarele de la spate și am oftat îndelung. Cal se așeză pe pat, făcându-l să scârțâie ușor sub greutatea lui. Își sprijini coatele pe genunchi, cu mâinile încleștate în față, dar tot nu spuse nimic.

– Uite, am început eu pe un ton mult prea ridicat, dacă ți-e... ăăă... foame sau ceva, mă pot duce să văd ce e prin bucătărie. Probabil să fugi ca să-ți scapi pielea și să târăști un demon fără puteri prin toată lumea ți-o fi stârnit apetitul, nu?

De îndată ce am rostit cuvintele, m-am crispat mental atât de tare, încât mă mir că nu mi-am întins ceva în creier.

– Nu mi-e foame, răspunse el cu voce joasă.

– Super! am zis. Atunci te las singur, să dormi.

Cu obrajii în flăcări, m-am îndreptat către intrare.

În clipa aceea am auzit din spatele meu:

– M-am gândit la tine. În fiecare zi.

Am înghețat, ținând încă în mână cortina de pânză ce slujea drept ușă.

– Trei săptămâni e mult când te întrebi unde-o fi cineva, continuă el cu vocea puțin răgușită. În tot timpul ăsta m-am gândit că poate am greșit spunându-ți să le cauți pe surorile Brannick.

M-am întors. Am fost tentată să fac o glumă ori să-i dau o replică sarcastică, orice ar fi putut risipi tensiunea dintre noi. În schimb, am spus:

– Și eu m-am gândit la tine.

El ridică privirea și se uită în ochii mei.

– Cal, tu... i-ai salvat viața tatălui meu. Ai încercat s-o salvezi pe a lui Archer. Mă durea pieptul s-o spun cu voce tare, însă m-am străduit să continui: E un gest incredibil, nici nu știu de unde să încep. „Mulțumesc“ nu prea ajunge, înțelegi? Și nu știu dacă există vreun coș cu fructe suficient de mare ca să...

El se ridică în picioare și, deodată, brațele sale mă cuprinseră, iar fața mi se lipi de pieptul lui. Avea un miros plăcut, familiar, și am simțit lacrimi în ochi când i-am pus mâinile pe spate și l-am tras mai aproape de mine. El îmi mângâie părul.

– S-ar putea să fie teafăr, Sophie, murmură Cal. Ochiul s-ar putea să-l fi scos de acolo.

Am închis ochii.

– Știu, am șoptit. Nu e vorba de asta. Adică, *e* vorba de asta, dar nu numai. E... Totul e absolut oribil, Cal.

El mă strânse în brațe și mai tare.

– Știu. După ce Graymalkin a dispărut...

Răsuflă îndelung, dar nu mai zise nimic.

Nici măcar nu mă gândisem la asta. Cât de mult iubea Cal insula. Mi-am amintit ce-mi spusese pe când eram la Thorne, cum se simțise mereu ca acasă pe Graymalkin. Eu eram obișnuită să mă consider oarecum fără adăpost, însă Cal locuise la Hex Hall de la vârsta de treisprezece ani.

M-am tras înapoi ca să-l pot privi în ochi.

– Îmi pare rău, i-am zis eu. Pentru tot.

Am citit pe chipul lui tot ceea ce simțeam și eu. Confuzie, neajutorare, singurătate. Și cred că această ultimă emoție m-a făcut să mă ridic pe vârfuri și să-mi lipesc ușor buzele de ale lui. Nu voiam să fie un sărut adevărat, ci mai mult un gest de mulțumire și de alinare. Însă, când am dat să mă retrag, Cal îmi cuprinse obrajii în palme, își lipi gura de a mea și, uite-așa, am avut *fără îndoială* un sărut adevărat.

L-am sărutat la rândul meu, în timp ce îi strângeam tricoul în mâini. Pentru o clipă a fost plăcut. Ei, da, de fapt, mai mult

decât plăcut. M-am simțit ocrotită și consolată, iar brațele lui erau nespus de calde în jurul meu.

Apoi, dintr-odată, m-am retras, cu obrajii arzând.

– O, Doamne, acum *îmi pare rău*, am zis, întorcându-i spatele și ștergându-mi obrajii cu mâini tremurătoare.

Înainte mi se păruse doar că atmosfera din cort era tensionată. Acum simțeam că mă sufoc în ea. Din spatele meu l-am auzit pe Cal oftând.

– Nu, mie îmi pare rău, spuse el. Amândoi suntem... Suntem într-un loc ciudat.

M-am răsucit cu fața către el și am schițat un zâmbet șovăielnic.

– Și metaforic, *și* la propriu, am zis, arătând spre cort.

Cal îmi întoarse zâmbetul.

– Probabil ar trebui să te duci. Să vezi ce face tatăl tău. Putem vorbi mai mult mâine-dimineață, când lucrurile n-o să mai fie atât de...

Fraza rămase neterminată, și, în cele din urmă, el se mulțumi să ridice din umeri.

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

– Corect. Mâine.

I-am simțit privirea în spate în timp ce ieșeam din cort și a fost ca și cum ea mi-ar fi rămas acolo, un punct fierbinte între omoplați, în timp ce alergam înapoi spre casă.

Îl sărutasem pe Cal. Din nou. Cu adevărat.

Cuvintele îmi bubuiau în cap în ritmul pașilor și nu știam dacă stomacul îmi tresare de vinovăție ori de bucurie. Mâinile încă îmi tremurau când am deschis ușa din spate. Casa era ciudat de tăcută, și m-am strecurat în sufragerie. Tata stătea încă pe canapea, cu ochii închiși, respirând superficial. Mama era așezată pe podea lângă el, cu o cană alături din care ieșeau aburi. Îl privea cu o expresie ciudată: tristă, speriată și... încă într-un fel. Abia dacă îi atinse pielea cu degetul când urmări conturul însemnelor purpurii de pe mâna lui.

M-am retras înainte să apuce să mă vadă.

În timp ce urcam la etaj, mă simțeam nesigură și goală pe dinăuntru. Uneori cred că avem o limită a numărului de emoții pe care le putem trăi în același timp, iar eu clar mi-o atinsesem pe a mea. Între reapariția tatei și a lui Cal și sărutul de mai devreme...

Mi-am apăsat ochii cu podul palmelor și am tras aer în piept, tremurând. Dap. Cu siguranță avusesem parte de tot ce puteam suporta într-o singură seară.

Când am deschis ușa dormitorului și am văzut ceva lucind blând, fantomatic, am gemut.

– Nu în seara asta, Elodie! am suspinat eu. N-am chef.

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

Cea care stătea în mijlocul camerei mele nu era fantoma lui Elodie.

Era a lui Archer.

CAPITOLUL 11

– O, Doamne, a funcționat! spuse el, și pe chipul fantomatic i se citi ușurarea.

Spre deosebire de a lui Elodie, vocea lui era clară, puternică și atât de familiară, încât inima mi s-a frânt din nou.

Am rămas încremenită, cu spatele la ușă. Chiar dacă imaginea era estompată, îi zăream rânjetul.

– Hm... Mercer? Nu te-am mai văzut de aproape o lună. Mă așteptam la ceva de genul: „Ah, Cross, dragostea inimii mele, flacăra pasiunii mele, cât am tânjit!..."

– Ești mort, am izbucnit, apăsându-mi stomacul cu mâna. Ești o fantomă, și tu crezi că...

Veselia îi dispăru de pe față și ridică mâinile.

– Stai puțin! Nu-s mort. Pe cuvânt!

Inima încă îmi bubuia în piept.

– Atunci ce naiba ești?

Archer păru aproape fâstâcit când scotoci prin buzunarul cămășii și scoase la iveală un soi de amuletă atârnată pe un lănțișor subțire din argint.

– E o piatră vorbitoare. Te face să apari în fața oamenilor cam ca o hologramă. Știi tu: „Ajută-mă, Sophie Wan Kenobi, tu ești singura mea speranță!"

– Și pe asta ai furat-o din pivnița de la Hecate?

Archer adunase tot felul de șmecherii magice de pe vremea când eram trimiși în subsolul de la Hex Hall.

– Nu, răspunse el ofensat. Am găsit-o într-un... magazin. Cu chestii magice. Bine, da, am furat-o din pivniță.

Am traversat încăperea cu pași iuți și i-am dat un pumn în plexul solar. Mâna mi-a trecut drept prin el, dar tot am simțit o oarecare satisfacție.

– Ticălosule! am strigat, lovindu-l în cap. M-ai speriat de moarte! Cal a zis că probabil ai fost luat de Ochi, iar eu am crezut că aflaseră că noi doi lucram împreună și te-au omorât, ticălos arogant ce ești!...

– Îmi pare rău! strigă el fluturând din brațele translucide. Am... am crezut că, dacă vorbesc, o să-ți dai seama, și n-am vrut să te sperii, dar nu sunt mort! Așa că vrei, te rog, să nu mai dai în mine?

M-am oprit.

– Simți ceva?

– Nu, însă tot e oarecum supărător să te văd năpustindu-te cu pumnii spre mine.

Stăteam la câțiva centimetri unul de altul. Mi-am lăsat brațele moi pe lângă corp.

– Nu ești mort.

– Nici cât negru sub unghie, răspunse el.

Apoi îmi zâmbi. Era un zâmbet sincer, vesel, și m-am trezit că obrajii încep să mă doară. Atunci mi-am dat seama că și eu aproape râdeam.

– Deci hologramă înseamnă... am spus în cele din urmă.

– Înseamnă acorporal, da. Cam nasol, având în vedere că sunt o grămadă de lucruri *foarte* corporale pe care aș vrea să ți le fac în clipa asta.

Obrajii mi s-au încins în vreme ce privirea îmi cobora pe buzele lui. După care mi-am amintit că trecuseră doar zece minute de când mă aflasem în brațele altcuiva. Sărutasem buzele unui alt tip.

M-am întors de lângă el, sperând să nu observe nimic, și m-am așezat pe pat.

– Și unde ești? am întrebat, strângându-mi genunchii la piept.

Chiar dacă avea un aer fantomatic, am remarcat o undă de vinovăție pe chipul lui.

– La Roma, răspunse el. Ori, dacă vrei să fiu mai precis, mă ascund într-un dulap aflat într-o vilă din Roma.

Nu m-a mirat să aflu că era împreună cu Ochiul. La urma urmei, nu fusese ăsta cel mai optimist scenariu în ceea ce privește scăparea lui din Abația Thorne?

– Ce-i cu fața asta? mă întrebă Archer.

Mi-am strâns genunchii și mai tare.

– Care față?

– Asta de parcă ți-ar veni să plângi sau să vomiți. Poate chiar amândouă.

Ah, bucuria de a avea inversul unei fețe impasibile!

– A fost o seară nebună. De fapt, au fost câteva săptămâni nebune.

Nu știam cât timp aveam la dispoziție să discut cu Archer, așa că i-am oferit cea mai scurtă versiune a celor întâmplate de când părăsisem Abația Thorne. El stătu, mă ascultă și nu păru surprins decât atunci când i-am spus că mama făcea parte din neamul Brannick.

– Deci ăsta-i motivul pentru care suntem aici, am încheiat eu, relaxându-ne împreună cu familia Brannick. Iar azi și-au făcut apariția tata și... ăăă... Cal, și acum tu. A fost o seară destul de aglomerată.

– Cum au reușit Cal și tatăl tău să dea de tine? De când am plecat de la Thorne, eu am tot încercat cu o chestie asemănătoare unui GPS magic și abia azi te-am reperat.

– Când am părăsit Abația, Cal mi-a zis să mă duc la familia Brannick, așa că au sperat pur și simplu să mă găsească aici. E posibil să fi fost prima dată când am avut și eu noroc din... ăăă... 2002 sau cam așa ceva încoace.

Archer surâse, apoi imaginea lui începu să dispară și să reapară.

– Drace! bombăni el, lovindu-și piatra de la gât. Bine, se pare că nu mai am multă vreme la dispoziție, așa că o să fiu scurt.

Ochiul nu știe decât că surorile Casnoff au dispărut. N-au mai fost raportate alte atacuri din partea demonilor, dar cu siguranță se pune ceva la cale. Doar că ei nu știu ce.

– Asta zicea și tata.

– Noi le căutăm pe vrăjitoarele Casnoff, dar până acum nimic. E ca și cum am fi cu toții în așteptare.

– Și noi la fel, i-am spus eu. Deci... ce facem acum, Cross? Ai de gând să rămâi cu Ochiul?

Archer se uită peste umăr.

– Nu știu, răspunse el când se întoarse cu fața spre mine, vorbind mai încet. Dar nu cred că aș avea unde să mă duc altundeva.

– Ai putea veni aici.

El zâmbi la auzul replicii mele și întinse o mână fantomatică. Mi-am lipit degetele de ale lui, chiar dacă nu-l puteam simți.

– Mi-aș dori să pot, îmi răspunse. Dar sunt urmărit îndeaproape în perioada asta. Pentru moment, probabil că ar fi mai sigur pentru mine să rămân aici. Să joc puțin după cum îmi cântă ei.

M-am uitat la mâinile noastre.

– O să te mai văd?

– Categoric, spuse el. Nu ți-am promis c-o să ne giugiulim într-un castel?

Chicotind, mi-am retras mâna.

– Ai promis. Și c-o să mă scoți în oraș. C-o să mă scoți de-adevăratelea, fără spaime, săbii ori strigoi.

– Bun atunci! replică el. Imediat ce salvăm lumea de o invazie a demonilor, o să fim doar eu, tu și Applebee's[1].

Mi-am dat ochii peste cap, dar zâmbeam deja.

– Ah, cât romantism!

Surâsul i se estompa încet-încet.

---

[1] Restaurant dintr-un lanț american, cu mâncăruri simple și o atmosferă degajată, lipsită de pretenții (n.tr.)

– Ne mai vedem, zise el, pe un ton serios de data asta. Promit. Se apropie de mine, încât piciorul translucid îi dispăru în pat. Mercer, eu...

Apoi, fără nici o veste, clipi și dispăru.

– Ah, fir-ar! am gemut către camera goală.

Oftând, m-am prăbușit între perne și am închis ochii. Zăceam așa de câteva minute, când, brusc, am avut senzația că nu mai eram singură.

Așa cum era de așteptat, când am redeschis ochii, Elodie stătea cocoțată la picioarele patului, urmărindu-mă cu o expresie de nepătruns.

În cele din urmă rosti fără voce:

– Îl iubești?

Am avut nevoie de câteva secunde până să-i spun:

– Da. Cred că da.

Ea încuviință, ca și cum ăsta ar fi fost răspunsul pe care-l aștepta.

– Așa mi s-a părut și mie.

Deodată mi-am dat seama că, dacă aveam să-l mai revăd vreodată pe Archer, noul obicei al lui Elodie de a se instala în corpul meu când i se năzărea putea deveni... ciudat.

– Îi pare rău, să știi, am spus eu. Pentru că te-a mințit. Și pentru c-ai fost omorâtă.

Ea dădu din umeri.

– Nu-i vina lui.

Începea să-mi iasă mult mai bine să citesc de pe buze. Acum nu mai trebuia să repete nimic.

– Alice a fost de vină. Și, de vreme ce surorile Casnoff erau responsabile de transformarea ei într-un demon, bănuiesc că până la urmă a fost vina lor.

– O să le oprim, i-am spus eu. Nu știu cum, dar o s-o facem.

Elodie se uită lung la mine.

– Serios? Am auzit ce-a zis tipul ăla din oglinda magică, despre cele două variante de viitor pentru tine.

– Nu le-aș ajuta niciodată pe surorile Casnoff, am zis eu automat, dar n-am putut să nu simt un fior pe șira spinării amintindu-mi de vorbele lui Torin.

Mi s-a părut că o văd pe Elodie oftând. Greu de spus, de vreme ce, din punct de vedere tehnic, ea nu respira.

– Ei bine, chiar dacă n-o să treci în tabăra întunecată, tot stai destul de prost. Taică-tău și-a pierdut puterile. Tu e ca și cum nu le-ai avea, pentru că eu cu siguranță nu pot să preiau controlul de fiecare dată când dai de necaz. Fetițele alea două nu sunt în stare nici să omoare un vârcolac, iar Aislinn Brannick e singură, oricât ar fi de tare. Maică-ta se pricepe mai bine la cărți decât la arme, iar Torin e enervant și inutil. În principiu, singurul în stare să te ajute e Cal, care *poate* va reuși să amâne inevitabilul în clipa când surorile Casnoff și demonii lor domesticiți o să te facă bucățele. Dar, oricum, multă baftă!

Și, cu acest mic discurs însuflețitor, dispăru.

CAPITOLUL 12

A doua zi dimineață m-am trezit participând la ceea ce era probabil cel mai ciudat mic dejun văzut vreodată. M-am uitat prin încăpere și am încercat să-i cuprind cu privirea pe toți cei care se aflau acolo: eu, mama, tata, Aislinn și surorile Brannick și Cal. Ah, și Torin, de vreme ce „micul dejun" consta din tarte dulci din pachet consumate în Sala de Război. Vorbele rostite de Elodie noaptea trecută îmi umblau prin minte. Noi chiar credeam că avem vreo șansă împotriva surorilor Casnoff?

– Trebuie să știi tu ceva, îi spunea Aislinn lui Torin.

– Știu, răspunse el. Ți-am zis, femeile alea se află pe blestemata lor de insulă.

– Care. E. Unde? întrebă Aislinn, probabil pentru a patra oară.

– În. Afurisita. Aia. De. Mare! răspunse Torin. Ridică brațele, și mânecile de dantelă i se lăsară în jos. Nu știu de ce n-o puteți găsi. E exact acolo unde a fost întotdeauna.

– După cum ți-am spus, Aislinn, eu cred că au mascat cumva insula Graymalkin, interveni tata.

Se sprijinea greoi pe spătarul unuia dintre scaunele pliante. Cal stătea de-o parte a lui, mama de cealaltă. Ochii mi se întâlniră cu ai lui Cal, și evenimentele din seara trecută îmi apărură fulgerător în minte. Degetele mele strângându-i bluza, buzele mele lipite de ale lui.

Brusc, mi-am îndreptat toată atenția către Torin.

– Deci surorile Casnoff sunt la Hex Hall, am spus. Probabil cu demonii pe care au reușit să-i creeze. Ce fac acolo? O petrecere la care țopăie în draci? Cum nimeni nu zicea nimic, am adăugat: Pricepeți? În draci? Pentru că toți sunt... Bun, nu contează!

– Eu am priceput, spuse Izzy încet.

I-am aruncat un zâmbet recunoscător.

– Nu pot spune ce pun la cale, răspunse Torin. Doar că sunt acolo. Se încruntă la noi toți. Nu le știu nici eu chiar pe toate. Știu numai că fata asta (arătă înspre mine) e cea care le va opri să folosească o armată de demoni pentru a stârpi toți oamenii de pe fața pământului.

„Sau care va conduce atacul." Gândul îmi răsări în minte, și am simțit cum mi se formează mai multe noduri în stomac. Torin îmi făcu semn cu ochiul, moment în care m-am întrebat dacă nu cumva era capabil să citească și gândurile. Sau poate doar mutra mea fusese cea care mă dăduse de gol.

Alungând imaginea cu mine în fruntea unei armate de demoni, am zis:

– Nici Ochiul nu știe ce pun la cale.

Brusc, toată lumea din încăpere se holbă la mine, și atunci mi-am dat seama ce tocmai spusesem.

– M-am... ăăă... văzut cu Archer noaptea trecută, am zis de parcă tocmai dădusem nas în nas cu el la Starbucks. A folosit o chestie numită piatră vorbitoare ca să... treacă pe la mine și să... hm... mă salute.

– Și te-ai hotărât să menționezi asta abia acum? mă întrebă tata.

– Când am ajuns aici, voi deja țipați la Torin, am replicat numaidecât. Nu prea am avut ocazia să strecor și eu o vorbă. În plus, Archer nu știa nimic, zău! Sau, cel puțin, nimic în plus față de noi. Nu mi s-a părut mare lucru. A stat aici doar vreo cinci minute.

– În camera ta? întrebă mama, ridicând din sprâncene.

– A fost intangibil! am strigat. Și... fantomatic. Nu s-a întâmplat nimic nepermis minorilor, jur.

– Un membru al organizației L'Occhio di Dio e *iubitul* tău? întrebă Finley neîncrezătoare.

Tata își drese glasul.

– În orice caz, începu el, salvându-mă de Finley, e bine de știut. Înseamnă că suntem cu toții pe aceeași lungime de undă în ceea ce le privește pe surorile Casnoff.

– Corect, am spus. Adică nimeni nu știe ce să facă mai departe. Nu prea văd cum ăsta ar putea fi un lucru bun, tată.

– Deci ce *putem* face? întrebă Finley. Pur și simplu să stăm aici și să le așteptăm pe surorile Casnoff să facă o mișcare?

– Am putea merge la Lough Bealach, răspunse Aislinn.

– Ăsta e un loc sau doar ți s-a împleticit limba în gură? am întrebat, drept care m-am ales cu o uitătură furioasă.

Tata scoase un sunet gâtuit care putea fi luat drept râs. Își acoperi gura și zise:

– Lough Bealach e un lac din Irlanda. Dacă nu mă înșel, cândva a fost un loc sacru pentru familia Brannick.

– Un loc cât se poate de sacru, răspunse Aislinn. Pe vremuri era responsabilitatea clanului Brannick să-l păzească.

– Ce-i acolo care trebuie păzit?

– Se presupune că ar fi o cale de acces spre infern, răspunse mama.

– Dacă urmează să ne războim cu demoni, s-ar putea să ne prindă bine să adunăm cât mai multă sticlă demonică, având în vedere că e singura care poate ucide o astfel de creatură, spuse Aislinn. Și n-o putem lua decât din infern.

– Adică să ne ducem dracului *la propriu*? am întrebat.

Nimeni nu mă luă în seamă.

– N-am putea intra, zise Finley. Nici unul dintre noi n-ar supraviețui unei călătorii în iad. Îți trebuie o magie neagră foarte puternică pentru a face așa ceva. Dacă Sophie ar mai avea puteri, poate că ea ar fi reușit, însă fără ele...

Clătină din cap. Atunci interveni tata.

– Sophie are puteri.

– Hm, da, am încuviințat. N-am fost supusă Deposedării. Dar sunt blocate aici. M-am lovit în piept. Nu știu ce a însemnat

cuvântul ăla pe care Consiliul l-a rostit când mi-a pronunțat sentința, dar el mi-a blocat magia.

Tata se întinse și mă luă de mână.

– Îți mai aduci aminte ziua în care am studiat grimoarul din Abația Thorne? Era în cartea aia o vrajă pe care te-am pus s-o atingi cu mâna.

Îmi aminteam. Nu reușisem să-mi dau seama ce soi de vrajă era, însă, când o atinsesem, simțisem o bufnitură puternică drept în mijlocul sternului.

Abia acum mi-am dat seama că acela era locul în care îmi simțeam mereu puterile zvârcolindu-se.

– A fost o vrajă de protecție, explică tata. Are grijă ca niciodată puterile să nu-ți poată fi luate cu totul. Indiferent ce vrajă de legare ar fi aruncată asupra ta, nu trebuie decât să atingi acele inscripții anume ca să-ți recapeți magia.

I-am strâns mâna atât de tare, încât probabil l-a durut.

– O, Doamne! am exclamat cu răsuflarea tăiată.

Să-mi recapăt magia! Să nu mă mai simt neajutorată! Să nu mai fie nevoie ca fantoma lui Elodie să facă vrăji pentru mine! Aveam o șansă de a le opri cu adevărat pe surorile Casnoff. Speranța și entuziasmul îmi năvăliră în suflet.

Apoi, ca un duș rece, îmi veniră în minte spusele lui Torin din seara anterioară. Eu, conducătoarea armatei demonice a surorilor Casnoff. Pentru asta ar fi trebuit să-mi recapăt puterile, nu-i așa? Dar nu! Nu, mințea. Era absolut imposibil ca eu să mă aliez *vreodată* cu femeile alea într-un scop atât de oribil.

Mi-am mai amintit ceva.

– Trebuie să ating vraja aia. Care e în grimoar. Iar grimoarul e... unde, mai exact?

Stânjenit, tata privi în jos și recunoscu:

– Fără îndoială, în mâinile surorilor Casnoff.

M-am dezumflat.

– Care se află pe o insulă imposibil de găsit. Jur pe toți dracii că povestea asta pare cea mai sucită ghicitoare din lume!

– Poate că mai există o cale, sugeră Finley. Voi nu cunoașteți vrăjitoare sau magi care să fie în stare să-i redea puterile lui Sophie?

– S-ar putea, zise tata, însă îl cunoșteam de suficientă vreme ca să știu că, atunci când spunea „poate“, răspunsul real era, de obicei, „în nici un caz“.

– N-ar putea cineva să rostească pur și simplu vraja? am întrebat.

Știam că mă agăț de un pai, dar, dacă exista o șansă cât de mică să-mi folosesc din nou puterile, atunci aveam să profit de ea.

Tata scutură din cap.

– Nu. Vraja aceea a fost țesută pe hârtie cu magia sângelui. Trebuie să fie atinsă. Cuvintele în sine n-au aceeași putere.

– N-oi avea eu magie neagră, dar puterile mele sunt destul de mari, se oferi Cal. Dacă *am merge* în Irlanda, există vreo posibilitate ca eu să intru în infern?

Tata își frecă absent ceafa în timp ce se gândea.

– Presupun că s-ar putea. Dar riscurile...

– Trebuie să facem ceva, spuse Cal pe un ton calm. Prefer să riscăm la Lough Bealach decât să așteptăm aici.

– Băiatul are dreptate, spuse Torin, chiar dacă el și Cal aveau probabil cam aceeași vârstă (mă rog, plus-minus cinci sute de ani, bănuiesc). Și, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trecem printr-o perioadă de acalmie, dar se pregătește ceva. Simt o...

– O puternică tulburare a Forței? l-am întrerupt fără să mă pot abține.

Torin se încruntă.

– Am impresia că mă iei în râs, dar nu pricep la ce faci referire. În orice caz, puteri întunecate se pun în mișcare. Cu cât sunteți mai pregătiți, cu atât mai bine.

– Atunci să mergem! am spus.

– Poate că ar trebui să analizăm și alte opțiuni înainte de a ne repezi în Irlanda, spuse tata, împingându-și ochelarii pe nas. La urma urmei, Sophie, ai trecut prin niște încercări grele.

– O să trag un pui de somn în avion. Uite ce-i, ne confruntăm cu eventualitatea unei *armate de demoni*. Nu știu ce părere aveți voi, dar, dintre toate lucrurile care mă îngrozesc, cuvintele astea sunt la egalitate cu „obturație de canal“ și „școală sâmbăta“. Deja suntem cu trei săptămâni în urma lor. N-avem vreme să stăm aici și să analizăm opțiuni, să citim cărți ori să ascultăm profeții tâmpite din gura fraierului ăstuia, am spus, arătând înspre Torin.

El făcu un gest care cred că reprezenta varianta retro a degetului mijlociu.

– Deci, da, am continuat. Poate că e o idee complet stupidă. Dar, dacă există măcar o șansă ca unul dintre noi să pătrundă în infern, atunci trebuie să profităm de ea.

– OK, îmi place de tine, spuse Finley și îmi adresă un zâmbet larg. Se uită apoi către tata. Are dreptate. Dacă nu reușim să găsim o cale de a le opri pe tipele astea Casnoff, atunci măcar trebuie să ne apărăm de ele. Iar singura cale este să mergem la Lough Bealach și să luăm un purcoi de sticlă demonică.

Oftând, tata se prăbuși pe unul din scaunele de lângă masă.

– E o călătorie zadarnică, zise el.

– Ai vreo altă idee? întrebă Aislinn.

El își lăsă capul pe spate, ca și cum răspunsul avea să apară brusc pe tavan. Apoi se uită din nou la mine.

– Chiar vrei să faci asta?

– Poate Cal va reuși să intre. Sau poate că nu. Oricum, n-o să realizăm nimic stând aici, unde-a-nțărcat mutul iapa. Fără supărare, am adăugat către Aislinn, care îmi făcu semn că nu-i nimic.

Tata se uită în ochii mei multă vreme, apoi, în sfârșit, încuviință dând din cap fără vlagă și spuse:

– Ai dreptate. Dar cum ajungem acolo? Itineris-ul e prea periculos pentru tine și ar putea fi letal pentru oameni, zise, arătând către mama.

– O să mă ocup eu din nou de compania aeriană, interveni Cal.

Răspunzând privirilor întrebătoare ale lui Finley și Aislinn, tata ne lămuri:

– Cal a reușit să facă rost de bilete și să falsifice acte astfel încât să putem pleca din Anglia. Nu e cea mai încântătoare formă de a utiliza magia, dar e cu siguranță utilă.

– Mi se pare corect, spuse Aislinn. În cazul ăsta, fetelor, strângeți-vă lucrurile! Iar tu, Finley, ia-o înainte și pornește camioneta! Avem mult de mers până la cel mai apropiat aeroport.

M-am uitat roată prin încăpere la cei din jur – familia mea – și am simțit cum mă cuprinde entuziasmul. Da, ideea mea risca să intre în istorie drept cel mai tâmpit lucru pe care-l făcusem vreodată, dar îmi părea atât de bine că aveam un plan, încât nici nu-mi păsa dacă se dovedea prost. Și, privind la fețele celorlalți, cred că toți simțeau același lucru. Mă rog, cu excepția lui Torin, care nu făcea decât să ne urmărească plictisit.

Le-am urmat pe Finley și Izzy afară din cameră, apoi în sus pe trepte. Aproape că ajunsesem la etaj, când o lumină m-a orbit brusc. La început am crezut că era soarele ce pătrundea prin fereastra din capul scării și am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii. Atunci mi-am dat seama că lumina *ieșea* din mâna mea. Am văzut cum o văpaie aurie mi se înfășoară în jurul brațului, apoi se întinde în jos și-mi acoperă bustul. Izzy se întoarse și rămase cu gura căscată. Se întinse să mă apuce de mânecă, însă, sub ochii noștri, degetele îi trecură prin mine, și brațul îmi dispăru.

Razele aurii se mișcau tot mai repede, încolăcindu-se pe trupul meu ca niște șerpi. Mi-am văzut picioarele devenind translucide, apoi dispărând complet.

Totul se petrecu atât de repede, încât nici n-am mai avut timp să intru în panică. Tot ce-am reușit să fac a fost să privesc în jos către mama, care urca în goană scările spre mine, strigându-mă.

– Mamă!

Mi-am simțit buzele mișcându-se, dar de pe ele nu ieși nici un sunet. Altcineva alerga pe culoar, și mi se păru că era tata. Însă lumina aurie îmi acoperea ochii, orbindu-mă. Aveam teribil

de ciudata senzație că eram îndoită și trasă, ca și cum cineva ar fi încercat să-mi împăturească trupul, iar mișcările erau atât de rapide, încât toate oasele îmi zornăiau. Parcă aș fi fost atrasă într-o tornadă.

Apoi, la fel de brusc, totul luă sfârșit.

Stăteam în picioare, ceea ce mi se părea un miracol, având în vedere cât de tare tremuram. Aerul îmi spinteca plămânii în răsuflări grele și dureroase. Mi-am concentrat privirea asupra picioarelor și am încercat să-mi amintesc cum să respir fără să par o morsă astmatică. În cele din urmă, șuieratul a început să semene mai mult cu un gâfâit, însă tot era ceva în neregulă cu ochii mei. Știam că purtam teniși de un alb murdar, însă acum propriile picioare îmi păreau negre. Și purtam *șosete trei sferturi*?

Am clipit iar. Acasă la familia Brannick fusesem îmbrăcată în blugi. Acum, de la genunchi în sus, am văzut un vârtej de carouri în albastru, negru și verde.

Apoi mi-am ridicat privirea și, dintr-odată, m-am oprit din gâfâit. Nici măcar nu mai respiram.

Casa părea chiar mai dărăpănată, iar ferigile care încadrau ușa din față erau moarte. Ceea ce fusese cândva o „adâncitură“ pe veranda din față aducea acum cu un crater și, chiar dacă eram în august, în stejarii care cândva umbreau clădirea nu se zărea nici o frunză.

Nu știam cum sau de ce, însă nu încăpea nici o îndoială.

Mă întorsesem la Hex Hall.

PARTEA A II-A

„– Dar nu vreau să mă duc printre nebuni, spuse Alice.

– N-ai ce-i face, răspunse Motanul. Toți suntem nebuni pe-aici.“

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor

CAPITOLUL 13

Nu stăteam singură pe peluza din fața lui Hex Hall. O mulțime de elevi se învârteau de colo până colo, vreo sută în total, toți părând la fel de uluiți și de tulburați ca mine. La câțiva metri distanță am remarcat-o pe Taylor, o metamorfă cu care mă împrietenisem oarecum. Privirile ni se întâlniră.

– Sophie? spuse ea, nedumerită. De unde-ai apărut? Se uită în jos și păru speriată să constate că purta uniforma Hecate. De unde *am* apărut? adăugă ea, mai mult pentru sine decât către mine.

Am scuturat din cap.

– Nu știu.

În grupul de elevi începu să se creeze rumoare, și am simțit cum confuzia se transforma în panică. Prin apropiere, două zâne (mi s-a părut că erau Nausicaa și Siobhan) se îmbrățișau în timp ce lacrimi viu colorate le picurau din aripi.

Înaintând prin mulțime, nu reușeam să aud decât frânturi de discuții, însă distingeam cuvinte precum: „lumină aurie“ și „înhățat din senin“. Deci ceea ce se petrecuse cu mine, li se întâmplase și celorlalți.

Trecusem prin multe în ultimele câteva luni, însă povestea asta mă paralizase pe dinăuntru. Stăteam pe peluza din fața Hex Hall, îmbrăcată în uniformă, înconjurată de foștii mei colegi de școală, fără nici cea mai vagă idee ce-ar fi trebuit să fac. Acasă la familia Brannick concepuserăm, în sfârșit, niște planuri. Să mergem în Irlanda, să ajungem la Lough Bealach. Să adunăm sticlă demonică.

Transportarea mea magică înapoi pe insula Graymalkin (care, la naiba, *dispăruse*) nu făcea parte din nici unul din acele planuri.

M-am răsucit, în căutarea altor chipuri familiare. Toată zona era înconjurată de o ceață densă, care nu-ți permitea să vezi nimic dincolo de stejarii ce mărgineau aleea. Deasupra noastră, soarele era un disc fierbinte și alb în spatele norilor cenușii.

Încă zăpăcită, am pornit înspre clădire. Atunci am auzit:

– Sophie!

M-am întors. Palidă la față și cu șuvița ei roz decolorată, Jenna îmi adresa un zâmbet șovăielnic.

– Aici erai, îmi spuse de parcă am fi fost despărțite doar câteva minute, nu săptămâni întregi.

A fost un miracol că n-am trântit-o pe pietriș când m-am repezit la ea și am luat-o în brațe. Îi simțeam lacrimile pe gâtul meu și mă străduiam din răsputeri să nu-mi curgă nasul pe creștetul ei, însă amândouă râdeam.

– Ah, Jenna mea cea mică și roz! am zis eu, pe jumătate chicotind, pe jumătate suspinând. În viața mea n-am fost mai fericită să văd un vampir!

Ea mă strânse și mai tare.

– Iar eu n-am fost nicicând mai fericită să fiu strivită de un demon!

În clipa aceea nu-mi mai păsa că fusesem atrasă înapoi la Hex Hall printr-un soi de magie întunecată și înspăimântătoare, nici că, probabil, urma să fiu ucisă într-un fel sau altul. Jenna se afla acolo, trăia și eram împreună. Toate celelalte se puteau repara.

Când ne-am desprins una de alta, am observat o nouă piatră sângerie care-i atârna la gât, de data asta mai mare și mai elegantă decât cea pe care obișnuia s-o poarte. Jenna îmi urmări privirea și râse printre lacrimi în timp ce legăna piatra pe lănțișor.

– Da, am progresat, zise ea. Am primit-o de la Byron. S-a jurat că e sută la sută incasabilă.

Am ridicat o sprânceană, studiind montura elaborată, din argint și ametist.

– E și sută la sută lipsită de gust, dar, dacă te ajută să fii în siguranță, atunci îmi place.

– O să-ți iau și ție una la fel, pe care să scrie „cea mai bună prietenă“ cu rune sau ceva.

Am râs auzind-o, probabil mai tare decât ar fi meritat gluma, însă eram atât de ușurată s-o văd, încât mi se învârtea capul.

– Deci chiar ai stat cu Byron în tot timpul ăsta?

Ea încuviință.

– Da. În noaptea aia, după ce tu te-ai întors împreună cu Cal și Archer, ceilalți membri ai Consiliului au intrat la mine în cameră. M-au dus într-un loc înfricoșător.

Jenna se cutremură amintindu-și, iar eu am avut sentimentul că știam exact unde ajunsese: în camera ca o temniță din subsolul Abației Thorne, ce servea drept tribunal magic.

– Lara Casnoff voia să fiu trasă în țeapă, continuă ea, și în momentul acela i-am strâns din reflex mâinile într-ale mele. A zis că fusese o prostie să li se permită vreodată vampirilor să coabiteze cu ființele Prodigium, așa că trebuia să fiu executată. Doamna Casnoff a cerut să se ocupe ea de caz.

O strângeam pe Jenna de mână atât de tare, încât probabil o durea. Mi-o imaginam îngrozită, tremurând, condusă la etaj de o persoană în care, cândva, avusese încredere, știind că moartea era aproape.

Aveam s-o ucid pe doamna Casnoff. Odată ce-mi recăpătam puterile, aveam să-i zbor de pe cap coafura aia tâmpită.

– Slavă Domnului că am avut-o pe doamna Casnoff! spuse Jenna.

Am clipit.

– Poftim?

– Ea a fost cea care a luat legătura cu Byron. Tot ea mi-a luat piatra sângerie, deoarece, mi-a explicat, avea nevoie de o dovadă a morții mele. Se pare că, atunci când înfigi țepușa într-un

vampir, piatra sângerie îi explodează. Pe urmă m-a strecurat afară din casă printr-un pasaj din spatele...

– Din spatele unui tablou, am încheiat fraza.

Și eu scăpasem din Abația Thorne pe aceeași cale.

Dând din cap aprobator, Jenna reluă:

– Exact. Byron m-a întâmpinat la marginea proprietății și mi-a dat asta. Își ridică pandantivul butucănos de la gât. M-a dus înapoi la Londra și, dă-mi voie să-ți spun, locul ăsta nici nu se compară cu ciudățenia de cuib al lordului Byron. Dar am găsit-o acolo pe Vix, spuse ea surâzând.

Vix era iubita Jennei, vampir și ea.

Apoi însă toată veselia îi dispăru de pe chip.

– Am auzit despre Thorne. Byron n-a aflat decât că nu ți-a fost găsit trupul. Timp de aproape o lună n-am avut nici o veste și am crezut că...

Am cuprins-o iar în brațe.

– Știu, am murmurat. Multă vreme și eu am crezut același lucru despre tine.

Ea suspină și se trase înapoi, frecându-și nasul cu mâna.

– Oricum, dup-aia a început să audă tot felul de povești ciudate cum că ai fi fost la *familia Brannick*.

– Am fost, am răspuns eu, iar când Jenna făcu ochii mari, am ridicat mâna și am zis: E o poveste foarte lungă și promit să ți-o înșir pe toată mai târziu. Versiunea condensată: mama e o Brannick, eu sunt păcătosul copil din flori al unei Brannick cu un demon, iar ștacheta disfuncționalității în familie e acum la cote amețitoare.

Jenna, spre marele ei merit, știa când să accepte lucrurile așa cum sunt.

– Bine, atunci.

– Chestiunea mai presantă acum e de ce ne-am întors la Hex Hall?

Prietena mea privi în jur, observând ceața nefirească și aspectul ruinat (mă rog, *mai* ruinat) al clădirii.

– Ceva îmi spune că nu suntem aici pentru o reuniune cu foștii colegi.

– Și tu ai fost atrasă într-un fel de tornadă magică? am întrebat-o.

– Nu, am zburat până aici în chip de liliac. E o chestie nouă pe care am învățat-o de la Byron.

– Ha, ha! am replicat, lovind-o peste braț.

Ea îmi întoarse zâmbetul și continuă:

– Da, de fapt, am pățit același lucru. A fost ca și cum aș fi fost smulsă prin aer cu nouă miliarde de kilometri pe oră. Expresia de pe chipul ei deveni serioasă. Ce soi de magie poate face asta? Uită-te în jur, Sophie! Suntem vreo sută aici. Toți luați de Dumnezeu știe unde, în același timp. Nu e doar o chestie foarte tare, e...

– Înfricoșătoare, am sfârșit eu.

Restul grupului începea să se adune în fața clădirii, și am avut neliniștitoarea senzație că toți așteptam ca cineva (sau ceva) să pășească pe ușa din față. Ca și cum, dintr-o secundă în alta, doamna Casnoff avea să iasă și să înceapă pur și simplu un nou an școlar. Eu și Jenna am rămas lipite una de alta, în spatele mulțimii.

Cineva de lângă mine îmi înghionti umărul, și m-am tras mai aproape de prietena mea ca să-i fac loc. Atunci o mână se strânse peste a mea.

Am știut cine era chiar înainte să întorc capul.

– Mercer! Archer îmi zâmbea. Ce ciudat să te întâlnesc aici!

Oricât mi-aș fi dorit, nu puteam să mă arunc pur și simplu de gâtul lui și să-l sufoc cu sărutări. Și zău că-mi doream! Așa că m-am mulțumit să-mi împletesc degetele într-ale lui și să-l trag puțin mai aproape de mine.

Archer aici, în siguranță, ținându-mă de mână. Și Jenna, lipită de mine pe partea cealaltă. Inima îmi era atât de plină, încât abia dacă mai puteam respira, și, cu toate că încercam să fiu relaxată, vocea mi-a sunat un pic gâtuită când am spus:

– Bineînțeles! Totul se duce dracului, și apari tu. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

El ridică din umeri, chiar dacă ochii îi ardeau de aceeași emoție care mă năpădise și pe mine.

– Eh, Italia devenise plictisitoare. M-am gândit că aș putea foarte bine să văd ce mai puneți la cale voi, domnițelor. Salut, Jenna! spuse el, dând din cap pe lângă mine.

Am simțit cum prietena mea se încordează puțin. Ochiul o omorâse pe prima ei iubită, cea care o și transformase în vampir. Inutil să spun că Jenna nu era tocmai cel mai mare fan al lui Archer. Totuși, îi răspunse cu o scurtă mișcare a capului.

– Bună, Archer!

– Deci și tu ai fost înfășurat într-o lumină aurie și atras într-un vârtej ca să fii adus aici? l-am întrebat pe Archer, încercând să mă concentrez asupra problemelor curente, nu a felului în care degetele lui îmi mângâiau palma.

– Hmm? A, da, lumină aurie, apoi a fost ca și cum cineva mi-ar fi folosit corpul ca să facă origami. Pe urmă, zbang, m-am trezit la Hex Hall! Voi aveți vreo idee ce se petrece?

Jenna fu cea care-i răspunse.

– Nici una. Vezi pe cineva cunoscut?

– În timp ce vă căutam, am dat nas în nas cu Evan, magul cu care împărțeam camera. N-a fost... ăăă... prea încântat să mă vadă.

Archer își duse mâna la obraz și tresări ușor. Părea puțin umflat și începuse deja să i se formeze o vânătaie.

– Ah, așa e! am spus. Aproape că uitasem diversele zvonuri care circulaseră pe seama lui după ce părăsise școala. Lumea crede că tu ai ucis-o pe Elodie. Și că ai încercat să mă omori și pe mine, așa că poate ar trebui s-o lăsăm mai moale cu ținutul de mână.

Nu știu sigur dacă Archer fu nedumerit, indignat ori o combinație între cele două, însă îmi dădu drumul la mână și spuse:

– De ce...?

Dar, indiferent ce ar fi avut de gând să adauge, fu întrerupt când ușa din față a clădirii Hecate Hall se deschise încet, cu un scârțâit. Toate capetele se întoarseră într-acolo, și pot să jur că am auzit pașii venind din interior. Mi-am ținut respirația, dorindu-mi să nu-i fi cerut lui Archer să nu mă mai țină de mână.

Doamna Casnoff păși afară în lumina slabă, îmbrăcată cu același costum pe care îl purta în ziua în care o cunoscusem. Era singurul lucru care nu se schimbase.

Părea însă cu zece ani mai bătrână decât ultima dată când o văzusem, iar mâinile îi tremurau când le întinse într-un gest larg de salut. Fusta și sacoul albastru regal păreau să atârne pe trupul ei osos, și pe bluza de mătase avea o pată întunecată.

Dar mai tulburător decât toate era faptul că părul ei blond-închis, pe care mereu îl pieptăna, amenința ori vrăjea ca să stea în cocuri ridicol de elaborate, era acum complet alb și despletit. Îi flutura în jurul capului ca o pânză de păianjen.

– Elevi ai Hecate Hall, spuse ea, și vocea îi tremură ca unei băbuțe. Bine ați venit pentru un nou semestru!

CAPITOLUL 14

– Doamne Dumnezeule! murmură Jenna, chiar în timp ce eu mormăiam în barbă „Sfinte Sisoe!“

N-o să repet cele spuse de Archer.

Cineva din mulțime (cred că Taylor) strigă:

– Dar școala e închisă. Toată lumea zicea că...

Vocea i se stinse, iar una dintre zâne vorbi cu un glas puternic și clar:

– N-aveți nici un drept să ne aduceți aici. Zânele nu mai sunt în alianță cu restul ființelor Prodigium. În numele Seelie Court, vă cer să ne trimiteți acasă!

Ah! Asta fusese Nausicaa. Era singura dintre zâne care vorbea de parcă ar fi repetat pentru o piesă de teatru.

Jenna se aplecă mai aproape de mine și spuse:

– Zânele au rupt alianța? Tu știai asta?

Am clătinat din cap chiar în clipa în care doamna Casnoff o țintuia pe zână cu o privire furioasă. Oricât de plăpândă ar fi părut, încă era în stare să arunce o uitătură a naibii de urâtă.

– Alianțele și tratatele n-au nici o însemnătate la Hecate Hall. Odată ce ai fost elev aici, ești devotat școlii. Pentru totdeauna. Schiță un zâmbet care semăna mai mult cu o grimasă. Lucrul ăsta era prevăzut în codul de conduită pe care l-ați semnat când ați fost trimiși aici.

Mi-am amintit de el – o broșură groasă pe care abia dacă îmi aruncasem ochii înainte să-mi mâzgălesc numele pe linia punctată. Brusc, mi-am dorit să am puterea de a călători în timp astfel încât să mă pot duce la Sophie cea de acum un an ca să-i trag un dos de palmă și să-i spun să citească mai întâi.

– Sunt sigură că există multe întrebări, continuă doamna Casnoff, formulând ceea ce era probabil eufemismul anului. Dar, deocamdată, prezentați-vă în camerele voastre! Vi se va explica totul la întrunirea din seara asta.

– E o porcărie! strigă cineva.

M-am ridicat pe vârfuri și am zărit un băiat înalt, cu păr roșcat.

– Evan, murmură Archer.

Mulțimea se dăduse la o parte din preajma tânărului în timp ce el o înfrunta pe doamna Casnoff.

– Ce-ați spus, domnule Butler? întrebă ea și în clipa aceea semănă mai mult cu ea însăși și mai puțin cu o bătrânică fragilă.

– Ochiul și familia Brannick ne ucid pe capete, iar școala a dispărut, naiba s-o ia! Și acum noi ce-ar trebui, să începem pur și simplu un nou an școlar?

Nimeni nu mai șușotea. De fapt, mi-am dat seama că se lăsase o tăcere nefirească. Vântul se oprise, nu se auzeau păsări, nici zgomotul îndepărtat al oceanului. Era ca și cum insula și-ar fi ținut răsuflarea.

– Destul! spuse doamna Casnoff. Așa cum am precizat, întrunirea din seara aceasta va răspunde la toate...

– Nu! strigă Evan și glasul îi răsună sonor în atmosfera neclintită. Eu nu pun piciorul în clădirea aia până când nu ne spuneți ce naiba se întâmplă. Cum ne-ați adus aici? De ce *el* e aici?

Băiatul își îndreptă degetul mare către Archer, și mai multe persoane se uitară în direcția noastră. Archer afișa o expresie plictisită, însă vânătaia de pe obrazul lui părea mai întunecată în contrast cu tenul palid.

– Domnule Butler! se răsti doamna Casnoff, îndreptându-și spatele. Încetează! Acum!

Evan pufni.

– Îmi bag picioarele!

Fata de lângă el, o vrăjitoare pe care cred că o chema Michaela, îi puse o mână pe braț și îi spuse ceva, însă el o alungă.

– Eu în nici un caz nu-mi mai petrec încă un an într-un conac putred, ascuns de toată lumea. Nu când se apropie un război.

Cu acestea, băiatul își croi drum prin mulțime, și tălpile lui stârniră un nor de praf pe aleea cu pietriș.

– Evan! răsună vocea doamnei Casnoff, și de data asta în tonul ei se citea mai mult decât furia ori enervarea.

Sunase aproape ca un avertisment.

Însă Evan nu se întoarse.

– Ce naiba o să facă, o să înoate până pe continent? am spus în șoaptă.

Băiatul ajunsese deja la zidul gros de ceață care înconjura casa. Se codea, și l-am văzut ridicând umerii, apoi strângând pumnii, ca și cum ar fi încercat să se îmbărbăteze. Ridică o mână și am zărit câteva scântei țâșnindu-i din vârfurile degetelor. Se stinse aproape imediat, cu un pocnet slab ca de petardă udă.

Lângă mine, Archer flutură din propriile degete, însă ceva se petrecea cu magia lui.

– Se pare că nu-i voie cu puteri, murmură el.

M-am uitat înapoi spre Evan, gândind că probabil renunțase deja. Dar el pășise cu un picior în ceață.

Rămase o clipă încremenit, jumătate înăuntru, jumătate afară din pâcla cenușie.

– Ce se întâmplă? întrebă Jenna. De ce nu se mișcă?

– Nu știu, am răspuns, iar Archer își strecură mâna înapoi într-a mea.

În clipa aceea, Evan începu să urle. Sub ochii noștri, ceața părea să formeze tentacule care se înfășurau pe trupul băiatului. Unul dintre ele țâșni în față și îl înșfăcă de brațe, înghițindu-i-le, în vreme ce un al doilea îi cuprindea pieptul. Al treilea i se încolăci în jurul capului, și în aceeași clipă țipetele lui Evan se opriră brusc. Apoi băiatul dispăru.

Nimeni nu se clinti. Cred că asta a fost partea cea mai ciudată, faptul că nu se auzi nici un strigăt, că nimeni nu leșină.

Totul fusese pe bune. Evan era... ei bine, dacă nu mort, cel puțin dispărut.

Ca la un semn, grămada de elevi se întoarse iar cu fața către doamna Casnoff. Nu știu ce mă așteptam ca ea să spună ori să facă. Să chicotească, poate. Sau să se uite de sus la noi toți și să declare cu un aer îngâmfat: „Eu i-am zis să nu se ducă".

Dar ea stătea sprijinită de balustrada verandei și nu părea nici îngâmfată, nici satisfăcută, nici măcar macabru mulțumită. Doar bătrână, obosită și poate puțin tristă.

– Mergeți înăuntru! ne spuse fără vlagă. Repartizarea camerelor este aceeași ca în semestrul trecut.

Urmă o altă pauză, apoi, încet-încet, elevii aflați mai aproape de clădire începură să se târască în sus pe scări.

– Ce facem? întrebă Jenna.

– Bănuiesc că mergem înăuntru, am zis. Alternativa e să sfârșim mâncați de ceață. Cred că prefer să-mi asum riscul de a intra în școală.

Am luat-o pe urmele celorlalți și ne-am croit drum spre verandă. Când am trecut pe lângă doamna Casnoff, m-am oprit. Nu știam sigur ce voiam să-i spun sau ce voiam să-mi spună ea *mie*. Simțeam doar că trebuia să ne recunoaștem cumva una pe cealaltă. Însă, chiar dacă mă aflam la nici un metru de ea, doamna Casnoff nici măcar nu privi în direcția mea. Stătea lângă balustradă, răsuflând greu și holbându-se la locul în care dispăruse Evan. În cele din urmă i-am întors spatele și am intrat pe ușă.

Din interior se auzeau suspine și hohote de plâns înfundate, așa că m-am pregătit sufletește ca Hex Hall să arate la fel de rău ca și insula.

Nu mă pregătisem suficient.

Primul lucru care m-a izbit a fost căldura. Insula Graymalkin se afla pe coasta Georgiei și era mijlocul lui august, așa că deja avusesem de înfruntat o umezeală înnebunitoare afară. Însă clădirea fusese întotdeauna răcoritoare și confortabilă. Acum părea

sufocantă, cu un aer aproape prea dens ca să poată fi respirat. Mirosea a mucegai și umezeală, iar tapetul se cojea din loc în loc. Prima dată când intrasem în ea, Hex Hall mi se păruse dezgustătoare și murdară. Pe atunci fusese vorba de o vrajă care mă făcea s-o văd așa. Acum nu cred că mai era cazul.

Se petrecea ceva ciudat și cu lumina. Îmi aminteam că holul principal fusese înainte bine luminat, însă acum era atât de întunecos, încât anumite porțiuni dispăreau în beznă.

Am făcut un pas înainte, și ceva îmi trosni sub picior. Privind în jos, am văzut că erau cioburi de sticlă colorată. Atunci mi-am dat seama de ce toate păreau atât de schimbate. Uriașa fereastră cu vitralii care domina întreg spațiul era spartă. Pe vremuri, ea înfățișa originea ființelor Prodigium: un înger uriaș cu o sabie în mână, care îi gonea din paradis pe cei ce aveau să dea naștere vrăjitoarelor, metamorfilor și zânelor. Dar acum îngerului îi lipseau capul și mare parte din sabie, și o uriașă gaură cu margini zdrențuite apăruse drept în mijlocul celorlalte trei siluete. Arătau ca și cum ar fi fost tăiate în două de o creatură cu gheare uriașe.

Din nu știu ce motiv, fereastra făcută țăndări a fost cea care m-a afectat cel mai mult. Și se pare că nu numai pe mine. La câțiva metri în fața mea, patru vrăjitoare se zgâiau la îngerul decapitat, ținându-se în brațe.

– Ce se întâmplă? se lamentă una dintre ele.

Nimeni nu avea răspuns.

Eu, Archer și Jenna nu plângeam agățați unul de altul, însă eram destul de tulburați când ne-am strâns pentru o mică consfătuire.

– Bun, am zis eu în cele din urmă. Putem să cădem cu toții de acord că asta e poate cea mai aiuristică situație în care ne-am aflat vreodată?

– De acord, răspunseră ei la unison.

– Super! Am dat ușor din cap. Și are careva vreo idee ce-ar trebui să facem în aceste condiții?

– Păi, magia n-o putem folosi, spuse Archer.

– Iar dacă încercăm să plecăm, sfârșim mâncați de Monstrul Ceață, adăugă Jenna.

– Corect. Deci, nici un plan?

Jenna se încruntă.

– Altceva decât să ne legănăm o vreme în poziție fetală?

– Da, și eu mă gândeam să fac un duș din ăla în care te ghemuiești într-un colț complet îmbrăcat și te pui pe plâns, propuse Archer.

Nu m-am putut abține și am izbucnit în râs.

– Excelent. Atunci mergem cu toții să ne trăim căderile psihice și *pe urmă* ieșim cumva din încurcătura asta.

– Cred că cea mai bună variantă e să ținem o vreme capul la cutie, spuse Archer. S-o lăsăm pe doamna Casnoff să ne creadă prea uluiți ca să mai facem ceva. Poate că întrunirea din seara asta o să ne dea niște răspunsuri.

– Răspunsuri, am oftat eu. Ar fi și timpul.

Jenna îmi aruncă o privire ciudată.

– Soph, nu cumva tu... zâmbești?

Simțeam că mă dor obrajii, deci am înțeles că așa era.

– Uite ce-i, trebuie să recunoașteți: dacă vrem să ne dăm seama exact ce pun la cale surorile Casnoff, ăsta e locul perfect.

– Gagica mea are dreptate, zise Archer și-mi zâmbi.

Acum obrajii nu mă mai dureau, ci îmi ardeau.

Dregându-și vocea, Jenna spuse:

– Bun, deci ne ducem cu toții în camerele noastre, iar după întrunirea din seara asta ne regrupăm și hotărâm ce e de făcut în continuare.

– Ne-am înțeles, am răspuns eu, în vreme ce Archer dădea din cap aprobator.

– Acum urmează să batem palma? întrebă Jenna după o pauză.

– Nu, dar, dacă vrei, pot să inventez o strângere de mână secretă, spuse Archer și, pentru o clipă, își zâmbiră unul altuia.

Dar surâsul dispăru la fel de repede de pe chipul Jennei, iar ea îmi spuse:

– Hai să mergem! Vreau să văd dacă dormitorul nostru e la fel de „oribilizat" ca și restul casei.

– Bună idee! am spus.

Archer întinse mâna și-și trecu degetele peste ale mele.

– Ne vedem mai târziu, atunci? întrebă el.

Vorbise pe un ton degajat, însă îmi simțeam pielea încinsă acolo unde mă atinsese.

– Cu siguranță, am răspuns, gândindu-mă că până și o fată care trebuie să împiedice niște vrăjitoare malefice să cucerească lumea poate, pe *ici*, pe *colo*, să-și facă timp pentru pupat.

El se întoarse și se îndepărtă. În timp ce-l urmăream cu privirea, am simțit-o pe Jenna holbându-se la mine.

– Bine, recunoscu ea, dându-și ochii peste cap cu un aer dramatic. Archer e *puțintel* fermecător.

Am înghiontit-o ușor cu cotul.

– Mersi.

Ea se îndreptă către scări.

– Vii?

– Da, am răspuns eu. Vin imediat. Vreau doar să arunc o privire pe aici.

– De ce, ca să fii și mai deprimată?

De fapt, voiam să mai rămân puțin la parter, ca să văd dacă mai apare cineva. Până acum îi văzusem cam pe toți cei pe care mi-i aminteam din anul precedent petrecut la Hex Hall. Oare și Cal fusese adus aici cu de-a sila? Teoretic, el nu era elev, însă doamna Casnoff se folosise deseori de puterile lui cu un an în urmă. Oare și-l mai dorea aici?

Jennei i-am spus doar:

– Da, mă știi doar. Îmi place să zgândăresc rănile.

– Bun. Scoate-o la iveală pe Nancy Drew[1] din tine!

---

[1] Tânără, detectiv amator, eroina unei serii de romane polițiste inițiată în anii '30 (n.tr.)

Jenna urcă treptele în pas alergător. Eu am mai așteptat în foaier cam un sfert de oră, însă nici urmă de Cal ori de vreuna dintre surorile Casnoff. Curioasă, am luat-o spre pivniță. Se afla în capătul unui coridor îngust ce pornea chiar din foaier, și, cu toate că drumul până acolo fusese mereu întunecos, acum era complet în umbră. Abia dacă am reușit să disting ușa de lemn și am fost nevoită s-o pipăi ceva vreme până să-i găsesc mânerul de fier. L-am răsucit, însă era încuiat. Bineînțeles.

– Am încercat deja, spuse Archer din spatele meu.

M-am bucurat că era întuneric și nu mă putea vedea roșind din nou.

– Ți-am zis, Cross. De acum nu mai accept decât săruturi în castele și la Applebee's.

M-am întors cu spatele către ușă.

El păși în față.

– Bine, dar, strict vorbind, suntem *în afara* pivniței, murmură în timp ce mă lua în brațe.

CAPITOLUL 15

De îndată ce buzele ni se întâlniră, m-am bucurat că stăteam cu spatele la ușă. Genunchii riscau *clar* să mă lase. Archer îmi cuprinse mijlocul cu brațele și mă strânse tare, în vreme ce eu îi mototoleam în pumni reverele cămășii și îmi revărsam în sărutul acela toate trăirile din ultimele săptămâni: disperarea pe care o simțisem când îl crezusem mort, ușurarea de acum, când eram strivită între el și ușa pivniței.

Când, în sfârșit, ne-am dezlipit unul de altul, mi-am sprijinit brațele de gâtul lui și am tras adânc aer în piept. Au trecut câteva clipe înainte să pot vorbi.

– Parcă spuneai că o să facem asta „mai târziu".

El îmi sărută tâmpla.

– Au trecut vreo douăzeci de minute. Se consideră mai târziu.

Chicotind, am ridicat capul ca să-l privesc.

– Mi-a cam fost dor de tine.

În ciuda întunericului, l-am văzut zâmbind.

– Și mie mi-a cam fost dor de tine.

– Probabil că ar trebui să mă duc sus acum.

– Probabil că ar trebui, murmură el, coborându-și gura spre a mea.

Când, în cele din urmă, am ajuns la Jenna și la camera noastră, practic săream într-un picior. Însă de îndată ce am intrat pe ușă, veselia mi se dezumflă atât de repede, încât mai că am auzit-o pocnind.

– Of, frate! am spus încet. De ce nu încetez să mă mir când lucrurile se dovedesc a fi dezgustătoare și deprimante?

Jenna stătea pe mijlocul patului ei.

– Și eu care credeam că fereastra a fost partea cea mai rea, zise ea cu voce joasă. Sau, știi tu. Dispariția lui Evan. Dar acum chiar că-mi vine să plâng.

Dormitorul nostru nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi luxos, însă, grație pasiunii obsesive a Jennei pentru roz, păruse... OK. Era cât pe-aci să spun „confortabil", dar „lucios" și „poate puțin țăcănit" sunt probabil niște descrieri mai bune. Totuși, fusese al nostru, și niciodată nu-mi dădusem seama cât de mult contribuiseră luminile, eșarfele și pătura de culoarea Zmeurei Electrice la transformarea cămăruței acesteia într-un cămin.

Acum nu mai exista nici o lumină. Doar două paturi, împinse lângă pereți opuși, un birou uzat și o măsuță de toaletă ce se lăsa greoaie într-o parte. Oglinda de deasupra ei era veche și crăpată, distorsionându-ne imaginea. Poate că de vină era lumina cenușie pricinuită de ceață ori poate că pur și simplu camera asta, la fel ca restul casei, fusese stoarsă de orice culoare. Oricum, dormitorul nostru nu mai era un cămin. De fapt, semăna îngrozitor de mult cu o celulă.

Am dat să-i spun asta Jennei în timp ce treceam pragul ușii. Dar, în secunda în care am intrat, ușa se trânti în spatele meu cu atâta putere, încât am tresărit. De-a lungul coridorului am auzit și alte uși trântindu-se, urmate de câteva strigăte înfundate.

– Încuiată? ghici Jenna.

Am tras de clanță.

– Dap.

– Crezi că Archer a avut dreptate când a spus că toată lumea de aici e dez-vrăjită? Sau poate că ceața a făcut ca magia lui Lis și Evan să se... dez-vrăjească?

Traversând încăperea către dulap, am oftat și am spus:

– Pun pariu că puștii de aici sunt dez-vrăjiți, dar nu prea contează. Am deschis ușile. Așa cum bănuiam, înăuntru nu atârnau decât uniformele școlii. Eu însămi sunt cam dez-vrăjită zilele

astea, i-am spus Jennei peste umăr. Și ar trebui să nu mai spunem „dez-vrăjit". Începe să sune ciudat.

Ea se îndreptă de spate.

– Poftim?

– Știi tu, când spui o chestie prea des și...

– Sophie! zise Jenna, înclinând capul și încruntându-se la mine.

Am oftat și m-am așezat pe patul meu, cu fața către ea.

– Din cauza nu știu cărei vrăji a Consiliului, în prezent nu mai am nici o putere.

Cu o expresie mai blândă pe chip, Jenna răsuflă adânc:

– Ah, Soph! Îmi pare foarte rău.

– Nu e așa de nasol pe cât pare, i-am zis eu. Puterile nu mi-au dispărut *de tot*. Încă tresar aici, înăuntru, dar nu le pot folosi decât dacă ating o anume... uaaa!

– Ce-i?

Am străbătut camera și m-am prins cu mâinile de tăblia patului ei.

– Există o vrajă în grimoarul familiei Thorne. Dacă o ating, îmi recapăt puterile. Iar tata era sigur că surorile Casnoff au luat cartea. Ar putea fi aici, Jenna. M-am desprins de patul ei și am început să mă plimb de colo colo. Magia bubuia în mine. Dacă am găsi-o, până la ora cinei aș putea să demonizez pe aici.

Și, cine știe, să-mi folosesc puterile împotriva surorilor Casnoff. La gândul asta mă cuprinse o teamă uleioasă, fierbinte, și, brusc, mi se făcu greață.

– Sau ar putea fi în mâinile Larei.

– Poftim? am întrebat. Ah, Lara! Drace, la asta nu m-am gândit!

Mi-am simțit magia alunecându-mi înapoi pe fundul stomacului, aproape ca și cum ar fi fost și ea dezamăgită.

– Tot putem s-o căutăm, spuse repede Jenna. Sau e posibil ca Lara să-și facă ea însăși apariția. Găsim noi o cale să-ți recuperezi puterile, Sophie.

I-am zâmbit.

– Jenna, din nou, puterea *ta* de a fi Absolut Incredibilă mă uimește.

– E un talent, încuviință ea, dând din cap cu un aer sumbru.

Chicotind, am aruncat o pernă înspre ea și, pentru o clipă, a fost ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Eram doar Sophie și Jenna, pierzând vremea în camera noastră, pregătindu-ne să mergem la „Metode de execuție magică de la 1500 până în prezent" sau vreun alt curs plicticos. Vreme de aproape o oră am stat pe paturile noastre și ne-am povestit una alteia ce făcuserăm în ultima lună. Ea mi-a descris viața în cuibul lui Byron (așa cum era de așteptat, avusese parte de multă catifea, de băut sânge din cranii și de „o seară dedicată artiștilor amatori, în versiunea lui Byron", cum spunea Jenna, cutremurându-se).

– Mă întreb ce crede Vix că s-a ales de mine, zise ea. Stăteam chiar lângă ea când am fost smulsă înapoi aici.

– O să te întorci la ea, Jenna. Promit.

Nu știu sigur în ce măsură mă crezuse, însă dădu aprobator din cap.

– Știu. Bun, acum spune-mi despre familia Brannick!

Și i-am spus, inclusiv despre Finley și Izzy, despre reapariția tatei și a lui Cal. Ba chiar i-am mărturisit despre logodna mea, despre sărut și despre tot ce se întâmplase cu Archer la Abația Thorne. Până să încep să-mi deșert sacul, nu-mi dădusem seama cât de multe secrete păstrasem față de Jenna.

Cred că până și ea a fost uimită, pentru că ridică din sprâncene și zise:

– Uau! Vara asta ai fost mai ocupată decât credeam.

– Ești supărată?

Se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

– Nu. Am impresia că ar trebui să fiu, dar... Oftă. Înțeleg de ce nu ți-a fost ușor să-mi vorbești despre povestea cu Archer. În plus, am petrecut aproape o lună crezând că ești moartă, așa că acum mi-e greu să simt altceva decât „slavă Cerului, Sophie!"

Mă cuprinse un sentiment de ușurare.

– Păi, e bine. Pentru că, dacă vreau să fac lumină în orice se petrece pe aici, atunci cu siguranță o să am nevoie de asistenta mea vampir.

Jenna pufni și își dădu părul pe spate.

– Mă rog. E clar că tu ești asistenta. Cu părul ăla și cu toate replicile tale sarcastice.

– Hmm, am zis, prefăcându-mă că stau pe gânduri. Mda, tu ai o poveste de viață mult mai frământată.

Ea flutură din mână.

– Exact. Vampirul câștigă!

Am izbucnit din nou în râs. Apoi am privit pe fereastră. Cerul cenușiu începuse deja să se întunece, iar ceața care înconjura clădirea părea să șerpuiască.

Jenna deveni tăcută.

– Ce crezi c-o să se întâmple cu noi?

Primul răspuns care-mi veni în minte fu: „Nimic bun", dar am luat-o pe după umeri și i-am spus:

– O să ne descurcăm. Gândește-te la toate chestiile prin care am trecut deja! Crezi că o să ne stea nouă în cale puțină ceață ucigașă? Ha!

Prietena mea nu părea convinsă, însă răspunse:

– Nu știu dacă ești prea sigură de tine sau cu mințile rătăcite, dar mersi oricum.

Cerul era aproape negru când, în sfârșit, ușa noastră se întredeschise. Glasul doamnei Casnoff, la fel de subțire și de plăpând ca mai înainte, răsună în toată școala.

– Elevi, vă rog să vă prezentați imediat în sala de bal!

Eu și Jenna ne-am alăturat grupurilor de copii care coborau scările. Acum nimeni nu mai plângea, ceea ce bănuiesc că era o îmbunătățire.

– Bună, Sophie! spuse Taylor, apărând lângă mine. Vocea îi era ușor distorsionată pentru că îi ieșiseră colții. Deci, despre ce-i vorba?

– De unde să știu eu? Sunt la fel de nedumerită ca toată lumea.

Ea se încruntă, gest care îi împinse incisivii și mai în față. Trecuse ceva vreme de când nu mai avusesem de-a face cu metamorfi. Uitasem cât de tulburători puteau fi. Prinși între oameni și animale, cu siguranță erau în stare să te bage în sperieți.

– Dar taică-tău e șeful Consiliului, zise ea. Iar tu ai stat toată vara cu Consiliul. Trebuie să știi ceva.

– Și ce caută Archer Cross aici? Ăsta fusese Justin. Vocea părea să i se fi schimbat peste vară, de vreme ce chiar rostise cuvintele, în loc să le scheaune. E un Ochi!

– N-a încercat să te omoare? Nausicaa pluti în sus și mă privi cu ochi mijiți. Atunci de ce vă țineați de mână mai devreme?

De obicei, conversațiile de genul ăsta se sfârșesc cu furci și torțe, așa că am ridicat mâinile într-un gest care am sperat să însemne: „Potoliți-vă naibii toți!" Însă Jenna interveni.

– Sophie nu știe nimic! spuse ea, împingându-mă în spatele ei. [Poate că ar fi avut mai multă eficiență dacă n-ar fi fost atât de scundă.] Și, indiferent de ce ne-am afla aici, Consiliul n-are nici un fel de legătură cu asta. Nu mai spuse și că toți membrii conducerii, cu excepția Larei Casnoff și a tatei, erau morți. Sophie e la fel de speriată ca noi toți, așa că încetați cu hărțuiala!

Judecând după expresiile celorlalți, am bănuit că prietena mea își arătase colții, ba poate chiar le aruncase o privire cu ochi roșii.

– Ce se întâmplă aici? răcni o voce cunoscută.

Minunat! De parcă seara asta n-ar fi fost deja suficient de nasoală. Vandy, care era la Hex Hall o corcitură între o directoare de școală și un gardian de închisoare, își croi drum prin mulțime, răsuflând greu. Tatuajele purpurii, urme ale Deposedării, păreau aproape negre în contrast cu tenul roșiatic.

– La parter, acum! În vreme ce grupul se punea din nou în mișcare, ea se uită furioasă la mine și la Jenna. Mai arată-ți colții o dată, domnișoară Talbot, și o să-i port pe post de cercei. S-a înțeles?

E posibil ca Jenna să fi murmurat un: „Da, doamnă“, însă tonul ei spunea cu totul altceva. Am luat-o la fugă în jos pe scări, ca să-i ajungem din urmă pe ceilalți elevi care se încolonau să intre în sala de bal.

– Măcar ceva nu s-a schimbat la Hex Hall, spuse Jenna.

– Mda, se pare că ticăloșia lui Vandy e o constantă. Mi se pare reconfortant.

Mai puțin reconfortant era aerul grețos de ciudat al școlii pe timpul nopții. Ziua, părea doar deprimantă. După lăsarea întunericului, era de-a dreptul sinistră. Vechile lămpi cu gaz de pe ziduri răspândeau pe vremuri o lumină aurie, plăcută. Acum, o nesănătoasă lucire verzuie scânteia din spatele sticlei lăptoase, aruncând umbre nebunești peste tot.

În vreme ce mergeam pe coridor, m-am oprit la ușa unuia dintre saloane. Fereastra cea mare, care dădea spre iaz (și spre cabana lui Cal), era spartă. Ceața aceea îngrozitoare se revărsase în interior prin rama zdrențuită a geamului și forma un vârtej pe podea. Am observat că vreo câteva dintre fotografiile înșirate pe pereți zăceau acum pe covor.

– Știu că „ce se întâmplă?“ a devenit practic o lozincă pe aici, i-am zis eu Jennei, dar pe bune. Ce *se întâmplă?*

Prietena mea se uită la ceață și clătină din cap.

– E ca și cum casa ar fi bolnavă, răspunse ea. Sau otrăvită. Și insula la fel.

– Poate. Vreau să zic, surorile Casnoff au o groapă uriașă pe care o folosesc ca să invoce demoni.

Eu și Archer o descoperiserăm pe timpul verii, iar eu încă aveam coșmaruri în legătură cu strigoii care o păzeau.

– O magie atât de întunecată, atât de *rea*... Crezi că ar putea într-adevăr să infecteze locul?

Cu un aer îngrijorat, Jenna murmură:

– Nu m-ar mira.

– Ferestrele sparte sunt noua temă decorativă pe aici? întrebă Archer, apărând din spatele nostru și vârându-și capul în salon.

– Așa se pare, am răspuns.

Încă priveam afară, când o lumină slabă se ivi în beznă. Îmi trebuiră câteva clipe să-mi dau seama că venea dinspre cabana lui Cal. Oare era ceva acolo? Oare *Cal* era acolo?

Dar lumina se stinse la fel de iute precum apăruse. Încruntându-mă, m-am întors cu spatele către ușă și mi-am strecurat brațul pe sub al lui Archer. Apoi mi-am amintit ce spusese Nausicaa mai devreme. Probabil nu era cel mai potrivit moment să-mi arăt afecțiunea în public.

Toți trei ne-am târât pe urmele celorlalți în sala de bal. Aici măcar lucrurile păreau neschimbate. Sigur, sala de bal fusese mereu una dintre cele mai bizare încăperi din Hex Hall, așa că asta nu însemna mare lucru. Totuși, eram ușurată să dau cu ochii de obișnuita îngrămădeală de mese și scaune și nu de buturugi sau altceva.

Dar apoi am privit spre partea din față a camerei, și toată ușurarea pe care o simțisem se evaporă. Doamna Casnoff stătea prăvălită pe scaunul ei obișnuit, holbându-se în gol. Părul îi era prins în coc, dar tot neîngrijit. Vandy stătea și ea la masă, dar lipseau ceilalți trei profesori pe care îi avusesem la Hex Hall: domnișoara East, domnul Ferguson și, bineînțeles, Byron.

La celălalt capăt al mesei, îmbrăcată într-un costum albastru strălucitor și zâmbind de parcă s-ar fi aflat la un banchet, stătea Lara Casnoff.

CAPITOLUL 16

Cumva, am rezistat toată cina. Mă rog, mi-am tot plimbat mâncarea prin farfurie. Jenna și Archer au făcut același lucru. De fapt, când m-am uitat în jur, n-am văzut decât farfurii pline. Poate că pe ceilalți îi împiedicau să mănânce teama ori nervozitatea, însă în cazul meu era un amestec ciudat de furie și exaltare. Lara Casnoff îmi răpise atâtea, iar puterile mă ardeau să-i fac ceva cu adevărat distrugător. Dar, în același timp, faptul că ea se afla acolo însemna că și grimoarul era pe aproape. Tocmai mă gândeam la locul în care ar fi putut fi cartea, când Lara se ridică în picioare, bătu din palme și anunță:

– Dacă ați terminat cu toții de mâncat, atunci putem începe prezentarea.

– Crezi că o să urmeze un număr de dans? murmură Jenna în timp ce ne întorceam scaunele către partea din față a sălii.

Întotdeauna îmi plăcea o poantă bună, dar acum îmi era greu să chicotesc când mă uitam la femeia care încercase de mai multe ori să mă ucidă. Îmi doream să mă privească în ochi, ca un soi de recunoaștere a celor întâmplate astă-vară. Dar n-o făcu.

Așezată pe scaun, cu Archer lângă mine și cu ochii la Lara Casnoff care stătea în picioare în fața noastră, am avut o senzație aproape copleșitoare de déjà vu. Oare chiar nu trecuse decât un an de când eu și Archer ne aflaserăm în aceeași încăpere, practic doi străini? De când mă credeam o simplă vrăjitoare? De când Hex Hall era o școală, și nu un soi de închisoare?

Lara ridică mâinile în semn de salut.

– Sunt sigură că toți vă întrebați de ce sunteți aici, spuse ea, și vocea ei răsună tare și clar în sala tăcută.

Toți elevii stăteau nemișcați. Nu se mai simțea nimic din neliniștea și furia care ne cuprinseseră mai devreme. Poate pentru că toți ne doream răspunsuri. Sau poate pentru că ne era frică să nu fim și noi mâncați.

– Mai întâi, permiteți-mi să-mi cer scuze pentru aspectul actual al clădirii, continuă Lara, plimbându-se prin partea din față a încăperii.

Pocnetele tocurilor ei răsunau ca niște împușcături.

– Am concentrat foarte multă magie pentru protecția voastră aici, la Hecate Hall, și mă tem că asta a afectat casa în sine. Dar, în definitiv, școala asta n-a fost niciodată un hotel de cinci stele, nu-i așa? Continua să zâmbească, însă privirea îi devenise mai dură. În orice caz, eu sunt Lara Casnoff și voi lucra împreună cu Anastasia Casnoff ca directoare a școlii în acest an. Sunt sigură că aveți multe întrebări. Dar, mai întâi, cred că e timpul să vă spun adevărul despre evenimentele care au avut loc astă-vară.

O scânteie pâlpâitoare apăru lângă șoldul ei, și am știut ce urma. Așa cum mă așteptasem, scânteia crescu până când se transformă într-un uriaș ecran strălucitor. Toți ne-am pus mâinile streașină la ochi când flăcările au năvălit pe ecran.

– Acesta este sediul Consiliului din Londra, spuse Lara peste zgomotele incendiului. Cu mai multe luni în urmă, L'Occhio di Dio, împreună cu un grup larg de membri ai familiei Brannick, au lansat un atac. Peste jumătate dintre membrii Consiliului au fost uciși, iar asta e ceea ce-a rămas din sediu. Făcu semn către clădirea ce ardea, apoi glasul îi răsună din nou: Câteva luni mai târziu, Ochiul ne-a atacat sediul secundar din Abația Thorne.

Clădirea se ivi pe ecran, la fel de mare și de impresionantă cum fusese în prima zi în care dădusem ochii cu ea. Privind-o, m-am simțit cuprinsă de un val de tristețe. Fusesem fericită acolo. Fusesem și speriată, și aproape omorâtă de mai multe ori, dar chiar și așa. Acolo reușisem să aflu mai multe despre trecutul meu. Acolo ajunsesem să-l cunosc pe tata.

Încă o dată am fost orbită de o puternică lumină portocalie, în vreme ce construcția era înghițită de flăcări.

– Abația Thorne a fost distrusă. Eu și Anastasia am avut norocul să scăpăm cu viață. Din păcate, șeful Consiliului, James Atherton, n-a avut această șansă.

Mai multe capete se întoarseră în direcția mea, și m-am străduit să-mi păstrez o expresie neutră pe chip. Când mi-am luat ochii de la ecran și m-am uitat către Lara, am văzut că mă privea fix.

– Acum nu mai încape îndoială că suntem în război cu dușmanii noștri, spuse ea. Ochiul și familia Brannick nu vor fi mulțumiți decât atunci când toate ființele Prodigium vor fi șterse de pe fața pământului. Bătu o dată din palme, și ecranul se strânse la loc într-un punct minuscul, apoi dispăru cu totul. Și de aceea vă aflați voi aici.

Mi-am dat seama că stăteam cu sufletul la gură.

– De ce ați fost trimiși la Hecate Hall de la bun început? întrebă Lara.

Inițial n-am crezut că așteaptă cu adevărat un răspuns, dar ea făcu semn cu capul către una dintre vrăjitoarele mai tinere.

Fata se uită în jur, apoi răspunse:

– Pentru că am făcut ceva greșit. Ne-am dezvăluit puterile oamenilor.

Lara scutură din cap.

– Magia voastră n-a fost greșită, spuse ea. Magia voastră a fost prea puternică. N-aveți de ce să vă rușinați. Și cu siguranță nu e un lucru pentru care să fiți pedepsiți. Voi (întinse brațele larg) sunteți cele mai valoroase ființe din comunitatea Prodigium. Simțiți că puterile v-au scăpat de sub control, dar nu e așa. Uneori ele sunt pur și simplu prea mari ca să le puteți stăpâni.

Semăna cu ceva ce-mi spusese Cal pe vremea când eram la Abația Thorne – că vrăjile mele nu erau atât distructive, cât „prea mari".

– Deci o să ne învățați să le controlăm? am auzit pe cineva strigând.

Zâmbetul Larei se întinse pe toată fața, atât de larg și de strălucitor încât devenea de-a dreptul terifiant.

– O să vă învățăm ceva mai bun. Toți ați fost aduși aici cu un scop foarte special.

– Nu e de bine, nu-i așa? șopti Jenna.

– Poate pentru scopul ăsta special o să trebuiască să mâncăm negrese, am sugerat eu. Sau ceva gen să scoatem unicorni la păscut. Asta chiar ar fi posibil.

Ea mă privi cu atenție.

– Probabil ești *foarte* speriată.

Eram. Și s-a dovedit că aveam dreptate să fiu, pentru că Lara continuă zicând:

– Vreme de sute de ani, ființele Prodigium au căutat o cale de a-și spori forțele. De a deveni mai puternice. Invincibile, chiar.

Încă o dată, privirile ni se întâlniră.

– Iar acum am găsit-o. Clarice!

Vandy se ridică de la masă, ținând în mână un săculeț din catifea. Băgă mâna în el și scoase de acolo o foaie de hârtie șifonată și zdrențuită pe care o ținu deasupra capului astfel încât toată lumea s-o poată vedea. Magia începu să-mi danseze în piept.

– Ce-i aia? mă întrebă Archer.

N-am apucat să-i răspund.

– Bucata asta de hârtie e cheia salvării noastre, continuă Lara. Pe ea stă scrisă cea mai puternică vrajă creată vreodată. Vă poate umple pe fiecare cu cea mai puternică magie din univers. Și nu doar o să vă ferească de dușmanii noștri, dar o să vă ajute să-i eliminați o dată pentru totdeauna.

Brusc, Archer și Jenna mă înșfăcară de câte o încheietură.

– Ce-i? am șoptit, uitându-mă când la unul, când la altul.

– Era să te ridici, răspunse Archer printre dinți, fără să-și ia ochii de la Lara.

– Și pe urmă probabil ai fi început să urli despre cum o să ne transforme în demoni, adăugă Jenna atât de încet încât abia dacă am auzit-o. Iar noi vrem să ținem capul la cutie, bine?

Aveau dreptate. Lara deja se uita la mine, cu buzele curbate în același zâmbet înfricoșător. Voia să sar în sus, să încep să țip despre demoni și controlul minții. În felul ăsta aș fi părut o țăcănită și lucrurile s-ar fi oprit aici. Așa că, deși simțeam că mor să stau acolo cu mâinile în sân, am rămas nemișcată.

Rânjetul i se mai înmuie pe măsură ce i-am susținut privirea fără să zic nimic.

– Așadar, acesta e motivul pentru care ați fost aduși aici cu toții, zise ea, îndreptându-și din nou atenția către ceilalți elevi. Ca să vă antrenați. Să vă pregătiți. Și să participați la un ritual care vă va face mai puternici decât v-ați imaginat vreodată.

– Dacă suntem atât de valoroși, de ce suntem ținuți aici împotriva voinței noastre? întrebă Siobhan, una dintre zâne.

– Vrăjile care păzesc insula sunt pentru protecția voastră, lătră Vandy, și, chiar dacă ăsta nu era un răspuns, probabil că nu aveam să primim nimic mai mult, căci Lara se mulțumi să dea din cap aprobator și să spună:

– Exact. Vom începe pregătirea pentru ritual mâine-dimineață, la prima oră. Deci vă sugerez să vă îndreptați cu toții către camerele voastre și să vă odihniți.

Dacă e o „sugestie“, m-am întrebat eu, atunci de ce seamănă atât de mult cu o amenințare? Dar, încet-încet, copiii începură să se ridice și s-o ia spre ușă. Capetele se apropiau unele de altele și se auzeau șoapte, însă nimeni nu protestă și nimeni nu încercă să pună alte întrebări. Poate că și ceilalți se hotărâseră să se dea deocamdată la fund.

Și totuși mie îmi cam trecuse cheful.

Chiar dacă Jenna șuiera la mine să mă întorc, am traversat încăperea și m-am oprit chiar în fața Larei Casnoff, femeia care încercase să mă ucidă. Femeia care încercase să le ia viețile lui

Archer și Jennei, care îmi supusese tatăl unui ritual care aproape că îl omorâse.

– O să-i transformi pe toți în demoni? am întrebat. Ai uitat cum ultimul tău demon a luat-o razna și a început să omoare oameni?

Ea nu răspunse.

– Cu siguranță ești o copilă plină de energie, Sophie.

– Iar tu ești malefică și superîngâmfată.

– Acum vrei să-mi spui, de fapt, că o să mă oprești? Că n-o să scap basma curată? întrebă ea, ridicând o sprânceană. Căci, dacă asta ai de gând, dă-mi voie să-ți ofer un sfat: lasă infantilismele!

Spunând acestea, îi înapoie hârtia cu vraja lui Vandy, care o puse la loc în săculeț.

Le-am urmărit pe amândouă ieșind din sala de bal. Doamna Casnoff își târa picioarele în urma lor. În acest timp, Archer și Jenna se apropiară de mine.

– Ei bine, acum știm care le e planul, spuse prietena mea. Avem vreun contraplan?

– Le împiedicăm pe surorile Casnoff să creeze o armată de demoni, salvăm pe toată lumea și plecăm naibii de pe insula asta. Pe urmă poate organizăm o petrecere sau ceva. Știi tu, ca să ne dăm mari cât suntem de grozavi.

– Sună destul de bine, spuse Archer, înghiontindu-mă cu umărul. Vreo idee mai concretă despre cum ar trebui să facem ceva din toate astea?

Luminile verzui din sala de bal clipiră și se stinseră, iar eu am oftat:

– Nici una.

CAPITOLUL 17

În dimineața următoare, am fost azvârlită din pat de un ceas deșteptător în versiunea Hex Hall – urletul lui sonor era pe jumătate clopot, pe jumătate mârâit. În cameră era încă întuneric, iar când am aruncat o privire pe fereastră, n-am zărit decât afurisita aia de ceață.

Jenna era deja lângă dulap, de unde scotea o uniformă. Cu o seară în urmă, descoperiserăm că măsuța de toaletă era plină cu tricouri albe și pantaloni albaștri de pijama. Toate hainele aveau aceeași mărime, dar, când le puneai pe tine, se schimbau și se suceau până când ajungeau să ți se potrivească. Se părea că și uniformele aveau aceeași proprietate, pentru că, atunci când Jenna își îmbrăcă fusta, tivul, care îi atingea gambele, i se prelinse în sus pe trup, până când se opri chiar sub genunchi.

– Nu știu dacă e o chestie comodă sau înspăimântătoare, spuse ea, inspectându-și picioarele.

Dând pătura la o parte, m-am ridicat din pat și m-am dus să-mi iau și eu uniforma.

– Eu aș tinde spre înspăimântătoare.

Jenna își punea sacoul, și am observat că își mușca buza de jos, răsucind vizibil ceva în minte.

– Să știi că e un obicei periculos pentru un vampir, i-am zis eu, făcând semn cu capul înspre buzele ei.

– Ce? A, da! spuse ea. Scuze, eram doar... Soph, dacă marele lor plan e să-i transforme pe toți în demoni, de ce te-au adus pe tine aici? Sau și pe mine, la urma urmei? Chiar acum câteva luni Lara voia să mă omoare. Ce-o fi făcut-o să se răzgândească?

Același gând mă ținuse trează toată noaptea. Îmi tot repetam în minte, iar și iar, vorbele lui Torin: eu, în fruntea armatelor demonice ale surorilor Casnoff, folosindu-mi puterile în favoarea lor. Ce căutam aici?

Dar Jennei nu i-am spus decât:

– Femeile astea sunt malefice și perverse. Cine știe de ce fac ceva? Mi-am dat seama că răspunsul n-o satisfăcea, așa că am adăugat: Dar asta urmează să aflăm noi, nu? Azi începe operațiunea „Nancy Drew merge la Hex Hall"!

Jenna deschise gura să spună ceva, însă în clipa aceea un fulger apăru în mijlocul încăperii. Ea țipă, iar eu am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii în timp ce sfera de lumină se transforma într-o imagine familiară: sera în care obișnuiau să se țină cursurile de autoapărare. Imaginea tridimensională se rotea încet, și glasul Larei umplu camera.

– Toți elevii să se prezinte imediat în seră!

Încruntându-mă, am fluturat mâna prin mijlocul vrăjii. Aceasta s-a risipit ca fumul, apoi a dispărut.

– A naibii fițoasă! am bombănit. I-a fost greu să ne anunțe aseară? Sau să facă doar chestia cu vocea?

Jenna încă se holba la locul în care apăruse vraja.

– Ce crezi c-o să ne facă acolo?

– Păi...

N-am mai apucat să continui, că am zărit un alt fulger și m-am trezit spunând:

– Uite ce-i, n-o să vă omoare, așa că poate ar trebui să vă calmați puțin.

Jenna clătină ușor din cap, ca și cum tocmai aș fi pălmuit-o.

– Poftim?

„Spune-i că ești eu! Sau că eu sunt tu. Nu contează!" i-am cerut.

Nu mă așteptam ca Elodie să reacționeze. Nu-i stătea în fire să-mi asculte comenzile mentale. Dar, slavă Domnului, de data asta a făcut-o.

– Sunt Elodie, îi spuse ea Jennei.

Turui cu atâta iuțeală explicația motivului pentru care mă putea folosi drept marioneta ei personală, încât Jenna nu putu decât să clipească drept răspuns.

– Dacă n-aș fi folosit magia *mea* în corpul *ei*, încheie Elodie, Sophie ar fi fost moartă de vreo zece ori până acum.

„OK, a fost doar de două ori“, am mârâit pe dinăuntru.

Elodie mă ignoră.

– Și nu, spuse ea, ridicându-mi mâna ca să reteze următoarea întrebare a Jennei. Nu pot poseda pe nimeni altcineva. Crede-mă, încerc să intru în Lara Casnoff de când am ajuns aici. Ceea ce... e foarte aiurea.

Am simțit că ridic din umeri.

– Oricum, arătai ca și cum ar fi fost cât pe ce să-ți mănânci buza, ceea ce e total grețos, așa că m-am gândit să intervin și să vă liniștesc. Aseară, când încercam din răsputeri să posed pe oricine altcineva în afară de ciudata *asta*, le-am auzit pe surorile Casnoff discutând. Din câte am înțeles, transformarea unui vampir în demon li se pare o idee minunată, deci ăsta-i motivul pentru care te afli tu aici. Nici o înjunghiere în program.

Nu-mi dăduse prin cap s-o folosesc pe Elodie drept spion. „Ah, Doamne, e perfect!“ am strigat. Mă rog, am strigat în minte. „Sigur că da! Ele nu te pot vedea decât dacă vrei tu. Poți merge oriunde în școală și...“

„Frate, nu așa tare!“ mă întrerupse ea. „Sunt în capul tău, așa că folosește-ți vocea interioară!“

Îmi dădu la o parte părul din ochi, bodogănind.

– Doamne, cum poate trăi în halul ăsta?

„Dacă promiți să nu mă mai posezi când îți vine, promit și eu să fac un tratament cu ulei cald“, am replicat, iar ea pufni.

Jenna își încrucișă strâns brațele la piept.

– Deci, acum ne ajuți?

Am dat ochii peste cap.

– Nu, eu sunt în echipa „Să cucerim lumea cu o armată de demoni“! Bineînțeles că vă ajut. Mai ales pentru ca, atunci când toate astea o să se termine, Sophie să poată reveni la probleme mai importante. Cum ar fi să mă dezlege de ea.

Jenna dădu din cap, cu un aer distrat.

– Zici că ai făcut magie prin intermediul lui Sophie. Poți să încerci ceva acum? De exemplu, ceva simplu?

– Locul ăsta are un soi de blocaj pentru magie, spuse Elodie, chiar în clipa în care mie îmi venea în minte același gând. Nici o persoană neautorizată nu poate face vrăji.

– Corect, dar surorile Casnoff nu știu că tu ești aici, răspunse Jenna, și un rânjet i se întinse încet pe chip. O fantomă care folosește un demon neputincios pentru a face farmece? Pun pariu că la asta nu s-au gândit.

„Merită o încercare“, i-am zis eu lui Elodie. Ea păru să fie de acord cu mine pentru că degetele mi se ridicară, și am simțit o undă de magie prin vene. Zburară scântei și, în câteva secunde, șuvița roz a Jennei avea aceeași nuanță de blond platinat ca și restul părului.

– Sfinte Sisoe! spuse ea, trăgându-și părul în fața ochilor. A funcționat!

M-am simțit cuprinsă de ușurare, fără să știu sigur dacă era a mea sau a lui Elodie.

Deodată, se auzi o bătaie în ușă. Jenna sări în sus, iar Elodie îmi flutură mâna în direcția ei. Părul prietenei mele redeveni roz strălucitor, apoi Elodie dispăru, lăsându-mă cu aceeași îngrozitoare senzație de dezorientare pe care o trăisem în seara cu vârcolacul.

M-am așezat pe pat, încercând să-mi recapăt suflul, în vreme ce Jenna deschidea ușa. Vandy stătea în prag, uitându-se urât la noi, și mi-am simțit inima tresărind. Știau. Simțiseră magia ce avusese loc aici, iar acum o trimiseseră pe Vandy să ne ia.

Am rămas așezată, încercând să nu gâfâi îngrozită, în timp ce Jenna tremura fără nici o reținere.

– Vi s-a cerut să vă prezentați în seră, spuse Vandy, uitându-se când la una, când la alta. Hai, mișcați-vă fundurile!

Știți cum e să ai cea mai nepotrivită reacție din lume la ceva? Eram atât de fericită să aflu că nu urma să fim luate pe sus și omorâte, încât am izbucnit în râs. Dar într-un râs puternic, zgomotos, cu horcăieli. Jenna îmi aruncă o privire panicată, în timp ce căutătura lui Vandy deveni și mai urâtă.

– Ce-i așa de amuzant, domnișoară Mercer?

M-am ridicat pe picioarele care îmi tremurau și m-am străduit din răsputeri să nu mai hohotesc.

– Scuze, e doar... ăăă...

– Ați spus „funduri“, izbucni Jenna. Iar Sophie are un simț al umorului cam infantil.

– Corect, am zis, prinzând ideea din zbor. „Funduri“. Ha ha!

Cred că dacă *ar fi putut* să ne ucidă atunci, pe loc, Vandy ar fi făcut-o. Dar se mulțumi să întindă un deget spre scări și să zică:

– Dați-i drumul!

Ne-am repezit să ieșim din cameră.

Afară cerul era la fel de sumbru și de cenușiu ca în ziua precedentă. Ceața părea să se fi îndepărtat puțin, așa că ne-am putut croi drum până la seră fără teama de a fi mâncate. Totuși, pământul părea moale sub picior, iar iarba, cândva de un verde strălucitor ca smaraldul, avea acum o nuanță grețoasă maroniu-alburie, ca dosul pălăriei unei ciuperci. Când am trecut pe lângă un stejar uriaș, una dintre crengile înnegrite a pârâit amenințător.

După ce ne-am asigurat că Vandy rămăsese îndeajuns de departe în urma noastră ca să nu poată trage cu urechea, mi-am aplecat capul înspre Jenna și am zis:

– Bun, deci avem o fantomă-spion.

– O fantomă-spion care poate face vrăji, adăugă ea.

Am încuviințat.

– Și mai bine. Ceea ce înseamnă că avem șanse să jucăm pe picior de egalitate, până la urmă.

Jenna mă strânse de mână și, pe măsură ce ne apropiam de seră, m-am simțit chiar optimistă. Mă rog, n-aveam de gând să încep să *sar într-un picior* sau așa ceva (mai ales pentru că mi-era teamă să nu alunec în noroi), dar, una peste alta, aveam impresia că lumea e mai bună.

Prin pereții de sticlă ai serei i-am zărit pe cei mai mulți dintre elevi stând în cerc și am fost suficient de binedispusă încât să glumesc cu prietena mea:

– A, mă întreb dac-o să jucăm țară, țară, vrem demoni.

Ea izbucni în râs, dar sunetul i se opri în gât aproape imediat, când mulțimea din interior se risipi îndeajuns ca să ne dăm seama pe cine înconjurase.

În mijloc, cu lanțuri sclipitoare de magie înfășurate în jurul încheieturilor, se afla Archer.

CAPITOLUL 18

Eu și Jenna ne-am strecurat pe ușă cât mai discret. Inima îmi bubuia în piept, și nu-mi doream decât să mă reped la Archer, însă Lara stătea chiar lângă el, cu un rânjet trufaș întipărit pe față.

– Chestia asta cu datul la fund e nasoală rău, i-am șoptit eu Jennei în timp ce ne așezam în spatele mulțimii de elevi.

Ea mi-a aruncat o privire înțelegătoare, apoi amândouă ne-am îndreptat atenția către Lara.

– Elevi! am auzit-o spunând. Așa cum mulți dintre voi ați aflat deja, domnul Cross aici de față este un membru al organizației L'Occhio di Dio.

Se apropie de Archer și îi descheie mai mulți nasturi de la cămașă, dând materialul la o parte, astfel încât să dezvăluie tatuajul cu negru și auriu aflat chiar deasupra inimii. Am auzit mai multe suspine din mulțime. Desigur, toată lumea auzise că Archer era un Ochi, dar una e să auzi și alta e să vezi dovada cu ochii tăi.

– Iar Ochii sunt dușmanii noștri, continuă Lara, plimbându-se în jurul lui.

Privirile ni se întâlniră, și el încercă să-mi zâmbească, însă îl vedeam tremurând.

Am strâns pumnii, înfigându-mi unghiile adânc în palme. Îmi simțeam magia ca pe un tsunami, lovindu-se de pereții temniței sale.

– Dar domnul Cross e de departe cel mai rău membru al organizației L'Occhio di Dio. Dorește cineva să-mi spună de ce? Ochii Larei se opriră asupra mea. Domnișoară Mercer? De vreme ce

pe tine a încercat să te asasineze anul trecut, de ce nu-i informezi și pe colegii tăi în legătură cu pericolul pe care îl reprezintă domnul Cross?

– N-a fost trimis aici ca să mă as... asasineze, am insistat eu. Probabil aș fi părut mai sigură pe mine dacă nu m-aș fi bâlbâit la cuvântul „asasineze". Mi-am dres vocea și am continuat: A fost trimis ca să mă supravegheze, nimic mai mult.

– A fost trimis s-o supravegheze și pe Elodie Parris? Și de ce, domnișoară Mercer, ar fi Ochiul atât de interesat de tine?

Pășeam pe un teren nesigur, și amândouă știam asta. Era ca și cum Lara ar fi țesut lanțuri magice și în jurul meu, însă cu vorbe în loc de vrăji. Nu voiam să-mi recunosc natura demonică în fața întregii școli (la urma urmei, toți cei de la Hex Hall încă mă credeau o vrăjitoare obișnuită), și-mi era teamă că orice aș mai fi spus, i-aș fi provocat și mai multe necazuri lui Archer. Așa că, deși mi se întorcea stomacul pe dos, am coborât privirea și am strâns buzele.

– Vă spun eu ce voia Ochiul de la Sophie, interveni Archer. Rânjea, însă vocea îi era gâtuită de durere. Auziserăm că e deosebit de talentată la nu te supăra, frate! Și, de vreme ce Ochiul organizează în fiecare vară un turneu de nu te supăra, frate!...

Vocea i se frânse într-un strigăt de durere, căci Lara își răsuci degetele, iar firele aurii de magie din jurul lui se încinseră pentru câteva clipe. A trebuit să-mi mușc obrazul ca să nu țip.

– Archer Cross nu e doar membru al L'Occhio di Dio, ci și trădător al propriului neam, spuse Lara, apropiindu-se de el. Reprezintă cea mai mare amenințare cu care ne vom confrunta vreodată. Tocmai de aceea ne va fi foarte util.

Jenna își strecură mâna într-a mea și îmi strânse degetele, în vreme ce Lara continuă:

– Astăzi îl vom folosi pe domnul Cross ca să ne antrenăm. Ritualul despre care v-am vorbit ieri-seară vă va spori puterile, dar mai întâi trebuie să văd de la ce pornim. Apoi, ca și cum s-ar fi pregătit să arbitreze un meci, bătu din palme și spuse:

În regulă, toată lumea, aliniați-vă! Fiecare dintre voi va avea ocazia să-și folosească cea mai puternică vrajă de atac asupra domnului Cross. Vă cer să nu faceți nimic care să-l ucidă. Domnul Callahan e pregătit să-l vindece, însă și puterile lui au o limită.

Cu gura uscată, am ridicat privirea. Fusesem atât de concentrată asupra lui Archer care stătea în mijlocul încăperii, încât nu-l observasem pe Cal, aflat chiar în partea din spate, sprijinit de spaliere. Avea brațele încrucișate la piept. Se uita la mine, și expresia de pe chipul lui era un amestec ciudat de ușurare, furie și încordare. Am ridicat degetele într-un soi de salut, iar el îmi răspunse cu o înclinare a capului. Jenna îmi urmări privirea și mă strânse mai tare de mână.

– Cal, murmură ea. Încă un punct în favoarea noastră.

Și așa era. Păcat că nu m-am putut bucura de nimic, de vreme ce următoarele ore mi le-am petrecut urmărindu-mi colegii de clasă cum îl torturează pe Archer. Pentru că nu aveam magie, mi se dădu voie să stau pe margine și să privesc. Iar Lara avu grijă să privesc într-adevăr. Prima dată când am încercat să închid ochii, mi-am dat seama că pleoapele îmi erau încremenite. Nu puteam să-mi mișc nici gâtul, încât întorsul capului ieșea din discuție.

Michaela fu prima vrăjitoare la rând. Ezită, și vraja ei de atac, când o aruncă în sfârșit, fu slabă. Ricoșă din pieptul lui Archer și abia dacă-l făcu să se clatine pe călcâie.

Am crezut că poate o să facă toți așa. Sigur, Archer era „inamicul“, însă adolescenții ăștia nu păreau niște criminali. Iar dacă n-ar fi fost Lara, poate că toți s-ar fi purtat mai blând cu el.

Dar, când Michaela se duse să-și ocupe locul la coada șirului, Lara îi aruncă în spate un fulger de magie care o îngenunche.

– Următoarea persoană care se va abține intenționat o va păți mai rău, declară ea. M-am întrebat cum de putusem s-o consider vreodată drăguță. Ori sănătoasă la cap.

Așa că am stat acolo, cu lacrimile șiroindu-mi pe chip, și m-am uitat cum Archer încasează vrăji de atac, una după alta,

din partea vrăjitoarelor și a magilor. Zânele îl înghețară sau îl fripseră. Una născoci din nimic o viță de vie care i se încolăci în jurul gâtului până când îl lăsă inconștient.

Nu vreau să vorbesc despre ce i-au făcut metamorfii.

După fiecare atac, Cal făcea câte un pas înainte și își punea mâinile pe trupul lui Archer până când acesta își recăpăta cunoștința, se oprea din sângerat ori începea iar să respire. De fiecare dată când se ridica, Archer părea mai palid, mai înfrânt, și, cu cât Jenna se apropia mai mult de capătul rândului, cu atât mi se strângea stomacul mai tare. Ideea de a-mi vedea cea mai bună prietenă mușcând și bând sânge din băiatul pe care îl iubeam era atât de aiurea, atât de grețoasă, încât nici măcar nu mă puteam gândi la asta. Slavă Domnului că, până la urmă, n-a mai fost nevoie!

Taylor veni la rând chiar înaintea Jennei, dar, după ce îngenunche lângă Archer ca să-l vindece, Cal ridică privirea spre Lara și spuse:

– E destul. Încă puțin și n-o să-l mai pot readuce la viață.

Ea se încruntă, însă flutură din mână și zise:

– Bine. O să ai ocazia mâine, domnișoară Talbot.

Își îndreptă atenția către restul grupului. Toți păreau... nici nu știu care e cuvântul potrivit. Dărâmați. Extenuați. Nu există trăire mai urâtă decât să fii obligat să-ți folosești puterile pentru a răni pe cineva.

– Bună treabă pe ziua de azi! începu Lara, și ai fi zis că toți trecuserăm cu brio un test la matematică sau ceva, nu că ne torturaserăm un coleg. Acum, că am o imagine mai clară a diverselor voastre puteri, putem lucra la îmbunătățirea lor. Toată lumea înapoi în clădirea școlii!

Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce elevii se îngrămădeau să iasă pe ușă. Jenna se întoarse lângă mine și, imediat după plecarea Larei, m-am putut mișca din nou. Am fugit ca din pușcă înspre Archer, care era așezat pe una dintre saltelele groase folosite în timpul cursului de autoapărare. Stătea cu coatele pe

genunchii ridicați și cu capul sprijinit în palme. Am îngenuncheat lângă el și, cu mișcări stângace, l-am luat cu brațele pe după gât. El s-a întins și m-a tras mai aproape. Multă vreme ne-am ținut în brațe, eu cu pumnii strânși în aer, Archer mângâindu-mă pe spate.

– Sunt bine, spuse în cele din urmă. Știu că e greu de crezut, dar nu mă doare nimic. Vreau să spun, cu excepția minții și a sufletului, însă alea au fost mereu puțin rănite.

Încet, ne-am desprins unul de altul și ne-am ridicat în picioare.

– Magia ta e incredibilă, omule, îi zise el lui Cal, care – atunci mi-am dat seama – stătea pe marginea saltelei, lângă Jenna. Deși, trebuie să recunosc, acum că m-ai întors din pragul morții de... – câte? de sute de ori? –, încep să am impresia că relația noastră e puțin dezechilibrată.

– Poți să-mi faci cinste cu un burger când ieșim de aici, zise Cal și, ca de obicei, habar n-am avut dacă glumea sau nu.

M-am îndepărtat de Archer și m-am întins să-i ofer lui Cal una dintre îmbrățișările acelea laterale incomode.

– Îmi pare bine să te văd, i-am zis. Și nu doar pentru că... ăăă... Am făcut semn către Archer, care a ridicat o sprânceană la mine, însă n-a spus nimic. Sperând din tot sufletul să nu mă înroșesc, am întrebat în continuare: Ai ajuns aici ieri, ca toată lumea?

Oftând, Cal își vârî mâinile în buzunare.

– Da. Mă duceam către cort să mai iau niște chestii, și într-o clipă n-a mai văzut decât lumină și m-am trezit aici. În cabana mea, de fapt.

– Și de ce te vedem abia acum? interveni Jenna.

– Cabana a fost încuiată, răspunse el. Ferestrele blocate, tot. Apoi, azi-dimineață, am primit ordin să mă prezint aici. Lara zicea că au nevoie de „talentul meu special". Trebuie să recunosc, n-am crezut că o să fie ceva atât de intens.

Acum, că tot veni vorba, Cal părea cenușiu la față și epuizat. Magia vindecătoare e grea, și o singură vrajă îl consuma foarte

mult. După ce trebuise să smulgă în repetate rânduri pe cineva din ghearele morții, nu era de mirare că părea gata să cadă din picioare.

Totuși, Cal era puternic și își alungă oboseala evidentă ca să întrebe:

– Deci vor să-i transforme pe toți în demoni, hm?

– Ăsta pare a fi planul, i-am răspuns. I-am povestit, pe scurt, ce se întâmplase la întrunirea din seara înainte și am adăugat: Din câte ne-a spus Elodie, e ca și cum ar vrea să facă un experiment pe noi, să vadă ce se întâmplă dacă pun un demon într-un vampir.

– Cum adică „ne-a spus Elodie"? întrebă Archer, încrețindu-și fruntea.

– A! Păi... Elodie mă bântuie. Iar acum... ăăă... mă poate poseda și alte chestii. Ceea ce, m-am grăbit să adaug, de vreme ce expresia lui Archer devenise periculos de întunecată, e, de fapt, un lucru *bun*, pentru că ea poate face vrăji prin intermediul meu.

Eu și Jenna am rămas pe loc, dându-le băieților timp să digere informația.

– Bine, rosti Archer încet. În fine, mi se pare un lucru absolut bizar, dar sunt gata să accept orice ne va ajuta să scăpăm mai repede de aici. Mai ales dacă urmează să mai fiu folosit pe post de cobai pentru tortură.

M-am apropiat de el, cuprinzându-i talia cu brațul și prefăcându-mă că nu observ cum Cal își ferește brusc privirea.

– Deci ce facem acum? întrebă Jenna.

Am oftat.

– Sincer, îmi vine să spun: „fugim". Stăm un timp ca să căutăm vreo vrajă care să ne ajute să trecem de ceața ucigașă, apoi poate găsim una cu care să fabricăm o barcă magică sau ceva.

Cal scoase un sunet care putea fi interpretat ca un hohot de râs, iar Jenna îmi zâmbi. Archer mă strânse mai tare de talie.

– Dar? interveni el.

– *Dar*, am adăugat, asta e ca și cum i-ai pune Mariei Antoaneta[1], înainte de decapitare, un plasture pe gât. Cred că cea mai bună variantă e să încercăm să vorbim cu doamna Casnoff.

– De ce? întrebă Archer.

– Nu știu. Doar pentru că... ar fi putut s-o înjunghie pe Jenna și n-a făcut-o.

– Asta fiindcă vrea să bage un demon în ea, îmi atrase atenția Cal.

Am clătinat din cap.

– Poate, nu sunt sigură. Uite ce-i, Lara e sută la sută malefică, însă doamna Casnoff era... Bine, „de treabă“ nu e tocmai sintagma potrivită, dar ați văzut-o și voi cât de rău arăta. Ceva o supără. Merită să încercăm s-o prindem singură.

– Poate știe unde e grimoarul, spuse Jenna, luându-mă de braț.

– Poate, am răspuns, vrând să par entuziasmată, nu nehotărâtă și poate puțin speriată, cum eram.

Oricât de mult mi-aș fi dorit să-mi recapăt puterile, a doua profeție a lui Torin îmi atârna ca un bolovan în piept. Mă apuca durerea de cap numai când mă gândeam la ea.

Așa că m-am întors către Archer și mi-am trecut degetele peste reverele cămășii lui. Încă erau pătate de sânge.

– O să ne ocupăm și de doamna Casnoff. Dar mai întâi trebuie să discut cu altcineva.

---

[1] Regină a Franței (1755 - 1793), consoarta regelui Louis XVI. Fire imprudentă și inamică a reformelor, a contribuit la stârnirea revoltelor populare ce au condus la Revoluția Franceză și la înlăturarea monarhiei în august 1792. A fost întemnițată și apoi ghilotinată. (n.tr.)

CAPITOLUL 19

– Nu-mi place treaba asta, spuse Archer mai târziu în după-amiaza aceea, în vreme ce stăteam așezați față în față, pe podeaua camerei mele.

– Nici mie, dar trebuie să recunoști că e mai bine decât să fii torturat în fiecare zi.

El murmură ca pentru sine ceva ce semăna cu: „Nu sunt tocmai sigur".

Pe când eram la Abația Thorne, reușeam s-o chem pe Elodie. Mă rog, nu știu dacă era o chemare sau apărea ea când i se năzărea. Așa că acum m-am simțit cam prost când am spus:

– Hei, Elodie! Ești pe aici? Trebuie să vorbesc cu tine.

Am avut senzația că zăresc mișcare cu coada ochiului, și, dintr-odată, am văzut-o plutind lângă dulap.

– Ce...? mimă ea.

Apoi îl văzu pe Archer.

Multă vreme nu făcură decât să se holbeze unul la altul. Apoi, cu toată drăgălășenia de care eram în stare, am zis:

– Uite ce-i, Elodie, știu că tu și Archer aveți... niște neînțelegeri, dar am nevoie de ajutorul tău. Surorile Casnoff îl folosesc pentru exerciții de tras la țintă și, dacă o mai țin mult așa, probabil că Archer o să moară.

Ea făcu un gest destul de simplu de interpretat.

– Ți-am zis că n-are nici un rost, spuse Archer, dând să se ridice în picioare.

L-am prins de mânecă și l-am tras înapoi jos.

– Stai. Elodie, te rog!

Ea pluti înspre noi, cu aceeași expresie de nepătruns întipărită pe față.

– Ce vrei să fac?

Ușurată, am dat drumul mânecii lui Archer și am zis:

– Orice poți. Vreo vrajă de protecție ori de invizibilitate... ceva.

Încrucișându-și brațele la piept, Elodie îl privi furioasă. Apoi, cu un fluturat din mână și un „of, bine!", intră în trupul meu.

Era foarte ciudat ca Archer să se uite la mine, dar s-o vadă pe ea. Chipul lui părea împietrit și rece, așa cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Și mai ciudat era să-l privesc în timp ce aveam în cap gândurile lui Elodie. Era mânioasă. Îi simțeam furia pulsând prin venele mele, tropăindu-mi prin stomac. Însă era mai mult decât atât. Era... tristă. Rănită.

– Dă-mi mâinile! mi-am auzit vocea spunând.

El se codi câteva clipe, apoi își puse palmele peste ale mele. De îndată ce făcu asta, în minte îmi apăru imaginea lui cuprinzându-mi fața în mâini și sărutându-mă. Nu. Nu pe mine.

Pe Elodie.

„Nu te mai gândi la așa ceva!"

„Tu crezi că vreau să am amintirea asta?" replică ea pe un ton răstit.

– Bine, îi zise lui Archer care privea undeva peste umărul meu. N-am cum să te fac invizibil sau așa ceva, dar vraja asta o să te împiedice să simți durerea și o să limiteze rănile care îți pot fi provocate. Totuși, n-o să dureze o veșnicie, deci vă sugerez ca tu și Sophie să găsiți o cale de a pleca de aici cât mai repede cu putință.

– A, grozav! Nouă nu ne dăduse prin cap.

– Vrei vraja sau nu?

Cu o privire urâtă, Archer dădu din cap aprobator și mă strânse mai tare de mâini. După câteva secunde am simțit magia lui Elodie coborând în mine, pornind din creștetul capului și întinzându-mi-se prin degete până într-ale lui Archer. De îndată

ce vraja se risipi, Elodie dădu drumul mâinilor lui și se șterse cu ale mele de coapse.

– Poftim! spuse ea.

Archer își îndoi degetele, se uită la ele și zise:

– Mersi.

– Mă rog, fu singura replică a fetei, după care dispăru, lăsându-mă lungită pe podea.

Sunt sigură că eram o imagine extrem de atrăgătoare.

Am simțit mâini ferme pe umeri și, cât ai clipi, m-am trezit că stăteam în picioare, sprijinită de pieptul lui Archer.

– A fost mai ciudat decât am crezut, spuse el, cu buzele lipite de tâmpla mea.

Am încercat să pufnesc.

– Mie-mi spui?! Cum te simți?

– Mai bine, răspunse el. Dar, dacă protecția asta n-o să dureze prea mult, cu cât vorbești mai repede cu doamna Casnoff, cu atât va fi mai bine.

Din păcate, asta era mai ușor de zis decât de făcut. În următoarele câteva zile n-am zărit-o pe doamna Casnoff decât în timpul cinei, când stătea pe scaunul ei, holbându-se la perete cu o privire goală. Mă întrebam cum naiba aș fi putut s-o prind vreodată singură.

Se dovedi a nu fi singura sarcină dificil de îndeplinit. Eu și Jenna eram hotărâte să căutăm grimoarul, însă, între „sesiunile de antrenament" impuse de Lara (care erau în continuare insuportabil de urmărit, chiar dacă știam că Archer mimează durerea) și faptul că ușile ne erau încuiate de cum apunea soarele, n-am prea avut ocazia să scotocim. Am încercat s-o chem din nou pe Elodie, dar, după vraja cu Archer, ea părea să păstreze distanța.

Trecuseră cinci zile de când ne întorseserăm la Hex Hall, iar eu începeam să-mi pierd mințile.

– Trebuie să facem ceva, i-am spus Jennei într-o dimineață, în vreme ce ne îndreptam către seră. Suntem aici de aproape

o săptămână și n-am făcut mai nimic ca să găsim grimoarul, n-avem nici o idee despre cum le-am putea împiedica pe surorile Casnoff să-i transforme pe toți elevii în demoni și n-am mai prins-o pe doamna Casnoff singură de când...

Am aruncat o privire în spatele meu și am văzut-o pe Jenna înțepenită în loc. Îmi arătă către iaz.

– Hm... e singură chiar acum.

La marginea apei se afla o mică băncuță din piatră. Doamna Casnoff stătea pe ea, cu spatele la noi, cu părul alb fluturându-i pe umeri.

– Sfinte Sisoe! am spus eu încet.

Îmi doream de atâta vreme s-o prind singură, încât eram de-a dreptul șocată că, în sfârșit, aveam ocazia.

– Du-te! zise Jenna, înghiontindu-mă cu cotul. Vorbește cu ea! Ne vedem înapoi în clădirea școlii.

M-am uitat la ceafa doamnei Casnoff și m-am întrebat de unde să încep. Aveam atât de multe lucruri să-i spun, încât toate păreau să mi se învălmășească în minte.

M-am așezat lângă ea, dar ea nici măcar nu se întoarse cu fața spre mine.

– Bună, Sophie! zise, cu privirea ațintită în continuare asupra apei.

– Salut! a fost tot ce i-am putut răspunde la început.

– Era foarte tăcută, începu bătrâna și, preț de câteva clipe, am rămas nedumerită. Apoi continuă: Când eram mici. Tata se temea că s-ar putea să nu vorbească niciodată.

Atunci mi-am dat seama că se referea la sora ei.

– Dar eu știam. Mintea ei lucra în permanență. Lucra, lucra, lucra. Semăna cu tata mai mult decât semănam eu. „Scopul scuză mijloacele", el spunea asta mereu, șopti doamna Casnoff. Scopul scuză mijloacele.

Instinctiv, m-am întins și i-am acoperit o mână cu a mea. Pielea îi era rece ca gheața și părea fragilă ca o foiță de hârtie.

– Dumneavoastră nu credeți așa ceva, am spus. Hex Hall... n-a fost locul meu preferat, dar n-a fost un loc *rău*. Știu că nu *asta* (am arătat înspre ceață, înspre școală, înspre întreaga insulă otrăvită) vă doriți.

Însă doamna Casnoff nu se uita la mine. Clătina întruna din cap și murmura:

– Asta și-a dorit el. Pentru asta a renunțat la tot.

– Cine? am întrebat cu un nod în gât. Tatăl dumneavoastră? Apoi am scuturat din cap. Era poate singura mea șansă de a discuta cu ea și trebuia să-mi păstrez concentrarea. De ce m-ați adus aici?

Femeia se întoarse către mine, cu chipul obosit și brăzdat de lacrimi.

– Sophie Mercer, zise ea. Demon la a patra generație. Singurul. Toți ceilalți sunt prea noi, prea tineri, prea... imprevizibili. Dar tu... Se întinse în față și-mi cuprinse fața în palme, însă eu am ridicat instinctiv mâinile ca s-o îndepărtez de mine. Tu ești speranța noastră.

– Speranță pentru ce? am întrebat.

– E în sânge, spuse ea blând. În sânge. Al tău, al meu, al tatălui tău, al lui Alice...

Doamna Casnoff lăsă fraza neterminată, uitându-se la mine, dar fără să mă vadă.

– Ce înseamnă asta? am insistat, însă ea îmi dădu drumul, și privirea i se încețoșă din nou. Doamnă Casnoff!

Am scuturat-o de umeri, însă era ca și cum nici n-ar fi simțit. Mă cuprinse disperarea și am luptat cu impulsul de a o scutura până aveau să-i clănțăne dinții în gură. Ce era în sânge? Cum puteam fi eu speranța ei pentru ceva?

– Sophie, am auzit pe cineva spunând și, când m-am întors, l-am văzut pe Cal stând în spatele băncii. Haide! zise el încet, întinzându-mi mâna.

M-am uitat din nou la doamna Casnoff, la părul ei alb și chipul răvășit. Apoi mi-am pus mâna într-a lui Cal și l-am lăsat să mă ia de acolo.

– Credeam c-o să ne poată ajuta, am spus când ne îndepărtaserăm suficient. E o prostie, știu, dar... ținea la noi, Cal. Ținea la Hex Hall.

Mergeam unul lângă altul, și, în cele din urmă, Cal îmi dădu drumul la mână. Coatele lui îndoite continuau să le atingă pe ale mele în timp ce ne îndreptam către casă.

– E bolnavă, Sophie, răspunse el pe când urcam pe panta lină de lângă cabana lui.

Hex Hall se înălța în fața noastră, parcă mai părăsită ca niciodată.

– Exact ca toate celelalte lucruri de aici, continuă el și oftă.

M-am gândit la cât de mult iubise Cal locul ăsta, la cât de mult se mândrise cu el.

– Îmi pare rău, am spus, întorcându-mă către el.

Ochii lui limpezi și căprui îi întâlniră pe ai mei și în ei licări o urmă de amuzament.

– Zici asta foarte des.

Trăgând de uniforma de la cursurile de autoapărare (care era și mai urâtă decât mi-o aminteam: bumbacul elastic albastru strălucitor nu stă bine nimănui), am râs ușor.

– Da, păi, asta simt foarte des.

„Mai ales în ceea ce te privește“, am vrut să adaug.

Cal nu răspunse nimic și, după un timp, o porni din nou spre casă. Am așteptat câteva secunde și l-am urmat. Aveam atâtea să-i mărturisesc, însă nici măcar nu știam de unde să încep. O variantă ar fi fost: „Cal, cred că te iubesc, dar poate nu sunt *îndrăgostită* de tine, chiar dacă a fost nemaipomenit să te sărut“.

Sau: „Cal, îl iubesc pe Archer, dar sentimentele mele pentru tine sunt foarte confuze pentru că ești și un om minunat, și foarte arătos, și, teoretic vorbind, noi suntem deja logodiți, pe cale să ne căsătorim, lucru care se adaugă cazanului de emoții și hormoni clocotitori în care m-am transformat“.

Bun, poate că n-aș spune „cazanului...".

– Ești bine?

– A? am clipit, surprinsă să constat că ajunsesem în fața clădirii.

Cal stătea cu un picior pe prima treaptă a verandei, uitându-se lung la mine.

– Ai o expresie ciudată, zise el. Ca și cum ai face în cap niște calcule matematice foarte complicate.

Nu mi-am putut reține un mic hohot de râs.

– Asta și făceam – într-un fel.

Când am trecut pe lângă el și am intrat în clădire, am luat hotărârea că aveam să discutăm ca două persoane mature.

Cândva.

Pentru moment, i-am făcut un mic semn cu mâna și am dat fuga în camera mea.

Când am ajuns acolo, Jenna stătea pe pat, practic tremurând de emoție.

– Deci?

Am clătinat din cap.

– Un fiasco. Doamna Casnoff e prea varză ca să ne fie de vreun ajutor.

Spre surprinderea mea, ea nu păru foarte dezamăgită de veștile primite. Se aplecă în față și zise:

– OK, deci, e nasol. Dar, Soph, ghici ce-am văzut azi!

M-am trântit pe salteaua patului meu și mi-am scos tenișii împingându-i cu degetele de la picioare.

– Ne aflăm pe o insulă blestemată, înconjurată de o ceață ucigașă și condusă de două vrăjitoare duse cu pluta. Chiar nu reușesc să-mi dau seama ce-ai fi putut vedea, Jen.

– Pe Lara, ieșind din pivniță, spuse ea, suflându-și șuvița roz de pe frunte. Și părând suspectă și supersecretoasă. Mă rog, vreau să spun mai suspectă și mai supersecretoasă ca de obicei.

A, pivnița! Un loc umed și înspăimântător, plin cu artefacte magice care aveau tendința de a se mișca din loc. În anul

dinainte, eu și Archer petrecuserăm o mulțime de momente plăcute acolo jos.

– Oricum, i-am pomenit de asta lui Taylor și ea a zis că a văzut-o pe Lara coborând acolo în fiecare zi de când am venit aici. Ceea ce mă face să cred...

– Că în pivniță se găsește ceva important. Cum ar fi, poate, grimoarul, am completat eu, și pot să jur că magia mi-a tresărit în piept de bucurie.

Jenna încuviință, dar, până să apuc să mai spun ceva, o prezență familiară preluă controlul.

– Tocmai veneam încoace să vă spun același lucru, m-am auzit zicând. Cu siguranță ascunde ceva acolo jos, pentru că ușa e apărată de o grămadă de vrăji.

„Nu ne-am mai văzut de mult“, am remarcat eu.

„Am fost ocupată.“

Jenna clipi iute. Pentru mine era de fiecare dată un șoc să mă transform brusc în Elodie. Nici nu-mi pot imagina cât de ciudat trebuie să fi fost pentru cei care vedeau cum se întâmplă. Însă Jenna se adaptă situației.

– Ai putea să deschizi ușa folosindu-ți magia?

– Bineînțeles, răspunse Elodie pe un ton batjocoritor. Ridicându-se în picioare, dădu să-mi arunce părul peste umăr, însă degetele mi se încurcară iremediabil. Ah, ce naiba! bodogăni ea, încercând să descâlcească șuvițele din jurul inelului pe care îl purtam.

Se auzi o bătaie în ușă, și am simțit-o pe Elodie gata să dispară, când Archer spuse:

– Mercer? Ești acolo?

„Du-te!“ i-am zis fantomei, însă ea nu se clinti. Noroc că Jenna deschise ușa și spuse imediat:

– Sophie e aici, însă Elodie o posedă chiar acum.

– În cazul ăsta o să aștept afară, răspunse el.

Am simțit... *un fel* de emoție formându-se în sufletul lui Elodie. Dar, până să apuc să-mi dau seama ce simțea, ea dispăru.

Când mi-am venit în fire, Archer stătea lângă mine pe pat, ținându-mă de după umeri. Jenna îl punea la curent cu discuția fără rost dintre mine și doamna Casnoff și cu cele aflate despre pivniță.

– Elodie crede că poate să facă o vrajă asupra ușii care să-i permită lui Sophie să intre.

Archer se întoarse pe pat ca să mă poată privi în ochi.

– Merg cu tine, spuse el.

Am ridicat din sprâncene.

– Cross, tu ești cobaiul personal al surorilor Casnoff. E un miracol că te lasă să stai în camera ta și nu te țin înlănțuit într-o temniță. Dacă te prind dând târcoale pivniței...

– Dacă surorile Casnoff ar fi avut de gând să mă încuie, ar fi făcut-o până acum.

– Oare de ce n-au făcut-o? se întrebă Jenna cu voce tare, iar Archer ridică din umeri.

– Poate știu că n-am cum să evadez. Ori poate e o pedeapsă pentru ceilalți elevi – să fie obligați să se uite la un tip pe care îl jupoaie de viu în fiecare zi. Oricum ar fi, mie-mi convine. Archer se întoarse iar către mine și pe chip îi apăru rânjetul acela familiar. Haide, Mercer! Eu, tu, pivnița. Ce poate să meargă rău?

CAPITOLUL 20

Câteva zile mai târziu, m-am trezit din nou în pivniță. De data asta eram implicată într-o activitate mult mai plăcută decât catalogarea flecușteţelor magice.

– Cum e cu promisiunea de a ne giugiuli într-un castel? l-am întrebat pe Archer când m-am depărtat puțin de el ca să-mi trag sufletul.

Stăteam cu spatele lipit de unul dintre rafturi, cu mâinile încleștate pe talia lui. De după umărul lui Archer, un borcan plin cu ochi se zgâia la mine, și am arătat înspre el.

– Pentru că vezi chestiile de genul ăla? Îți cam taie orice chef.

El aruncă o privire înspre borcan, apoi se întoarse către mine, mișcând din sprâncene.

– Pe bune? Mie mi se pare că au exact efectul opus.

Chicotind, l-am înghiontit în stomac și m-am desprins de raft.

– Ești bolnav.

El a zâmbit și a lăsat capul în jos să mă mai sărute o dată, însă l-am ocolit.

– Haide, Cross, am venit aici cu un motiv, nu ca să ne facem de cap.

Cu un rânjet înfumurat, Archer își încrucișă brațele la piept.

– Poate că n-o fi fost motivul tău, dar...

I-am retezat vorba.

– Nu, te rog să nu-mi mai distragi atenția cu vorbăria ta sexy! Trebuie să cercetăm locul, iar vraja făcută de Elodie n-o să dureze la nesfârșit.

Elodie pătrunsese în corpul meu la ușa pivniței și făcuse o vrajă rapidă ca s-o descuie. Nici măcar nu se uitase la Archer,

darămite să-i mai spună ceva. Iar în secunda în care lacătul se deschisese cu un pocnet, ea se făcuse nevăzută.

Rânjetul se șterse de pe chipul lui Archer, și el păru chiar puțin necăjit.

– Tu ești sincer dezamăgit că nu ne cuplăm chiar acum? l-am tachinat eu.

Însă el avea un aer cât se poate de serios. Clătină din cap și spuse:

– Nu e asta. E vorba de Elodie.

– Ce-i cu ea?

Archer își dădu ochii peste cap.

– Nu știu, Mercer. Poate că nu mă încântă ideea ca fantoma fostei mele iubite să ocupe ocazional corpul actualei mele iubite.

Am făcut încă un pas în spate și am dat peste un alt raft. Ceva căzu și se izbi de podeaua murdară.

– Uau, acum sunt iubita ta?

El ridică din umeri.

– Am încercat să ne omorâm unul pe altul, ne-am luptat cu strigoi și ne-am sărutat mult. Sunt sigur că în anumite culturi am fi deja căsătoriți.

Era rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

– Mă rog. Treaba e că în clipa asta n-am pic de magie. Elodie are. Dacă faptul că mă folosește din când în când drept marionetă mă ajută să-mi recapăt puterile, eu n-am să zic nu. Și nici tu n-ar trebui să zici. Corpul meu, fantoma mea și cu asta basta.

Era clar că Archer mai voia să spună ceva, însă, până la urmă, se mulțumi să dea din cap și să aprobe:

– Bine. O să mă descurc.

Ceva legat de felul în care rostise vorbele acestea mă scoase din sărite, dar am lăsat să treacă de la mine.

– Bun, deci, de unde ar trebui să începem?

Archer își descheie mânecile și începu să și le suflece.

– Păi, Jenna zicea că Lara a coborât aici... de câte ori? De cel puțin trei ori săptămâna asta?

Am încuviințat.

– Dap. Niciodată nu ia nimic cu ea, niciodată nu are nimic în mână când iese.

– În regulă, spuse el, răsuflând îndelung. Atunci, orice-ar face, sigur folosește unul sau mai multe dintre artefactele care se află deja aici.

Am privit în jur la rafturile înghesuite.

– Stai să înțeleg: face... ceva. Cu niște chestii. Care se află pe undeva.

– Cam asta e ideea, da, răspunse Archer.

– Halal precizie! am bombănit, dându-mi jos sacoul de pe umeri. L-am aruncat pe cel mai apropiat raft și m-am strâmbat când un nor de praf și mâzgă s-a ridicat în aer. Câh, scârbos! Oare surorile Casnoff ar muri dac-ar mai face și ele câte o vrajă de curățenie când și când? Pe cuvânt de onoare, tot ce-i aici e acoperit cu cel puțin doi centimetri de...

Cuvintele îmi rămaseră în aer în timp ce în minte mi se contura un gând. Judecând după rânjetul apărut brusc pe buzele lui Archer, se pare că și lui îi venise aceeași idee.

– Pun pariu că, dacă folosești un artefact de cel puțin trei ori pe săptămână, nu prea mai are praf pe el, zise Archer.

– Deci să căutăm raftul cel mai puțin dezgustător. Destul de ușor.

Sau cel puțin așa credeam. Vreme de vreo douăzeci de minute, ne-am plimbat amândoi pe lângă fiecare corp de bibliotecă, cercetând fiecare colțișor. Am zărit câteva obiecte pe care le recunoșteam de pe vremea consemnării în pivniță (o bucată de țesătură roșie, niște colți de vampir într-un borcan) și câteva chestii pe care sigur nu le văzusem decât în coșmaruri. Ce nu vedeam era un raft curat. Până și artefactele în sine erau pline de praf, ceea ce era ciudat. Datorită faptului că erau magice,

obiectele din pivniță se plimbau de capul lor, așa că, de obicei, nu aveau timp să adune praf... Brusc, mi-a venit un gând.

M-am înălțat pe vârfuri ca să mă uit pe deasupra corpurilor de bibliotecă.

– Cross!

Capul lui se ridică dintre umeri, la câteva rafturi distanță.

– Ce?

– Uită-te la prostioarele magice!

El mă privi lung.

– A, asta trebuia să facem? Pentru că eu desenam în praf inimioare cu inițialele noastre.

– Foarte amuzant! am replicat cu o mutră inexpresivă. Ce vreau să spun e: de ce toate borcanele, cutiile și alte chestii sunt pline de mizerie? Parcă se mișcau tot timpul, nu-i așa? N-ar trebui să stea într-un singur loc suficient de mult ca să se prăfuiască.

– Ai dreptate. Archer cercetă cu privirea raftul din fața lui vreme de câteva clipe, apoi spuse: Poftim! și scoase un uriaș borcan de sticlă.

Înăuntru abia dacă puteam distinge o pereche de mănuși albe. Mi le aminteam. Zburau, iar eu și Archer petrecuserăm odată aproape jumătate de oră fugărindu-le prin pivniță. Fusese nevoie să ne dăm silința amândoi ca să le îndesăm la loc în borcan.

Acum Archer deșurubă capacul și trânti mănușile pe raft. Acestea rămaseră pe loc, neclintite, și nu mi-am putut alunga senzația că muriseră.

El se îndreptă către un alt raft și, după ce scotoci puțin, scoase o tobă veche, cu pielea mucegăită și ruptă.

– Nu mai e magie nici în asta, zise, ridicând-o ca s-o pot vedea.

Învârtindu-mă, am cuprins cu privirea toate flecușteţele magice, simțindu-le... tăcerea.

– Nu mai e magie în nici unul dintre ele, i-am spus lui Archer. Oare magia poate pur și simplu să... sece?

El veni lângă mine.

– N-am auzit să se fi întâmplat vreodată așa ceva, dar cine știe? E totuși ciudat, asta-i sigur.

– La Hex Hall se întâmplă lucruri ciudate. Cine-ar fi crezut? am zis pe un ton degajat, dar inima mi se strânse de dezamăgire.

Fusesem absolut sigură că urma să găsim aici jos ceva care să poată răsturna planul surorilor Casnoff. Nu știu de ce crezusem că avea să fie foarte ușor.

Archer mă cuprinse cu brațul pe după gât, trăgându-mă mai aproape, ca să-și poată lipi buzele de creștetul meu.

– O scoatem noi la capăt, Mercer, murmură el, iar eu mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

Am rămas acolo multă vreme, până când el a spus:

– Știi, mai avem vreo jumătate de oră de stat aici. Ar fi păcat s-o irosim.

L-am înghiontit în coaste, iar el se chirci de o durere exagerată.

– Nici vorbă, puștiule. S-au dus vremurile de iubit prin pivnițe, mori și temnițe. Mă duci la castel sau te duci acasă.

– Corect, îmi răspunse în vreme ce ne înlănțuiam degetele și ne îndreptam spre scări. Dar trebuie să fie un castel adevărat sau merge și o chestie din aia gonflabilă pe care poți să țopăi?

Am izbucnit în râs.

– A, castelele gonflabile nici nu intră în... M-am oprit brusc pe prima treaptă, făcându-l pe Archer să se ciocnească de mine. Ce naiba e aia? am întrebat, arătând spre o pată întunecată din colțul cel mai apropiat.

– Asta-i prima întrebare pe care *nu* vrei s-o auzi într-o pivniță înfricoșătoare, spuse Archer, însă nu l-am luat în seamă și am coborât de pe scară.

Pata se întindea de sub zidul de piatră, acoperind poate treizeci de centimetri din podeaua murdară. Părea neagră și ușor... lipicioasă. Înghițindu-mi dezgustul, am îngenuncheat și, cu băgare de seamă, am atins-o cu un deget.

Archer se lăsă pe vine lângă mine și vârî mâna în buzunar. Scoase o brichetă și, după câteva încercări, în capătul ei se ivi o flacără tremurătoare.

Am cercetat amândoi vârful degetului meu în lumina slabă.

– Deci e...

– Da, e sânge, am spus fără să-mi iau ochii de la mână.

– Înspăimântător.

– Era să zic „scârbos“, dar merge și înspăimântător.

El scotoci iar prin buzunar și de data asta scoase un șervețel din hârtie. L-am luat și m-am apucat să-i fac concurență serioasă lui Lady Macbeth la capitolul șters pe mâini. Însă, chiar în timp ce încercam să-mi răzui un strat de piele de pe degete, ceva mă tot sâcâia. *Altceva* decât faptul că tocmai atinsesem o băltoacă de sânge.

– Uită-te în colțuri! i-am spus lui Archer.

El se ridică și traversă încăperea. Eu am rămas pe loc, încercând să-mi amintesc după-amiaza în care eu și tata stătuserăm cu grimoarul familiei Thorne în față. Ne uitaserăm la zeci de vrăji, dar una anume...

– E sânge în fiecare colț! îmi strigă Archer din cealaltă parte a pivniței. Sau cel puțin asta bănuiesc că e. Spre deosebire de alții, eu nu simt nevoia să-mi bag degetele în el.

Am lăsat capul în piept și am strâns pleoapele.

– Știu ce e. Am citit despre o vrajă care folosește sângele în cele patru colțuri ale unei camere. Am vizualizat grimoarul, mi-am văzut degetele întorcând paginile. E o vrajă de reținere, am zis în cele din urmă. Sângele transformă încăperea într-o cușcă, însă îți trebuie o cantitate uriașă de magie. O vrăjitoare n-o poate face singură, pentru că ar seca-o de puteri. Am ridicat privirea, iar Archer s-a uitat în ochii mei. Asta dacă nu cumva vrăjitoarea poate stoarce magie din alt loc, am continuat.

El se uită prin pivniță.

– Sau din multe alte locuri.

– Păi, un mister s-a rezolvat, am zis eu, ridicându-mă în picioare. Sigur, acum întrebarea e: ce ține domnișoara Casnoff aici?

– Şi unde? adăugă Archer, însă eu am clătinat din cap.

– Ştiu unde, i-am zis. Cel puțin cred că știu. Vraja de reținere funcționează cam ca o plasă magică. Sângele din colțuri o fixează, iar vraja însăși se arcuiește deasupra camerei.

Amândoi ne-am uitat în sus, de parcă ne-am fi așteptat să vedem fire sclipitoare arcuindu-se pe tavan. Dar nu era nimic, cu excepția obișnuitelor grinzi prăfuite.

– Vraja are cea mai mare putere în centrul camerei, am adăugat. Așa că, indiferent ce ai vrea să reții, e bine să-l așezi cât mai aproape de mijloc cu putință.

– Tu trebuie să fi avut o memorie fenomenală când erai copil, reflectă Archer.

Am ridicat din umeri.

– Când răsfoiești o carte plină cu cele mai întunecate farmece din lume, ești atent.

Privirile ne-au căzut în mijlocul încăperii, acolo unde nu se afla nimic altceva decât unul dintre nenumăratele rafturi ale pivn·ței. Dar sub el se vedeau urme de târâre prin praf.

Ne-am proptit de-o parte și de alta a piesei de mobilier. Ne-a luat un minut (și vreo câteva cuvinte nepoliticoase), dar am reușit s-o mutăm câteva zeci de centimetri mai încolo. Apoi am rămas pe loc, gâfâind asudați, holbându-ne la trapa din podea.

– Orice ar fi acolo, spuse Archer după câteva clipe, e suficient de puternic încât Casnoff să-și dea toată silința să-l rețină. Ești sigură că vrei să vezi ce e, Mercer?

– Bineînțeles că nu sunt, am zis, apucând inelul de fier fixat pe trapă. Dar o s-o fac.

Am tras de inel, și chepengul se deschise ușor. De sub ea se ridică un curent de aer rece, mirosind vag a noroi și putregai. O scară de metal era fixată pe o latură a deschizăturii, și am

numărat zece trepte până când restul se afunda în bezna de dedesubt.

Archer dădu să pășească în gaură, dar l-am oprit.

– Intru eu prima. Dacă vin după tine, tu n-o să faci decât să te uiți pe sub fusta mea.

– Sophie...

Dar era prea târziu. Încercând să-mi alung senzația că tocmai pășeam într-un mormânt, m-am prins cu mâinile de scară și am început să cobor.

CAPITOLUL 21

Probabil există câteva chestii mai nasoale decât să cobori într-o gaură aflată *sub* o pivniță înfricoșătoare, dar în clipa aceea mi-era greu să-mi închipui vreuna.

Abia făcusem câțiva pași în josul scării și m-am cufundat în beznă. Lumina slabă din pivniță nu avea suficientă putere să străbată întunericul. Eram aproape sigură că și gaura se îngustase acum, iar când am mai făcut un pas, am atins pereții cu ambii umeri.

Gustul metalic al fricii îmi inundă gura, și mâinile, devenite dintr-odată umede de transpirație, îmi alunecară pe barele din fier.

– Mercer? strigă Archer de deasupra mea. Ești bine?

Mi-am sprijinit fruntea pe dosul mâinilor și am încercat să-mi stăpânesc panica din voce.

– Da, sunt bine, i-am răspuns. De ce întrebi?

– Pentru că gâfâi.

Ah! Acum, că o spusese, mi-am dat seama că aerul îmi intra și îmi ieșea din plămâni destul de repede. Am făcut un efort să-l domolesc, iar el m-a întrebat:

– E de vină întunericul sau...?

Gemu ușor și își schimbă poziția. Bulgărași de țărână căzură peste mine, făcându-mă să închid ochii.

– Amândouă, am răspuns cu vocea gâtuită. Se pare că acum sufăr de claustrofobie. E ceva... ăăă... nou. Probabil un efect secundar al evadării dintr-o clădire în flăcări printr-un tunel subteran. Tremurând, am luat încă o gură de aer. Trăiască traumele psihologice!

– Vino înapoi sus! zise Archer automat, și am simțit că-l iubesc pentru asta.

– Nu, am răspuns, silindu-mi picioarele să se miște în continuare. Încercăm să salvăm lumea, Cross. N-avem vreme pentru atacuri de panică.

Am pășit mai departe, treaptă cu treaptă, și, până la urmă, Archer a început să se miște și el. Nu știu sigur cât ne-a luat să coborâm. Aveam impresia că trecuseră ore întregi și tot timpul am stat cu sufletul la gură, pe măsură ce pământul însuși părea să-mi apese pe umeri.

În sfârșit, tunelul începu să se lărgească și o lumină slabă străpunse întunericul. Când, în cele din urmă, am atins cu picioarele o podea murdară, m-am întors și m-am trezit stând cu fața spre un alt tunel, mai scurt. Avea cel puțin un metru optzeci înălțime și aproximativ un metru și jumătate lățime. Orice ar fi fost, lumina aceea provenea de la ceva aflat în capătul tunelului mai mare. M-am răsucit și l-am văzut pe Archer stând în spatele meu, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– Din experiența mea, nimic bun nu *strălucește*, spuse el.

– Nu-i adevărat, am răspuns, strecurându-mi mâna într-a lui.

Am pornit în direcția luminii.

– Multe chestii bune strălucesc. Baghetele luminoase. Licuricii. Cămășile alea grozave fosforescente...

El pufni în râs, dar îmi strânse mai tare degetele într-ale lui. În vreme ce înaintam, ceva rece și umed îmi picură pe gât. M-am cutremurat, dar am continuat să merg. Lumina devenea tot mai puternică. Eu și Archer am cotit, și în aceeași clipă un geamăt umplu aerul. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că era al meu.

Ne aflam în fața unei încăperi mari, cu pereți din cărămidă. Strălucirea pe care o văzuserăm provenea de la un singur bec gol, ce atârna la capătul unui fir, exact ca acela din pivnița de sus. În cameră, așezați umăr lângă umăr, stăteau vreo doisprezece adolescenți. Sau cel puțin ceea ce fuseseră cândva niște adolescenți.

Priveau în gol, cu brațele țepene pe lângă corp, ca niște păpuși mecanice care așteptau să fie pornite. În spatele meu, Archer murmură ceva, însă nu l-am putut auzi. Un val de greață m-a cuprins când m-am oprit în fața lui Nick și m-am uitat în ochii lui goi. Daisy stătea lângă el, cu părul ei negru încâlcit, cu buzele întredeschise, ca și cum ar fi încremenit tocmai când se pregătea să zică ceva. În spatele lor, le-am zărit pe Anna și pe Chaston. Vraja pe care o foloseau ca să arate la fel de frumoase ca Elodie dispăruse acum, așa că păreau mai banale decât mi le aminteam. Păreau și mai tinere, iar asta îmi stârni un junghi în piept.

Mi-am amintit cum glumisem cu Nick în grădina de la Thorne, folosindu-ne magia ca să ne îmbrăcăm unul pe altul în haine caraghioase. Și cum obișnuia să o privească pe Daisy. Cum ea se cuibărea instinctiv lângă el de fiecare dată când erau împreună.

– Ține ființe la păstrare, am zis, și vocea mea a avut ecou. Ca pe niște *obiecte*. Archer. E... Uite ce-i, știam că, indiferent ce s-ar afla aici jos, o să fie ceva rău. Lara Casnoff n-ar fi folosit o vrajă puternică pentru a-și păzi rețeta de fursecuri cu ciocolată. Dar chiar așa?

– Da, răspunse Archer încet. Chestia asta trece dincolo de rău, e pur și simplu un coșmar. Îmi puse o mână pe ceafă. Ăsta-i tipul care m-a atacat la moară, nu?

Făcu semn cu capul înspre Nick.

– Da. Probabil l-a prins cumva.

M-am întins și am atins mâna băiatului. Era rece, ca de ceară.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu ei?

– Nu știu. S-ar putea să fie vraja de păstrare. Sau poate e și o altă vrajă pe deasupra.

Ființele de lângă noi emanau atâta putere întunecată, încât știam că erau demoni. Fiecare dintre ei. Oscilând între gândul ăsta și puterile pe care le simțeam luând-o razna în mine, nu-mi puteam da seama exact câtă magie încăpea în peștera asta oribilă.

Archer răsuflă lung.

– Niciodată n-am crezut c-o să-mi pară rău pentru cineva care a încercat să mă eviscereze.

– N-a fost vina lui. Mă rog, a fost, dar n-a fost. Surorile Casnoff l-au transformat într-un monstru. De vreme ce ele l-au creat, tot ele l-au și... nu știu, asmuțit asupra ta. I-au transformat pe toți în niște monștri, am adăugat, făcând semn spre ceilalți adolescenți aflați acolo, în micuța celulă. Iar dacă le lăsăm să acționeze după capul lor, atunci o să sfârșim cu toții aici jos.

Trăgându-mă mai aproape, Archer murmură:

– Nu, n-o să lăsăm să se întâmple așa ceva.

– Dar cum? am strigat, și cuvântul a răsunat în cameră. Uită-te ce se întâmplă, Cross! Nu ne putem folosi magia. Nu putem pleca de aici. Am fluturat din mână. Nici măcar nu știm ce se întâmplă în restul lumii. Nu putem decât să... ne jucăm de-a Scooby Doo în pivniță.

– Nu asta e tot ce putem, Sophie, spuse Archer.

Ori de câte ori mi se adresa pe numele mic, știam că vorbește serios.

– Cum adică?

El se dădu câțiva pași în spate.

– Uite ce-i, tu vrei ca surorile Casnoff să dispară și ca toți cei de-aici să fie salvați sau, cel puțin... mă rog, să li se curme suferințele, bănuiesc. Vrei ca nimeni să nu mai poată să invoce vreodată demoni. Sunt și alții care își doresc același lucru.

– Te rog, spune-mi că nu te referi la Ochi!

El își feri privirea și își băgă mâinile în buzunare.

– Spun doar că tu și Ochiul aveți un țel comun.

Nu știu dacă am fost uluită, furioasă ori dezgustată. Simțeam un fel de amestec din toate.

– Auzi, e vreo scurgere de gaz pe aici? Sau te-ai lovit la cap în tunel? Fiindcă, pe bune, asta ar fi singura scuză pe care o pot găsi pentru o asemenea tâmpenie.

– O, da, ai dreptate, Mercer, răspunse el. Ideea de a încerca să ții piept unei armate de demoni cu un grup de soldați antrenați

e mai mult decât ridicolă. Poate mergem la Nausicaa să vedem dacă ne dă nişte praf de zâne ca să facem problema să dispară.

– Nu fi măgar! am izbucnit.

– Atunci nu fi nici tu naivă! mi-o întoarse el. Chestia asta e prea mare pentru noi, Sophie. E prea mare pentru ca Prodigium să se descurce singuri. Dar, dacă am lucra împreună, ar exista o șansă...

– Tu ce crezi, Cross? Că o să-i rugăm pe Ochi să ne ajute, şi ei o să zică: „Sigur, nici o problemă! Și, imediat ce terminăm de stârpit demonii, cu siguranță n-o să vă omorâm și pe voi, restul, chiar dacă, de fapt, cam ăsta-i scopul nostru în viață“?

Privindu-mă cu furie, Archer spuse:

– Acum câteva luni credeai și despre clanul Brannick că nu e decât o adunătură de ucigașe de Prodigium. Dar cu siguranță n-ai avut nimic împotrivă să ne ajute în problema asta.

Am clipit, șovăind.

– Acolo e... e altceva, am bolborosit eu. Ele sunt...

– Familia ta? mă întrebă el încet. Pentru că Ochiul e familia mea.

– Dar tu nu ești unul de-al lor. Nu cu adevărat.

– Ba da, Mercer, sunt, răspunse Archer. Și, dacă n-ai priceput asta până acum... Scoase un oftat în timp ce-și freca pielea de pe ceafă, privind undeva peste umărul meu. Mă rog... concluzionă el.

Îmi întoarse spatele și porni înapoi spre scară. M-am uitat țintă la spinarea lui vreme de câteva secunde, apoi l-am urmat. Era greu de crezut că trecuseră doar câteva minute de când glumeam și ne sărutam. Mi-a venit să izbucnesc în lacrimi. Nu putea și relația noastră să fie ușoară și fericită mai mult de câteva ore la rând?

Am urcat înapoi pe scară, însă de data asta eram prea tristă și furioasă ca să-mi mai pese de claustrofobie. Ajuns la capăt, el s-a aplecat să-mi dea mâna, dar l-am respins și m-am săltat singură afară din tunel.

Am închis trapa în spatele meu și, fără să mai scoatem un cuvânt, am împins amândoi raftul înapoi la locul lui. Apoi eu am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre treptele pivniței. Tocmai pusesem piciorul pe prima dintre ele, când l-am simțit prinzându-mă de încheietură.

– Sophie, haide! Nu vreau să mă cert cu tine.

M-am întors și am deschis gura să spun că nici eu nu voiam să mă cert cu el. Dar, până să apuc să rostesc cuvintele, am zărit cu coada ochiului străfulgerarea aceea care mă anunța ce urma să se întâmple și, în clipa următoare, m-am trezit că-mi smulg brațul din mâna lui.

– Dacă nu vrei să te cerți cu ea, poate că n-ar trebui să-i propui să vă aliați cu niște oameni care vor s-o ucidă, mârâi vocea mea.

Archer se trase în spate atât de repede, încât aproape că se împiedică. Nu ştiu dacă-l mai văzusem vreodată atât de speriat. Dar își reveni repede.

– Elodie, dacă aș fi vrut să discut cu tine, aș fi organizat o ședință de spiritism sau ceva. Poate că aș fi apărut într-un episod din *Vânătorii de fantome*. Dar acum vreau să vorbesc cu Sophie. Așa că șterge-o!

Elodie nici nu se clinti.

– Întotdeauna ai fost un iubit jalnic, zise ea. După ce-ai plecat, ți-am reproșat asta, știi tu, faptul că nu mă plăceai cu adevărat. Dar, dacă nu cumva sunt eu nu doar moartă, ci și oarbă, pe Sophie o placi cu adevărat. De fapt, oricât mi-ar fi de greu să pricep, cred că o iubești cu adevărat.

„Taci, taci, taci!“

„Ei, la naiba!“ replică ea. „Voi doi vă petreceți tot timpul spunând glumițe tâmpite și făcând-o pe isteții. Cineva trebuie să înfrunte realitatea.“

– Și care-i ideea? întrebă Archer, mijind ochii la mine.

La ea. Mă rog. Doamne, confuză mai era situația asta!

– Și Cal o iubește, să știi. Iar ultima dată când am verificat, el nu făcea parte dintr-un cult de ucigași de monștri. Vreau să spun că, dacă ești *atât* de nehotărât cu ce tabără ții, poate că ar fi timpul să te retragi din scenă cu grație.

Nu se putea spune că Elodie nu știa să-și facă ieșirea cu dramatism. M-am trezit prăvălindu-mă în brațele lui Archer, cu capul vâjâind.

El mă prinse de talie, apoi, brusc, mă împinse la o lungime de braț.

– Sophie? întrebă, uitându-se fix în ochii mei.

– Da, am zis cu o voce tremurătoare. M-am întors.

Degetele i se relaxară, și strânsoarea i se transformă într-o mângâiere.

– Deci nu poți controla momentele în care își face apariția? Poate să te posede... oricând?

Am încercat să râd, dar a semănat mai mult a acces de tuse.

– Știi cum e Elodie. Nu cred că cineva a putut vreodată s-o controleze.

Încruntându-se, Archer își retrase mâinile și le vârî în buzunare.

– Uau, minunat!

M-am prins de balustradă ca să-mi păstrez echilibrul.

– Archer... chestiile alea pe care le-a zis. Știi că nu sunt adevărate.

El ridică din umeri și trecu pe lângă mine, înspre scări.

– Cred că superputerea lui Elodie e să spună lucruri cu cât mai multă ură în glas. Nu-ți face griji! Se opri și aruncă o privire peste umăr. Probabil ar trebui să mergem să-i spunem Jennei ce-am găsit aici.

A, da! Tocmai dezgropaserăm o grămadă de demoni. Probabil că asta bătea la puncte problemele din relația noastră. Mai trecură câteva secunde.

– Hai, Mercer! zise Archer, întinzându-mi mâna.

De data asta i-am luat-o.

CAPITOLUL 22

– Vezi, așa e mult mai bine, spuse Elodie, în timp ce studiam amândouă reflexia mea în oglinda de deasupra măsuței de toaletă.

Chiar dacă imaginea era deformată, trebuie să recunosc că arătam drăguț. Elodie îmi trecuse o mână peste păr și, în clipa următoare, acesta mi se revărsa pe umeri în valuri largi.

„E minunat“, i-am spus eu, „dar te las să-mi folosești corpul ca să pătrundem în biroul Larei Casnoff, nu ca să-mi faci o schimbare de look. În plus, dacă m-aș plimba pe aici așa, lumea ori și-ar da seama că fac vrăji, ori s-ar întreba cum am reușit să strecor o placă de păr în Hex Hall“.

Era ciudat să-mi văd fața boțindu-se într-o expresie încruntată adresată... mie însămi.

– Ești enervantă la culme când ai dreptate, zise ea, fluturând din mână.

Din nou, părul meu țâșni într-o aureolă de bucle încâlcite.

După ce ne întorseserăm din pivniță, eu și Archer le povestiserăm Jennei și lui Cal despre adolescenții de acolo. Toți luaserăm hotărârea că următorul pas era să pătrundem în biroul Larei.

– Trebuie să existe ceva acolo, spusese Jenna. Ori vraja care îi transformă pe elevi în demoni, ori grimoarul...

– Poate că are un dosar etichetat „Planul meu malefic“, sugerasem eu. Ar fi superutil.

Am avut nevoie de trei zile ca să punem la punct o strategie de a intra în birou. Cal urma să-i distragă atenția Larei cu întrebări despre propriile lui puteri și despre cum ar putea fi ele utile

„cauzei“, iar Jenna și Archer să stea cu ochii pe doamna Casnoff. De vreme ce aceasta din urmă nu făcea decât să se plimbe în jurul iazului, n-avea să fie o sarcină deosebit de grea.

Ceea ce însemna că partea cea mai importantă ne revenea mie și lui Elodie: să ne folosim de magia ei ca să intrăm în birou și să-l răscolim în căutarea oricărui lucru care ne-ar fi putut ajuta să le oprim pe cele două surori. Nu era un plan super-inteligent, dar era cea mai bună variantă pentru pasul următor.

Acum Elodie se uită la reflexia mea și spuse:

– E ciudat. Să mă uit în oglindă și să te văd pe tine.

„Da, parcă stabiliserăm că e relativ oribil pentru toți cei implicați. Putem pleca acum? N-avem prea mult timp la dispoziție.“

Oftând, ea se întoarse cu spatele la măsuța de toaletă. În aceeași clipă, mi se păru că văd oglinda... nu știu, încrețindu-se pentru o clipă.

„Ai văzut asta? În oglindă?“

Elodie aruncă o privire înapoi.

– Nu te văd decât pe tine. Pe mine. Flutură din mână. În fine, știi tu.

Am scrutat suprafața de sticlă, însă Elodie avea dreptate. Nu era nimic acolo. „Probabil doar un joc de lumini“, i-am zis eu. „Scuze!“

– Nu m-ar mira, murmură ea, deschizând ușa. Oglinda aia e supervarză.

Am ajuns pe palier. Acolo le-am observat pe câteva dintre vrăjitoarele mai tinere adunate pe o canapea, cu capetele apropiate. Nu era prima dată când dădeam peste un grup de elevi care șușoteau, și m-am întrebat dacă nu cumva nu eram singurii care făceau planuri.

„Eu nu-mi legăn șoldurile în halul ăsta când merg“, i-am zis lui Elodie în vreme ce treceam pe lângă ele. „Termină!“

N-a dat vreun semn că m-ar fi auzit.

Casa era aproape tăcută. Cina se terminase cu aproximativ o oră în urmă și mai era puțin până la apus. Atunci toată lumea

avea să fie încuiată în camere, ceea ce însemna că trebuia să ne grăbim.

Când am ajuns în holul principal, îmi simțeam inima bubuind. Din fereastra cu vitralii căzuseră și mai multe cioburi. Acum îngerului care crease vrăjitoarele și magii îi lipsea jumătate din față, și am simțit un fior ocolind pe vârfuri bucățile de sticlă spartă. Nu știu dacă cea speriată eram eu sau Elodie. Probabil amândouă.

Când am ajuns la ușa biroului Larei, Elodie mi-a pus mâna pe clanță. Am simțit magia frigându-mi brațul și am suspinat în gând.

– De ce crezi că Lara e Lara Casnoff, iar doamna Casnoff e doamna Casnoff? șopti Elodie în vreme ce făcea vrăji asupra încuietorii fermecate. E numele ei de familie, nu? N-ar trebui să fie domnișoara Casnoff? Ori duduia Casnoff?

„Dintre toate lucrurile la care te-ai putea gândi, asta te preocupă pe tine? Starea ei civilă?"

– E ciudat, atâta tot, șuieră ea drept răspuns.

„Știi că poți discuta cu mine în gând, nu-i așa? Nu trebuie să vorbești cu voce tare și să-i faci pe toți să creadă că sunt o nebună. Doar cu titlu de informație."

– Nu pot vorbi decât atunci când sunt în corpul tău, așa că n-ai decât să mă dai în judecată, eu tot o să profit de asta.

N-am mai apucat să ne răstim una la alta, căci ușa cedă brusc. Elodie o împinse, se repezi înăuntru și o închise în urma ei. Biroul Larei Casnoff era exact opusul celui în care stătuse doamna Casnoff, cu etajere înalte și o masă grea din lemn, atât de lustruită încât îmi zăream chipul în ea.

– Ai vreo idee cu ce să-ncepem? șopti Elodie.

„Cu masa de lucru", am spus eu în cele din urmă. „Probabil e încuiată, și, dacă seamănă cumva cu a doamnei Casnoff, magia n-o să funcționeze asupra ei. În buzunarul meu găsești o pilă de unghii. Scoate-o, și o să te învăț cum să forțezi broasca."

M-am simțit inundată de disprețul lui Elodie, însă scoase pila și se apucă de meșterit încuietoarea.

– Ai fost cumva spărgător în viața reală? murmură în timp ce lucra.

„Nu. Eu și mama am locuit cândva într-un apartament foarte prost. Încuietoarea nu funcționa niciodată cum trebuie și întotdeauna trebuia s-o forțăm. Recunosc, n-am crezut că abilitățile astea o să-mi mai folosească vreodată."

Ea chicoti ușor.

– Pentru ce ai intrat prin efracție în biroul doamnei Casnoff?

„Pentru informații despre Archer. După ce-a plecat."

– Ah! Apropo, cu plăcere.

„Pentru ce?"

Ea zgâlțâi mai tare pila de unghii.

– Pentru că l-am pus la punct acum câteva seri. Auzi, să lucrezi cu Ochiul! pufni ea. Genial plan!

„Încearcă și el să se gândească la o soluție", am zis automat. Nu știu de ce îi luam apărarea, de vreme ce, în esență, eu însămi spusesem că ideea asta era cea mai tâmpită dintre toate tâmpeniile spuse vreodată, dar nu-mi plăcea disprețul din vocea ei. Mă rog, vocea *mea*, cuvintele ei.

Elodie se opri o clipă din încercarea de a descuia sertarul mesei și îmi dădu părul pe spate cu ambele mâini.

– Ce-ar trebui să se întâmple ca să-ți dai seama că Archer Cross e aducător de necazuri? E un Ochi. Un mincinos, un ticălos și nici pe departe atât de amuzant pe cât se crede. Iar tu ești logodită cu Cal. Nu dai în fiecare zi peste băieți care pot vindeca orice rană și arată și superbine pe deasupra.

„Nu cred că-l plac pe Cal în felul ăsta."

Împingând vârful pilei înapoi în broască, Elodie pufni.

– Ăăă... alo, am fost în capul tău! Ba nu încape îndoială că-l placi în felul ăsta.

„Uite ce-i, asta nu-i o petrecere în pijamale!" m-am răstit eu. „Poți, te rog, să te întorci la lucru?"

– Bine, bombăni ea. Nu mă asculta! Dar, îți spun eu, Cal e calea cea bună. La naiba, dacă *eu* aș avea corp, nu m-ar deranja să...

„Te rog să te oprești aici!"

Sunt nouăzeci la sută sigură că nu s-ar fi oprit acolo, dar, până să mai spună ceva, încuietoarea sertarului cedă.

– Aha! șopti Elodie. Victorie!

Ideea e următoarea: când a tras sertarul acela, nu mă așteptam să găsim nimic. Nimic important. Mă rog, poate unul-două bilețele criptice ori vreo ghicitoare stupidă scrisă pe hârtie de pergament pe care să trebuiască s-o descifrăm.

Așa că, atunci când am văzut cartea stând deasupra unui teanc de hârtii, nici nu mi-am dat seama la ce mă uitam. Abia când Elodie a zis:

– Ăăm... ăsta e grimoarul despre care vorbeați? m-am holbat la coperta din piele crăpată și am simțit puterea pe care o emana în valuri.

„Da. Cu siguranță este."

– Păi, a fost... ușor.

A dat să-l ia, și atunci, fără să stau pe gânduri, i-am strigat:

– Nu!

Crispându-se, ea îmi ridică mâinile la urechi.

– Au! Ți-am mai zis, vocea interioară!

„Nu poate fi atât de simplu", i-am spus eu, în timp ce cuvintele lui Torin îmi răsunau în urechi. „E o capcană. Un truc."

– Sau poate că, în sfârșit, e ceva și în favoarea noastră, sugeră ea. Haide, Sophie! Calul de dar. Nu se caută. La dinți.

Se întinse iar să ia grimoarul, însă de data asta nu țipătul meu mental fu cel care o opri.

Ci scârțâitul ușii care se deschidea.

CAPITOLUL 23

Înainte ca ușa să se fi mișcat mai mult de doi centimetri, Elodie înșfăcase grimoarul și îl vârâse cu stângăcie sub betelia fustei. În clipa în care cartea îmi atinse pielea spatelui, am tresărit amândouă. Magia pe care o emana părea un șoc electric de mică intensitate, iar pielea de pe brațe și de pe picioare mi se făcu ca de găină.

Trebuie să-i recunosc meritele lui Elodie. Dacă eu mi-aș fi putut controla corpul, s-ar fi lăsat cu poticneli și dărâmat de obiecte și probabil că mi-aș fi agățat hainele în balamalele sertarului. Însă ea îl închise ușor, fără nici un sunet, apoi se așeză pe scaunul Larei ca și cum acolo ar fi fost locul ei. Își formula deja o scuză în cap – sau în capul meu, greu de spus –, când Cal băgă nasul pe ușă.

Elodie se afundă în scaun, ușurată.

– Of, tu erai!

Încruntându-se, Cal încuviință cu o scurtă mișcare din cap.

– Am întârziat-o pe Lara cât am putut. Zicea că se duce în seră, dar tot am vrut să vă avertizez din timp.

Elodie se ridică și ocoli masa.

– E în regulă, spuse ea. Eu am găsit ce căutam.

„Eu? De ce zici «eu», și nu «noi»?"

N-am primit nici un răspuns în minte, și Elodie i-a zâmbit lui Cal.

– Mersi pentru avertisment.

El îmi cercetă chipul, afișând încă una dintre expresiile lui de nepătruns. M-am întrebat dacă avea drepturi de autor asupra lor.

– Deci, ești Sophie? Sau Elodie în Sophie?

– Doar eu, răspunse ea, ridicând ușor din umeri. Elodie a șters-o când ai deschis ușa.

Acum nu-mi mai păsa de vocea interioară.

– „Ce faci?“ am urlat cât am putut de tare.

Ea se încordă puțin și îl luă pe Cal de braț.

– Hai! Ar trebui să plecăm de aici.

În vreme ce urcau amândoi la etaj, cu greutatea arzătoare a grimoarului lipită de spatele meu și cu degetele mele cuibărite în curbura brațului lui Cal, eu îi repetam lui Elodie același refren:

„Termină! Acum! Ori îi spui că ești tu, ori ieși naibii din corpul meu!“

Am ajuns la etajul al doilea. Salonul era gol, și Elodie îl conduse pe Cal dincolo de el, înspre camera mea. „Ai încredere în mine!“ răspunse ea în cele din urmă. „Îți fac o favoare.“

Deschise ușa și îi făcu semn s-o urmeze. L-am văzut șovăind și, o clipă, am crezut c-o să-și dea seama că nu sunt eu. Dar apoi el a intrat în urma ei. Jenna era plecată, și Elodie se cocoță pe măsuța de toaletă, cu gleznele încrucișate. Cal închise cu grijă ușa în urma lui.

– Ai găsit ceva? întrebă el cu voce joasă.

Ea dădu din cap aprobator.

– Ba bine că nu! Am găsit grimoarul.

Cal clipi la ea.

– Grimoarul? Ce, stătea pur și simplu la vedere?

– În sertarul încuiat de la masa Larei. Auzi, tu știi de ce doamna Casnoff e, mă rog, doamna Casnoff? Adică, ăsta e numele tatălui ei, așa că ce-i cu „doamna“?

„Tu vorbești serios?“ am întrebat-o.

Frecându-și ceafa, Cal zise:

– Poftim? Păi, a fost măritată acum multă vreme, dar toate femeile din familia Casnoff își păstrează numele. E o tradiție sau ceva. Dar, în legătură cu grimoarul...

– A avut o căsătorie aranjată? Ca noi? întrebă Elodie, alunecând jos de pe măsuța de toaletă.

Înaintă și se opri în fața lui Cal, atât de aproape, încât îmi zăream imaginea în ochii lui. Oricât ar părea de prostesc, m-a surprins cât de *eu însămi* arătam. Eram absolut sigură că pe chipul meu ar fi trebuit să apară un semn de Elodie. Dar nu se vedea nimic.

Totuși, Cal îi aruncă o privire ciudată, iar ea se apropie și mai tare. „Haide!" l-am implorat în tăcere. „Dă-ți seama! Dă-ți seama unde sunt *eu*!"

Însă momentul trecu, și, după ce clătină ușor din cap, Cal zise:

– Da, bănuiesc. Sophie, ai văzut vraja? Cea care ți-ar putea reda puterile?

Elodie fu luată prin surprindere de replica lui, iar mâna mea se îndreptă către cartea pe care o aveam încă lipită de spate.

– A, da, vraja. Da, de fapt, tocmai mă pregăteam s-o caut.

„Nu!" Am gemut din nou, dar, slavă Domnului, Cal avu același gând.

– Nu! izbucni el, apucându-mă de încheietură tocmai când degetele mele se pregăteau să atingă grimoarul.

De vreme ce aveam încă mâna la spate, asta însemna că, în esență, mă ținea lipită de el. „Sfârșit", se entuziasmă Elodie în capul meu.

Am simțit căldura răsuflării lui Cal pe față.

– Poate că intenționat au făcut ca volumul să fie atât de ușor de găsit, zise el. Dacă atingi pagina aia și îți recapeți puterile, vei redeveni un demon. Poate că asta și vor.

Acum nodul din stomacul meu nu mai avea nimic de-a face cu ceea ce punea la cale Elodie, ci cu spusele lui Torin. Pentru prima dată, mi-am permis să mă gândesc că era posibil ca el să nu-și fi bătut joc de mine. Ideea era aproape prea înfricoșătoare ca s-o pot suporta.

– La asta nu m-am gândit, zise Elodie.

Niciodată nu-mi auzisem vocea sunând așa. Era guturală. Aproape sexi.

Pentru prima dată, l-am văzut pe Cal pierzându-se cu firea.

– Cred doar că n-ar trebui să atingi vraja aia. Cel puțin nu acum.

– N-o s-o ating.

– Bun.

– Atunci de ce mă ții în continuare de mână?

Mi se părea că urmăresc un accident de mașină derulat cu încetinitorul, doar că eu mă aflam chiar în mașină. „Încetează!" am repetat și de data asta nu mai țipam. Imploram. „Nu de dragul meu, ci de dragul lui Cal. Îți bați joc de el, și nu merită."

„Nu", răspunse ea în vreme ce-mi încleșta degetele pe după gâtul lui. „Dar Archer merită."

Buzele lui Cal dădură să se lipească de ale mele, și o parte din mine se întrebă dacă bănuia ceva. Dar apoi Elodie îl trase mai aproape și, chiar dacă ar fi bănuit, lui nu-i mai păsă. Sărutul din cort fusese intens, însă ăsta fu... de-a dreptul fierbinte. Probabil pentru că Elodie îmi înfășurase practic corpul în jurul lui Cal, sărutându-l cu mult mai multă pasiune decât aș fi arătat eu vreodată.

M-am simțit năpădită de atâtea sentimente, încât nu-mi mai dădeam seama care erau ale mele și care ale ei. Furie, dorință, tristețe, triumf. Toate îmi împungeau pielea, și, derutată de ele, de magia care îmi bubuia în piept ca o a doua inimă și de șocurile electrice pe care grimoarul mi le trimitea pe șira spinării, simțeam că s-ar putea să explodez într-un milion de bucățele de stofă ecosez albastră.

Dar, înainte să se întâmple asta, ușa se deschise și, chiar în timp ce-i strigam lui Elodie să-l lase pe Cal, am știut că e prea târziu.

– Mamă! am auzit-o pe Jenna zicând, apoi pe Archer întrebând:

– Ce?

Brusc, am deschis ochii și i-am zărit pe amândoi stând în pragul ușii. Jenna părea în primul rând nedumerită, însă Archer...

Dacă mai aveam cumva îndoieli în legătură cu sentimentele lui față de mine, ele mi-au fost risipite în clipa în care i-am văzut chipul. Niciodată nu-mi fusese smulsă splina, dar, dacă mi s-ar fi întâmplat așa ceva, bănuiesc că aș fi făcut aceeași față pe care o avea Archer acum.

Mi-am simțit buzele curbându-se într-un rânjet, în timp ce, în capul meu, Elodie aproape exulta.

– Nu-i o senzație foarte plăcută să vezi cum persoana pe care o iubești se cuplează cu altcineva, nu? îi zise ea lui Archer.

Cal, care încă mă ținea de încheietură, făcu brusc un pas înapoi.

– Elodie, spuse el.

Nu era o întrebare.

„N-o să te iert niciodată pentru asta“, i-am zis eu. „Nu-mi pasă dacă n-o să mai pot face vrăji pentru tot restul vieții, tu nu mai intri în veci în corpul meu.“

„Aici n-a fost vorba de tine“, fu singurul ei răspuns.

Apoi dispăru.

M-am prăbușit la podea, zgâriindu-mi un genunchi de lemnul tare. Cal și Jenna se repeziră să mă ajute să mă ridic. În secunda în care mi-am recăpătat echilibrul, Cal îmi dădu drumul la mână și se îndepărtă de mine. Jenna continuă să mă țină strâns de cot și, când am ridicat privirea, mi-am dat seama că Archer nu sărise să mă ajute.

Plecase.

M-am întors către Cal, simțindu-mă mizerabil.

– Îmi pare rău. Din nou. Încă o dată. Eu... eu niciodată n-aș fi...

El mă întrerupse clătinând scurt din cap.

– N-ai fost tu, zise, însă vocea îi era aspră și încă nu se putea uita la mine.

Neștiind ce altceva să spun, am scotocit după grimoar și i l-am întins Jennei.

– L-am găsit în biroul Larei. Cal crede că ar putea fi o capcană. De ce l-ar face atât de ușor de găsit?

Mi-am amintit ce-mi spusese doamna Casnoff zilele trecute despre faptul că eu eram speranța lor și despre ceva care exista „în sânge". Dacă cele două surori voiau să-mi recapăt puterile, ăsta nu putea fi un lucru bun.

Jenna luă cartea, însă n-o deschise.

– Bun, spuse ea. Du-te și ocupă-te de Archer!

– E supărat, dar asta-i mai important, am zis eu, făcând semn cu capul înspre grimoar.

Lasă-i pe Cal și Jenna să mă creadă curajoasă și gata să mă sacrific! Mai bine decât să le spun că sunt prea lașă ca să discut cu Archer în clipa asta. Cum îi zici cuiva: „Îmi pare rău că fantoma fostei tale iubite m-a folosit ca să se pupe cu logodnicul meu"?

Dar Jenna era cea mai bună prietenă a mea.

– Soph! zise ea cu glas blând. Du-te și vorbește cu el! Acum.

Am oftat.

– Să știi că aerele de șefă reprezintă trăsătura pe care o apreciez cel mai puțin la tine. La egalitate cu infailibila ta capacitate de a avea mereu dreptate.

Ea zâmbi.

– De fapt, mă iubești.

Înainte să plec din cameră, am observat aerul precaut al lui Cal, încordarea din umerii lui. Aș fi dat orice pentru puterea de a citi gândurile altora.

Nu mi-a luat mult să-l găsesc pe Archer. Se afla în salonul verde, cel în care le întâlnisem pentru prima dată pe Elodie, Chaston și Anna. Așezat pe podea, cu spatele lipit de canapea, cu picioarele lungi întinse în față, cerceta singura fotografie rămasă pe perete.

M-am așezat lângă el, deși covorul avea o umezeală neplăcută. Lumina slabă și bolnăvicioasă pe care o arunca singura lampă din încăpere îi lăsa în umbră o mare parte a feței.

– Deci, a fost nasol, am zis, încercând să par cât mai jovială cu putință. Bănuiesc că ăsta-i efectul secundar al unei relații cu cineva din lumea magiei.

El scoase un sunet amuzat, iar umerii i se scuturară ușor. Însă tot nu se uită la mine.

– Crezi că tipii ăia au avut vreodată asemenea probleme? întrebă, făcând semn cu capul înspre poză.

Înfățișa prima promoție din Hecate Hall, 1903. În anul acela fuseseră doar câțiva elevi, într-o vreme când școala nu era un centru de pedeapsă, ci un adăpost.

– Probabil, am zis. Tipa aia cu pălărie de paie pare cam curviștină.

El râse din inimă și, în sfârșit, își întoarse fața către mine.

– Știu că era ea, spuse, întinzându-se să mă ia de mână.

Degetele ni se înlănțuiră.

– Și totuși. Am văzut-o pe fata pe care o... te-am văzut pe tine sărutându-l pe Cal. Și, chiar dacă am știut că ea era din clipa în care v-am zărit împreună...

– Tot a fost urât, am completat eu încet. Pricep, chiar pricep, să știi. Pe vremuri muream când te vedeam sărutând-o pe Elodie.

– Eu muream când trebuia s-o sărut, zise el, și ochii îi alunecară, din nou, înspre fotografie. Dar nu-i vorba doar despre cât de nasol e să-ți vezi iubita băgându-și limba în gura altui tip.

Am tresărit auzind asta și mi-am amintit cât de încinsă era atmosfera în clipa în care intraseră pe ușă Archer și Jenna. El ori nu observase, ori se făcuse că nu observă.

– E vorba că Elodie are dreptate. Cal ține la tine. Și chiar e un tip de treabă. Cu toate că mi-aș dori să-l urăsc pentru că sunteți logodiți... Ridică din umeri cu un aer neajutorat. Nu pot. Ceea ce înseamnă că e un tip absolut fabulos.

– Încetează! am spus, scuturând mâinile noastre înlănțuite. Cal e prietenul meu. Atâta tot. Tu ești cel pe care îl...

„Iubesc", voiam să spun. Dar cuvântul mi-a înghețat pe limbă și am sfârșit prin a zice doar:

– Vreau. Aleg. Mă rog.

El îmi susținu privirea, iar ochii lui erau mai serioși ca niciodată.

– Poate că n-ar trebui să fiu.

Consternată, m-am îndepărtat de el.

– Ce înseamnă asta?

– Doar că... Dacă ai fi cu el, ai fi mai fericită. Ți-ar fi mai bine.

Acum chiar că începeam să mă enervez.

– Nu tu hotărăști asta. Iar dacă așa simți, atunci poate că ar trebui să-mi servești direct discursul cu „nu e vina ta, e vina mea“.

Spre surprinderea mea, Archer zâmbi.

– Asta-i problema, totuși, zise el. Nu pot. Aș suporta să mă părăsești, dar nu cred c-aș fi în stare să te părăsesc eu pe tine.

Am clipit de câteva ori.

– Ești varză.

– Asta tot încerc să-ți spun și eu.

I-am cuprins ceafa cu mâna și i-am tras fața mai aproape de a mea.

– Se întâmplă ca mie să-mi placă varza, am șoptit, în timp ce buzele aproape ni se atingeau. Așa că să nu mai spui niciodată asemenea prostii, bine?

Mi-am dat seama că voia să mai adauge ceva. Dar se mulțumi să ofteze:

– Bine.

– Ei poftim, ce moment adorabil!

Am întors capul. Lara stătea chiar în pragul ușii, zâmbindu-ne cu un aer extaziat.

– Mă bucur tare mult că te-am găsit, domnișoară Mercer, mi se adresă ea. Cred că a venit vremea să avem o mică discuție.

CAPITOLUL 24

Pentru a doua oară în ziua aceea, m-am trezit în biroul Larei Casnoff.

Camera dădea înspre copacii din spatele casei, și am văzut ceața încolăcindu-se în jurul trunchiurilor înnegrite. Mi-am concentrat atenția asupra ei, ca să nu fiu nevoită să mi-o concentrez asupra micuțului șezlong din fața ferestrei în care stătea doamna Casnoff, cu mâinile în poală și cu chipul lipsit de expresie.

Cufundată în scaunul de piele de pe cealaltă parte a mesei, Lara mă studia. Nu părea furioasă. Doar curioasă. Aproape amuzată.

– Sper că n-am întrerupt nimic prea important între tine și domnul Cross.

Mi-am încleștat degetele ca să nu mi le vadă tremurând.

– Nu, doar discuțiile obișnuite. Știi tu... cum să te distrugem pe tine, cu tot cu planul tău bolnav, și apoi să scăpăm de pe insula asta dementă.

Ea râse.

– Nici acum nu te părăsește simțul umorului. L-aș respecta, dacă n-ar fi atât de enervant. Se apleacă în față peste masă, cu palmele împreunate, și ceva din atitudinea ei îmi aminti de toți consilierii psihologici pe care îi întâlnisem de-a lungul vieții (și, credeți-mă, întâlnisem o grămadă pe vremea când mergeam la școli normale). Ăsta-i motivul pentru care ai încercat să vorbești cu sora mea? Pentru care mi-ai spart azi biroul?

Am tresărit, iar Lara se lăsă pe spate în scaunul ei, cu buzele curbate într-un surâs satisfăcut.

– Nu credeai că știu, nu?

Am vrut să-i dau o replică usturătoare. Să-i spun ceva care să arate că nu mă speriase de moarte. Avuseserăm un avantaj vreme de... cât? Poate zece minute? Și, dacă știa că intraserăm în biroul ei, oare știa și că luaserăm grimoarul?

Măcar mai aveam sarcasmul de partea mea.

– Sunt dezamăgită că ai aflat, i-am zis Larei, în timp ce mă așezam pe scaunul din fața biroului, dar, având în vedere că ești o vrăjitoare malefică, nu sunt tocmai *surprinsă*.

Ea miji ochii.

– Pentru tine totul e o glumă. Un joc. Munca de o viață a tatălui meu, salvarea rasei noastre...

– Munca de o viață a tatălui tău e să transforme în sclavi niște adolescenți? Nu mă mir că voi două ați ajuns așa grozave, am zis, arătând din cap în direcția doamnei Casnoff.

Aceasta nu dădu vreun semn că m-ar fi auzit.

Bun, acum Lara era furioasă. Se îndreptă de spate pe scaun.

– Tu știi ce sacrificii a făcut tatăl meu ca să vă creeze pe tine și neamul tău? Tu știi ce-am sacrificat *noi*? Întinse un deget lung înspre doamna Casnoff. Ca să-i ocrotim pe cei asemenea nouă. Ca să ne apărăm de cei care vor să ne stârpească.

– Transformați oameni în monștri, am zis. Copii. Ceea ce-a făcut tatăl tău a distrus-o pe Alice. Apoi i-a distrus fiica și, dacă ar fi după voi, ați face același lucru cu mine și cu tata.

– Scopul...

– Scuză mijloacele. Așa a zis și *ea*. Ce-i ăsta, motoul familiei voastre sau ceva?

Lara înțepeni, cu încheieturile albite.

– Vrei să afli mai multe despre familia mea, Sophie?

Lipindu-mă de spătarul scaunului, am scuturat din cap.

– Cred că știu destule, mersi.

– Nu știi nimic! spuse Lara, apoi flutură din degete în direcția mea.

La început nu se întâmplă nimic, și m-am întrebat dacă nu cumva îmi arătase doar versiunea vrăjitorească a degetului mijlociu.

Pe urmă privirea începu să mi se întunece. Tremurând, am încercat să mă prind de brațele scaunului, însă acesta nu mai era acolo. *Eu* nu mai eram acolo. Cufundată în beznă, mă simțeam ca și cum m-aș fi întors în Itineris. Impresia de claustrofobie amenința să mă sufoce.

O scânteie se aprinse în întuneric, un grăunte strălucitor care se desfăcu încet într-o imagine. Mă holbam la un tablou ce reprezenta un sătuc acoperit de zăpadă, și, pe măsură ce priveam, imaginea începu să se miște. Bărbați și femei își târau picioarele pe o cărare albită, cu capetele plecate ca să se apere de frig și vânt. Nimeni nu-mi spusese la ce mă uitam, însă informația îmi umplu mintea ca și cum aș fi știut dintotdeauna. Era satul natal al lui Alexei Casnoff, iar căsuța din mijlocul tabloului era a lui.

Apoi l-am văzut: un băiețel brunet, cu nasul lipit de geam. Își aștepta tatăl, și i-am simțit nerăbdarea, îngrijorarea, ca și cum ar fi fost propriile mele emoții. În spatele lui, o femeie frumoasă, cu părul blond-închis, îl mângâia pe cap și-i murmura ceva în rusă. Chiar dacă nu știam un cuvânt în limba aia, tot înțelegeam ce-i zicea.

– Totul o să fie bine, Alexei. Tatăl tău și ceilalți o să ne apere, promit.

Am înțeles că întreg satul era locuit de Prodigium și că în ziua aceea urma să se hotărască ceva important. Ceva în legătură cu o mutare, cu a fi în siguranță, cu o ascunzătoare. Dar, până să-mi pot da seama exact despre ce era vorba, tabloul se schimbă iar.

Acum nu se mai vedeau străzi acoperite cu zăpadă, nici căsuțe pitorești. Acum totul era doar haos, foc și fum. Flăcările păreau atât de strălucitoare, încât simțeam nevoia să-mi acopăr ochii, dar n-aveam mâini. Nici ochi, de altfel. L-am văzut pe Alexei alergând pe stradă, urmărit de săteni.

„Știu ce suntem", gândea el. „Ne-au găsit, ne-au găsit, ne-au găsit..."

În spatele lui, două siluete zăceau nemișcate pe stradă, și mi-am dat seama că erau părinții lui. Am văzut-o pe mamă: părul blond împrăştiat în jurul capului îi fumega încă ici și colo. Silueta măruntă de lângă ei era sora lui mai mică, iar el era teribil de *speriat*. Groaza și durerea copilului năvăliră în mine, aproape insuportabile. Flăcările se estompară, și tabloul începu să se scurgă într-o altă imagine. Alexei era mai mare acum, avea poate douăzeci și ceva de ani. Era chipeș, mai puțin sever decât părea în cele câteva fotografii pe care le văzusem cu el.

Stătea pe bancheta din spate a unei mașini ce trecea printre dealuri și pajiști de un verde strălucitor, care mi s-au părut foarte cunoscute. Era entuziasmat și bătea întruna darabana pe coperta unei cărți pe care o ținea în poală.

Grimoarul.

Mașina troncăni peste un pod de piatră, și, deodată, în față se ivi Abația Thorne.

Alexei le văzu pe elevele de pe pajiște, toate înscrise la un colegiu de fete din Londra. Fuseseră cazate la Thorne pentru că în oraș nu mai erau în siguranță. Le urmări, și un surâs îi străbătu chipul. „În sfârșit!“ gândi el. „În sfârșit!“

Apoi scena se întunecă brusc, și m-am trezit înapoi în biroul Larei Casnoff, gâfâind pe scaunul meu.

– Cred că asta îți arată esența problemei, spuse Lara, răsfoind calmă niște hârtii.

Încă tremuram, încercând să-mi amintesc că nu familia mea era cea care fusese ucisă pe străzi. Când m-am simțit în stare să vorbesc din nou, am zis:

– Oamenii i-au omorât familia. S-a speriat și a vrut să găsească o cale de a-i proteja pe ceilalți Prodigium, poate și de a puncta puțin la capitolul răzbunare pe parcurs. Dar asta... tot nu înseamnă că e corect cum a procedat.

Mi-am înghițit repulsia la gândul nerăbdării care îl cuprinsese pe Alexei în vreme ce urmărea niște fete nevinovate alergând

pe peluza Abației Thorne. Alice, străbunica mea, fusese una dintre ele.

– În plus, sunt sigură că aici nu e vorba de protecție. Poate că așa a început totul, dar pentru ce a vrut, de fapt, tatăl tău s-o folosească pe Alice? Știi ce cred eu? Pentru că îți prinde foarte bine un demon domestic când vrei să controlezi toate ființele Prodigium din lume.

Lara nici măcar nu încercă să nege.

– Poate. Sigur, o întreagă echipă de „demoni domestici“ prinde și mai bine.

Așeză hârtiile jos și deschise cu grijă sertarul. Scoase grimoarul, și inima mi se strânse.

– De unde...

– A, domnișoara Talbot s-a grăbit să mi-l dea. Dacă voiai cartea, nu trebuia decât s-o ceri, continuă ea, în vreme ce eu o priveam zăpăcită.

– Poftim?

– Oricum ți-am fi dat-o până la urmă. Nu ne ești de prea mare folos dacă nu ai puterile intacte.

Întoarse paginile până când ajunse la vraja ce urma să-mi redea magia. Doar văzând cuvintele acelea pe hârtie, am simțit că nu-mi mai încap în piele de nerăbdare.

Lara îmi întinse cartea.

– Dă-i drumul! Atinge-o! Apoi chicoti. O, da, Sophie, știu că tatăl tău te-a pus să atingi vraja. Știu totul despre cele două ore pe care le-ați petrecut studiind cartea asta.

Magia era la doar câțiva centimetri de mine. Întreaga mea ființă țipa după vrajă. Însă m-am uitat în ochii Larei și am întrebat-o:

– De ce ai vrea tu să-mi recapăt puterile? Pentru că, în clipa în care o s-o fac, o să zbor de-aici.

Însă Lara se mulțumi să-mi zâmbească.

– Sophie, când tatăl tău te-a învățat despre demoni, ți-a spus și cum sunt controlați?

– Vrăjitoarea sau magul care a creat demonul îl poate stăpâni. Dar, de vreme ce, tehnic vorbind, pe mine nu m-a creat nimeni, nimeni nu mă controlează.

– Așa am crezut și noi, recunoscu Lara dând ușor din cap. Dar pe urmă am făcut niște cercetări. Știi, colecția tatălui tău de la Thorne a fost foarte utilă. Și închipuie-ți ce surprinse am fost când am descoperit că abilitatea de a controla un demon se transmite prin sânge!

„În sânge“, spusese doamna Casnoff. „În sânge. Al tău, al meu, al tatălui tău, al lui Alice...“

Brusc, mi-am dat seama la ce se referise.

– Tatăl nostru a săvârșit ritualul care a transformat-o pe străbunica ta în demon, spuse Lara. Seminția noastră a creat-o pe a ta. Asta înseamnă că, odată ce îți vei recăpăta puterile, vei fi sub controlul nostru.

Nu-mi puteam lua ochii de la vrajă, chiar dacă începusem să tremur.

– Nu se poate, am zis, de parcă, rostind cuvintele, ele ar fi devenit adevărate. Dacă m-ați fi putut controla, ați fi făcut-o deja.

– N-am știut că putem, așa că n-am încercat niciodată, replică doamna Casnoff, vorbind pentru prima dată.

– Dar de ce? De ce ați vrea să mă controlați pe mine când puteți invoca oricâți demoni poftiți?

– Demonii nou-creați pot fi... imprevizibili, spuse Lara. Dar tu, un demon la a patra generație... Șansele ca tu... să-ți pierzi controlul, să zicem, sunt foarte, foarte mici. Ceea ce te face mai potrivită pentru un rol de conducător. Lara rânji la mine, și în privirea ei nu era nimic sănătos. La urma urmei, orice armată are nevoie de un general.

Cu stomacul ghem, m-am ridicat în picioare și m-am îndepărtat de masă.

– Nu! Nu, sunt gata să rămân fără puteri o veșnicie, dar n-am să mă pun la cheremul vostru.

Lara aruncă grimoarul deschis pe birou, și magia gemu în mine.

– Așa spui tu, replică ea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Dar puterile tale se vor eliberate. Natura ta e să fii demon, iar acum, că ai văzut vraja, magia din tine nu va avea liniște până când nu va fi readusă la locul ei.

Nu-mi doream decât să-mi lipesc mâinile de pagina aia.

– De ce nu mă obligi pur și simplu? am întrebat-o pe Lara.

Dacă tot ce trebuia să fac era să ating hârtia, atunci putea să ocolească biroul și să mă înșface. Îngrozită, mi-am dat seama că exact asta îmi doream și am făcut câțiva pași în spate.

– Vrăjile de genul ăsta sunt delicate, îmi explică ea. Nu-i poți impune cuiva un lucru atât de puternic. Așa că trebuie să fie alegerea ta. Iar grimoarul va sta aici, a strigat Lara în urma mea, în timp ce eu mă grăbeam spre ușă, în fiecare zi, deschis la pagina cu vraja aceasta, Sophie. Chemându-te. Te-ai scuti de o grămadă de chinuri dacă ai ceda de pe acum.

Am orbecăit după clanță, cu pielea brusc scăldată în sudoare. Când ușa se deschise în sfârșit, am luat-o la goană. Magia țipa în mine atât de tare, încât îmi venea să-mi acopăr urechile.

Jenna mă aștepta în dormitorul nostru și, când am deschis ușa, a sărit în picioare.

– O, Doamne, ești bine? Când Lara a venit aici și mi-a cerut grimoarul, era să mor și... Soph!

Aici sus, dorul de grimoar nu era atât de puternic, dar oricum am tremurat toată cât timp Jenna m-a condus spre patul meu. Apoi s-a cuibărit lângă mine.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă cu blândețe.

Când am terminat să-i povestesc episodul din biroul Larei, încetasem să tremur, însă începusem să *plâng*.

– Îmi vreau foarte tare puterile înapoi, i-am spus Jennei care îmi mângâia părul, dar nu pot risca să devin o... chestie pe care s-o controleze ele. Eram absolut sigură că, dacă mi-aș recăpăta

magia, totul ar fi în regulă. Dar acum? Doamne, Jenna, e mult mai rău!

– Șșt! murmură ea. O scoatem noi la capăt. O scoatem noi la capăt.

Însă vocea îi tremura, și, după un timp, am adormit amândouă pe patul meu, ținându-ne în brațe ca doi copilași.

Mi s-a părut că am fost trezită de un tunet. M-am ridicat în capul oaselor, clipind, în vreme ce un huruit monoton umplea clădirea. Ferestrele zăngăneau, iar când am pus picioarele pe podea, am simțit o ușoară vibrație.

– Ce-i asta? murmură Jenna somnoroasă.

M-am dus la fereastră, încercând să-mi dau seama ce vedeam. În ceață jucau lumini, mai întâi slabe și pâlpâitoare, apoi atât de puternice, încât am putut să văd siluetele întunecate ale copacilor, de obicei ascunși de pâclă. Am auzit uși deschizându-se pe tot culoarul și zgomot de pași pe podelele de lemn.

O lumină și mai strălucitoare ne explodă în cameră, apoi se auzi un alt huruit, de data asta atât de puternic, încât mi-am simțit dinții clănțănind. Complet trează acum, Jenna sări din pat și deschise ușa. Celelalte fete se strânseseră deja pe palier și se uitau afară prin vitraliile sparte. Încă simțeam forța grimoarului și mi-am înfipt unghiile în palme, sperând că durerea mă va împiedica să mă reped la parter. Luminile continuau să sclipească, iar huruiala devenea tot mai puternică. Câteva dintre fetele mai mici își acoperiră urechile.

Cineva îmi înghionti cotul, și când m-am uitat în spate, am văzut-o pe Nausicaa fluturând ușor din aripi în aerul încărcat.

– În seara asta Lara a venit în camera noastră s-o ia pe Taylor, spuse ea. Crezi că... Făcu semn cu capul înspre lumini. I-au făcut ceva?

Magia aproape că mă sufoca pe măsură ce vibrațiile deveneau tot mai puternice, scuturând alte și alte cioburi din fereastră. Nu le auzeam lovindu-se de podea. Lumina sclipi pentru

ultima dată, atât de puternică, încât toate am închis ochii și am întors capul.

Apoi totul încremeni.

Am rămas acolo, tremurând în bătaia unui vânt rece care pătrunsese brusc prin geamul spart.

De undeva din depărtare am auzit un răget neomenesc.

– Da, i-am răspuns Nausicăi. Cred că i-au făcut.

CAPITOLUL 25

Din clipa în care m-am trezit a doua zi dimineață, am perceput grimoarul ca pe o durere în oase. Abia mult după prânz m-am simțit în stare să mă dau jos din pat. Coborârea la parter a fost un chin, dar trebuia să văd ce se întâmplă.

Se dovedi a fi mult mai rău decât îmi închipuisem – şi, credeți-mă, mă pregătisem pentru tot soiul de grozăvenii. Fereastra cu vitralii era acum complet făcută țăndări, doar câteva cioburi mai atârnau din rama de lemn. În timpul nopții începuse să plouă, iar acum apa se scurgea prin spărtura zdrențuită. Eu și Jenna stăteam în foaierul principal și ne uitam cum ploaia se scurge pe tapet, apoi se îmbibă în covor.

– Crezi că Taylor a fost singura elevă luată azi-noapte? mă întrebă ea.

Mă străduiam atât de tare să n-o dobor la pământ ca să mă reped spre biroul Larei și spre grimoar, încât îmi luă ceva timp să-i răspund.

– Nu ştiu. Nu știu dacă pot schimba mai mult de unul odată. Dar nu contează. Oricum ar fi, de acum s-au pornit.

Un fior îmi străbătu corpul, iar puterile îmi împunseră pielea, implorând să fie eliberate.

– Ce căutați voi două aici, jos? se răsti o voce.

Vandy stătea în spatele nostru, cu mâinile în șolduri. Chiar dacă se uita urât, ochii îi erau obosiți, iar ridurile din jurul lor mai pronunțate.

– Noi doar... începu Jenna, însă Vandy ridică mâna.

– Nu-mi pasă ce făceați. Înapoi în camerele voastre! Acum!

Jenna o luă spre scări, însă eu am rămas pe loc.

– Asta vreți și dumneavoastră? am întrebat-o pe Vandy. Ca toți elevii să fie transformați în demoni? Știu că sunteți antipatică, dar nu vă credeam de-a dreptul ticăloasă.

Privirea ei furioasă deveni și mai urâtă, aproape suferindă.

– Destul! izbucni, arătând către scări. Dă-i drumul!

Sprijinindu-mă cu greu de Jenna, am ajuns înapoi în cameră. Imediat ce ușa s-a închis în urma noastră, am auzit pocnetul încuietorii. În timp ce mă prăbușeam pe pat, tremurând de durere și dorință, prietena mea se plimba de colo până colo.

– De-acum o să tot vină după noi. În fiecare noapte o să stăm întinși în paturi, ascultând... coșmarul acela și întrebându-ne dacă nu cumva noi vom fi următorii. Se lăsă greoaie pe pat. Sophie, ce ne facem?

„Luăm grimoarul. Îmi recapăt puterile." Gândul era atât de puternic, încât am gemut și mi-am acoperit urechile cu mâinile.

– Nu știu, i-am spus Jennei, și lacrimile îmi umplură gâtul.

Oare există pe lume sentiment mai rău decât neajutorarea?

M-am rostogolit pe o parte, în timp ce nevoia de a atinge grimoarul îmi pulsa în vene în același ritm cu sângele. Eram atât de cufundată în propria agonie, încât, atunci când am zărit ceva mișcându-se în oglindă, am crezut că am halucinații. Dar apoi Jenna a zis:

– Ce naiba a fost aia?

Străduindu-mă să mă concentrez, m-am ridicat și am mijit ochii la măsuța de toaletă. O altă licărire, aproape ca o umbră, se mișcă în interiorul oglinzii. Apoi imaginea deveni mai clară.

Torin.

Rămase acolo doar o secundă, după care dispăru din nou, însă eu am sărit de pe pat, ignorându-mi zgomotul strident din cap.

– Ai văzut și tu, nu? am întrebat-o pe Jenna.

Ea stătea încă pe pat, cu ochii cât cepele.

– Da. Era un tip în oglindă. Ce...

Dar eu deja îmi lipisem palmele de oglindă.

– Torin? Ești acolo?

Habar n-aveam cum reușise să se deplaseze din oglinda familiei Brannick în asta, însă nu mă plângeam. Imaginea lui tremură în fața mea, cam ca a unui televizor ce recepționează un semnal slab. Am surprins o urmă de iritare pe chipul lui când a dispărut din nou. Dar, chiar înainte s-o facă, mimă două cuvinte: „Părinții tăi“.

– Ce? am strigat, plesnind oglinda cu palma. Ce-i cu părinții mei? Torin? TORIN!

Când am văzut că nu reapare, mi-a venit să urlu de necaz.

Jenna se apropie de mine.

– Elodie. Vezi dacă magia lui Elodie poate... nu știu, să-l scoată la iveală.

După tot ce-mi făcuse, detestam ideea ca Elodie să se întoarcă în corpul meu. Dar, în momentele disperate...

– Elo... am apucat să spun, și ea își făcu brusc apariția.

„Scoate-l de acolo!“ i-am spus pe un ton glacial.

Nu-mi răspunse, dar i-am simțit magia coborând asupra mea și scurgându-mi-se prin degete. Însă, oricât încercă, oricât am tot făcut eu galerie: „Haide, haide, haide!“, nici urmă de Torin. Într-un târziu, mâinile îmi căzură de pe oglindă, și Elodie spuse:

– Nu pot. Nu știu ce încearcă el să facă, dar magia mea nu e îndeajuns de puternică să-l ajute.

Oftând, se întoarse și se sprijini pe măsuța de toaletă. Jenna stătea în continuare în fața mea, cu brațele strâns încrucișate la piept.

– Ar fi nevoie de magia lui Sophie, îi spuse Elodie.

Ea se apropie mai mult, și mi-am dat seama că iscodea ochii fantomei în căutarea mea.

– Nu-și poate recăpăta puterile. Dacă o face, surorile Casnoff ar putea să...

– O controleze? Da, știu. Dar nu crezi că merită riscul?

„Hm... nu“, am zis, în vreme ce Jenna își mușca buza fără să răspundă.

– Spun doar, continuă Elodie, că, într-o întrecere a voințelor între Sophie și Lara Casnoff, eu pariez pe Sophie. Poate ele vor reuși s-o controleze. Sau poate, *poate*, ea va reuși să le țină piept.

„Nu pot. E prea mare riscul. Ce s-ar întâmpla cu Jenna dacă aș fi la cheremul Larei?"

„Dar ce-o să se întâmple cu ea dacă o ții așa? Te simt, Sophie. O să te chinui până în clipa în care o să atingi afurisita aia de vrajă. Deci eu zic să pui mâna pe ea și să vezi ce se întâmplă."

Jenna ridică brațele să-mi cuprindă fața în palme și-mi trase capul în jos.

– Soph, zise ea. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar... mi se pare că Elodie are dreptate. Dacă-ți recuperezi puterile, da, există o șansă să te pui în mâinile surorilor Casnoff. Dar, dacă nu ți le recapeți, nu există *nici o* șansă să scăpăm de aici.

Elodie se întoarse și deschise primul sertar al măsuței de toaletă. Acolo, pe un teanc de haine, stătea grimoarul.

„Cum a ajuns aici?" am întrebat, înțelegând brusc de ce atracția lui fusese atât de puternică în dimineața aceea.

„Eu l-am adus aici ca să fac asta." Mâna mea luă cartea, răsfoi până la pagina cu vraja, iar Elodie îmi duse palma deasupra ei.

„NU!" am urlat, și ea ezită.

„Trebuie", spuse în cele din urmă pe un ton ferm. „M-am gândit că ar fi mai simplu dacă aș face-o eu în locul tău."

„Nu!" am repetat, însă cu o voce care mi se păru slabă chiar și în mintea mea.

„Ba da!" replică Elodie. „Pune capăt nebuniei ăsteia!"

Am simțit-o plecând și m-am împleticit înapoi spre măsuța de toaletă. După ce mi-am recăpătat suflul, am ridicat capul și m-am holbat la ușa închisă. Magia se revolta în interiorul meu.

Jenna mă luă de mână.

– Haide! spuse ea. Sunt sigură că ai să reușești. Ești mai puternică decât ele.

Eu nu eram tocmai sigură.

Dar știam sigur ce am de făcut.

Nu mi-am lăsat timp de gândire. Am înșfăcat doar grimoarul de pe podea, de unde îl aruncasem la plecarea lui Elodie. Degetele mele au găsit fără greș vraja care striga după mine. Și apoi, fără să-mi îngădui nici măcar să trag aer în piept, mi-am lipit mâna de foaie.

A fost ca și cum ceva mi-ar fi explodat în piept. Am încremenit, în vreme ce puterile mi se desfăceau, revărsându-mi magie în tot trupul. Podeaua de lemn din jurul meu crăpă, iar Jenna sări în spate cu un țipăt ascuțit.

Respirând greu, aproape gâfâind, am aruncat grimoarul pe podea și mi-am pus ambele mâini pe oglindă. „Torin", m-am gândit și am tras.

El apăru în oglindă atât de repede, încât am tresărit.

– Ce naiba a fost asta? strigă, clipind furios, apoi privirea i se opri, în sfârșit, asupra mea. Atunci rânji. Ah, bravo ție, Sophie!

N-aveam prea mult timp la dispoziție. Simțeam ceva ca o mâncărime în străfundul minții și știam că, undeva pe insula Graymalkin, Lara înțelesese ce se întâmplase.

– De ce încercai să dai de mine? Unde sunt părinții mei?

– Poftim? A, da, glorioasa mea misiune! După ce-ai plecat...

– Scutește-mă! am lătrat. Ce vrei și unde sunt?

El se încruntă.

– Bine, bine! Sunt în Irlanda. La Lough Bealach. Eu ar fi trebuit să ajung la tine și să văd dac-ai pățit ceva, dar...

Deja mă pusesem în mișcare, ridicând grimoarul și îndesându-mi-l din nou la spate.

Am distrus cu ușurință încuietoarea de la ușă. Cu și mai mare ușurință mi-am folosit magia ca să-i chem pe Cal și Archer. Cal era în cabana lui, Archer în dormitorul său, și am vorbit în capetele amândurora în același timp: „Ne întâlnim cu toții afară. Pregătiți-vă s-o luați la goană!" Apoi, dându-mi seama că practic

urlasem în creierele lor, am adăugat: „Vă rog. Și scuze pentru urlete!“

Jenna mă urmă pe palier. Mai aveam poate trei trepte de coborât când totul se schimbă.

M-am oprit în loc cu o tresărire. Nu puteam fugi. Nu puteam părăsi insula. Ce prostie din partea mea! Nu, ceea ce trebuia să fac acum era să mă duc la Lara. Lara avea nevoie de mine, şi ea...

– Sophie, ce este? întrebă Jenna, atingându-mi cotul.

M-am întors și am privit-o. Îmi stătea în cale. Avea să încerce să mă împiedice să ajung la Lara, să-mi împlinesc destinul. Aşa că nu-mi mai rămânea decât un singur lucru de făcut.

Trebuia s-o ucid.

CAPITOLUL 26

Am înșfăcat-o pe Jenna cu o mână și am smucit-o înspre mine, fără nici o urmă de regret ori tristețe în suflet. Dacă simțeam ceva, era un ușor dezgust, ca și cum aș fi omorât un gândac. ...*Fleacul*... ăsta îmi stătea în drum. Trebuia să scap de el.

Magia îmi urcă din tălpi, dându-mi o stare de bucurie și de împlinire.

Am văzut că ea înțelesese ce urma să se întâmple, am văzut teama și disperarea care o cuprinseră. Însă, din nou, n-am simțit nimic. Nici milă, nici măcar satisfacție. Voiam doar să dispară ca să mă pot duce la Lara.

Dar, înainte ca vraja să-mi ajungă în degete, Jenna îmi cuprinse fața în mâini.

– Sophie, spuse ea calm, pe un ton insistent. Uită-te la mine! Ești mai bună decât ele. Poți lupta cu ele. Avea lacrimi în ochi, și un junghi îmi străbătu pieptul. Ea își înfipse degetele în obrajii mei. Te rog! mă imploră. Soph, ești cea mai bună prietenă a mea. Te iubesc și te cunosc. Știu că poți lupta.

Am închis ochii strâns, chiar în clipa în care toată ființa mea tânjea s-o ucidă. S-o distrugă, să distrugă tot. Apucându-mă de balustradă, am simțit lemnul crăpând și îndoindu-se sub mâinile mele.

– Sophie, repetă Jenna, și brusc am văzut-o stând pe patul ei, râzând, în seara în care ne cunoscuserăm.

I-am simțit brațele în jurul meu noaptea trecută, când plânsesem din cauza grimoarului.

„Jenna“, m-am gândit. „Nu-i pot face rău Jennei.“

Ceva în mine cedă, aproape ca un lanț care se rupe. Am auzit în minte urletul de furie al Larei, apoi am început să plâng și s-o îmbrățișez pe Jenna atât de strâns, încât mă mir că n-am rupt-o în două.

– O, Doamne, îmi pare rău, îmi pare tare rău! i-am spus.

Ea râdea, însă cu un sunet apos.

– Ți-am zis eu că ești mai bună decât ele.

Ceva hurui în depărtare, și m-am desprins de Jenna ca să mă uit pe fereastra spartă. Ziua se întunecase și mai tare, și tentacule de ceață începuseră să se înfășoare pe rama geamului.

– Să sperăm că ai dreptate, am zis.

– Mercer!

M-am întors și l-am văzut pe Archer stând în capul scărilor. În aceeași clipă, Cal dădu buzna pe ușa din față.

M-am uitat când la unul, când la altul, apoi am spus:

– Bine, promit să vă explic totul pe îndelete când n-o să fim morți. Dar, pentru moment, mi-am recăpătat puterile, știu unde sunt părinții mei și ne ducem la Itineris ca să plecăm de pe insula asta. Deci, să mergem!

Nu știu dacă tonul meu a fost motivul sau faptul că zgomotul devenise mai puternic, însă băieții trecură la acțiune.

Toți patru am fugit afară din Hex Hall, în ploaia torențială. Pâcla se rostogolea înainte, și eu m-am oprit și am ridicat o mână. Din degete îmi țâșniră scântei, și ceața se retrase, învolburându-se. Mă cuprinse o senzație de mulțumire când mi-am simțit magia urcând din tălpi. Am împins în față și cealaltă mână, iar ceața parcă se chirci de durere grăbindu-se să se îndepărteze.

– Bine, spuse Jenna, trăgându-mă de braț. Ești din nou o dură. Acum *fugiți*!

În spatele meu am auzit ușa din față a clădirii deschizându-se. N-am privit înapoi. Eu, Cal, Jenna și Archer am luat-o la goană pe pajiștea acum luminată, îndreptându-ne către pădure. Am îndrăznit să arunc o singură privire peste umăr. Cineva stătea în ușă. După înălțime mi s-a părut că ar putea fi Nick. Când

a țâșnit de pe verandă și a pornit în fugă spre noi, *am știut* că el era. Nimic altceva nu se putea mișca atât de repede, nici măcar un metamorf. Pe măsură ce se apropia, i-am văzut chipul, înfiorătorii ochi roșii și goi. Eu avusesem suficientă putere ca să rezist controlului Larei, însă era clar că Nick rămăsese jucăria ei. Am aruncat o vrajă de atac, dar el a parat-o cu un simplu gest al mâinii.

M-am oprit și m-am pregătit să-l înfrunt, dar el nu după mine venea. Cu mâinile întinse, cu ghearele scoase, se năpusti asupra Jennei.

– Nu! am strigat.

Apoi totul se întâmplă dintr-odată. Jenna se opri ca să se uite în spate, Nick sări, și, brusc, Archer se ivi între ei, înșfăcând brațul întins al demonului și răsucindu-l în direcția opusă Jennei, tocmai când cealaltă gheară a creaturii îi zgâria pieptul. I-am văzut pe amândoi strâmbându-se de durere, și în clipa următoare am trimis încă un fulger de magie în direcția lui Nick. Îl lovi îndeajuns de tare ca să-l arunce departe de Archer și să-l facă ghem la pământ.

Sângele lui Archer împroșcă iarba. Cal se îndreptă către el, dar Archer îl alungă.

– N-avem timp. Haide!

M-am apropiat de Jenna, care era palidă și speriată, dar teafără.

– M-mulțumesc, îi zise ea lui Archer care nu făcu decât să repete:

– N-avem timp.

Și așa era. Ceva venea către noi dinspre casă. Am simțit magia întunecată pe care o emana și am știut că era un alt demon. Ne-am afundat în pădure.

M-am oprit doar cât să-i pot spune lui Archer:

– Du-i la Itineris!

El mai folosise portalul ca să fugă de pe insula Graymalkin.

– Vă ajung din urmă.

Archer nu răspunse, flutură doar brațul în direcția Jennei și a lui Cal, care se repeziră după el. Eu alergam ultima, cu capul între umeri în așteptarea vrăjii de atac. Însă, chiar dacă auzeam strigăte și urlete din spatele nostru, n-am simțit nici o magie.

Am ieșit din pădure pe o fâșie de plajă.

Atunci mi-am amintit ceva. Sfinte Sisoe, era clar că stătusem prea mult timp fără magie dacă uitasem de cea mai tare vrajă pe care o puteam face!

– Stați! am strigat.

Archer, Cal și Jenna se opriră pe nisip. Le-am făcut semn să se apropie.

– Bun, toată lumea, țineți-vă de mâini! am zis.

Archer se holbă la mine, cu o mână lipită de pieptul sângerând.

– Sophie, chiar nu e momentul să facem cercul prieteniei.

– Nu de asta e vorba, am replicat. Ci de asta.

Am închis ochii și mi-am canalizat toată puterea în vraja de transport. Se stârni un curent de aer rece ca gheața și, în clipa următoare, ne-am trezit cu toții în pâlcul de copaci care adăpostea Itineris-ul de la Hex Hall.

– Uau! exclamă Jenna. E *fantastic* că te-ai întors!

M-am simțit inundată de magie și de satisfacție.

– Tu ai spus-o, am încuviințat. Acum hai!

Acestea fiind zise, am intrat toți patru în Itineris.

PARTEA A III-A

„Încet, puțin câte puțin,
Straniile-i întâmplări au fost făurite,
Și-acum povestea-i sfârșită,
Și spre casă ne-ndreptăm o adunare
fericită
Sub soarele care apune."

„O prefață"
Aventurile lui Alice în Țara Minunilor

CAPITOLUL 27

Știți ce-ar fi grozav? Dacă aş avea parte de măcar o singură călătorie magică în urma căreia să nu rămân cu senzația că cineva tocmai a încercat să-mi scoată splina pe nas. Zăceam în țărâna rece, pietroasă, în vreme ce măruntaiele încercau să mi se așeze la locul lor. Am auzit pe cineva de lângă mine gâfâind și sufocându-se, apoi un glas familiar spunând:

– E în regulă. Stai liniștită câteva minute!

Mama.

Am întors capul și am văzut-o îngenuncheată lângă Jenna, care stătea ghemuită pe-o parte, tremurând. Călătoria cu Itineris-ul e deosebit de dificilă pentru vampiri. M-am ridicat în patru labe și am privit în jur. Era seară, și ne aflam undeva lângă o apă mare. O auzeam clipocind la țărm, iar aerul era umed. În spatele meu se afla un bolovan uriaș, cu o scobitură nu foarte adâncă săpată în centru. Am bănuit că acela era Itineris-ul. Chiar îndărătul Jennei și al mamei, Archer stătea în fund, privind năuc în jur. Cal se afla lângă... am mijit ochii, încercând să văd mai bine. Finley! I-am recunoscut coada lungă, roșcată.

Cuprinsă de panică, mi-am amintit brusc de grimoar și am dus repede mâinile la spate. Spre uimirea și ușurarea mea, era încă acolo, lipit de mine.

M-am ridicat în picioare, însă genunchii îmi erau moi, iar pământul mi se clătină brusc în fața ochilor.

O mână îmi susținu cotul.

– Ușurel! spuse tata.

Îmi zâmbea, și urmele întunecate de pe chipul lui păreau negre la lumina lunii. Cu un mic țipăt de ușurare, l-am luat de

după gât și mi-am îngropat fața în haina lui. Când, în sfârșit, m-am simțit în stare să vorbesc, m-am retras și am spus cu voce răgușită:

– Cum? Cum l-ai trimis pe Torin la Hex Hall?

Tata clipi iute și, la început, am crezut că era surprins de întrebarea mea. După aceea mi-am dat seama că nu, se lupta cu lacrimile. Văzându-l pe el, care practic își luase doctoratul în „a se ține tare“, că dă să plângă de bucurie că mă revede, am simțit că mă ustură și pe mine ochii. Apoi tata își drese vocea, își îndreptă umerii și spuse:

– A fost extrem de dificil.

Am râs printre lacrimi.

– Te cred!

– A fost ideea lui Torin, spuse cineva din spatele meu, iar când m-am întors am zărit-o pe Izzy.

La fel ca Finley și părinții mei, era îmbrăcată cu blugi și o jachetă neagră, deși purta în plus o șapcă neagră, trasă peste părul strălucitor.

– Aveam tone de vechi cărți cu vrăji, iar după ce tu și Cal ați dispărut, Torin s-a apucat să se uite prin ele. A găsit o vrajă care-i permite să călătorească într-o altă oglindă.

– Sigur, problema a fost să găsească oglinda *ta*, spuse Aislinn, ieșind din umbră.

– Și nu vă e teamă că de-acum o să tot plece din oglinda *lui* și o să înceapă să-și piardă vremea prin vestiarele fetelor, de exemplu?

Ochii lui Aislinn alunecară înspre Izzy.

– Torin are motivele lui să vrea să rămână cu noi, răspunse ea, și, în ciuda luminii slabe, am văzut roșeața urcând în obrajii fetei.

Poate că într-o zi aveam să lămuresc ce se petrecea aici. De preferință după ce terminam de lămurit *celelalte* o mie de urgențe de pe ordinea mea de zi.

Jenna începu din nou să respire normal, strângându-și între degete piatra sângerie. Mulțumită, mama o bătu pe umăr și-i spuse:

– Stai jos puțin! Odihnește-te!

Închizând ochii, Jenna încuviință cu o mișcare a capului. Abia atunci mama veni și mă luă în brațe.

– Cred că ne-am făcut norma de reuniuni lacrimogene, chicoti ea cu buzele lipite de creștetul meu.

– Când o să se termine toate astea, promit să nu mai ies din casă. O să stăm, o să comandăm pizza și o să ne uităm la emisiuni proaste la televizor.

Mama se dădu un pas în spate și privi peste umărul meu.

– Ei, cred că ai să vrei să mai ieși din când în când, zise ea.

Am simțit greutatea caldă a mâinii lui Archer în jurul taliei.

– Mie îmi plac pizza și emisiunile proaste.

Surprinsă, m-am întors către el.

– Pieptul tău...

– Cal, zise el în chip de explicație. Îi datorez cred că un munte de burgeri. Devine jenant.

Mama schiță un surâs și-mi spuse:

– Nu așa mi-am imaginat că o să-l întâlnesc pe primul tău iubit adevărat.

– Mamă!

Archer mă strânse ușor.

– Vrei să spui că sunt primul pe care părinții tăi l-au salvat de pe o insulă blestemată cu ajutorul unei oglinzi magice? Mă simt special!

Am dat ochii peste cap și m-am întors către apă.

– Bănuiesc că aia e Lough Bealach.

– Adevărat, răspunse Aislinn. Am fost foarte ocupați de când ați dispărut.

Finley și Izzy se aflau chiar în spatele ei. Mama făcu un pas înapoi ca să se alinieze cu sora ei.

– Și noi la fel, zise Cal, și brusc mi-am dat seama că el stătea tot lângă mine, de cealaltă parte.

– Hai, scumpo! îmi spuse mama. Să mergem înăuntru!

– Înăuntru unde? am întrebat.

– Aici, răspunse Finley, arătând înspre o micuță clădire din piatră, acoperită cu mușchi.

I-am urmat pe toți în colibă. Poate cândva fusese un locșor confortabil. Și, cine știe, poate că absența ferestrelor apărase casa de vântul rece dinspre lac. Dar acum, când înăuntru se înghesuiseră nouă oameni și un foc de cărbuni fumega în vatra minusculă, era neplăcut de aglomerată și caldă. Nu mi-a picat bine nici faptul că m-am trezit îngrămădită între Cal și Archer, amândoi strâns lipiți de mine.

O masă de joc cu aspect străvechi era așezată în mijlocul încăperii, acoperită cu hărți și cărți. Frate, dă-le fetelor Brannick orice fel de spațiu, și ele o să-l transforme într-o Sală de Război!

Aislinn își ocupă obișnuitul loc pe o latură a mesei.

– Bun, începu ea. Spuneți-ne tot ce s-a întâmplat!

Eu, Cal, Archer și Jenna am reușit în clipa aceea ceva cu adevărat impresionant: să ne uităm în *patru* direcții diferite.

– E foarte complicat, zise Jenna în cele din urmă.

– Noi am folosit un mag din secolul al XVI-lea, captiv într-o oglindă, ca să vă transmitem unde ne aflăm, zise tata sec. Putem spune cu certitudine că până la ora asta am devenit experți în „complicățenii".

Archer râse ușor.

– Îmi place de taică-tău, îmi șopti el la ureche.

– Nu mă îndoiesc, am murmurat drept răspuns.

– Surorile Casnoff folosesc școala drept crescătorie de demoni, spuse Cal, trecând, ca de obicei, direct la subiect.

Pentru prima dată i-am observat cutele din jurul gurii, felul în care își ținea umerii încordați. Cal păstra atât de multe în sinea lui, încât uneori uitam că faptele celor două surori Casnoff erau și pentru el un coșmar la fel de cumplit ca pentru mine.

Am dat să-l iau de mână, dar, de îndată ce i-am atins manșeta cu degetele, m-am răzgândit. Acum, după ce făcuse Elodie, orice atingere ieșea din discuție.

Dregându-mi glasul, mi-am îndreptat atenția către tata.

– Cal are dreptate. Dar e mai mult decât atât.

M-am întins către el, și, chiar dacă tata se afla în cealaltă parte a camerei, nu mi-a fost greu să-i apuc degetele. Apoi i-am trimis un ușor impuls magic, iar el a făcut ochii mari.

– Puterile tale! a exclamat.

Am încuviințat.

– Complet funcționale. Am scos grimoarul și l-am aruncat pe masă. Grație lui. Le-am explicat, cât de scurt am putut, cum stăteau lucrurile cu familia Casnoff și cum moștenirea lor ar fi trebuit să le permită să mă controleze. Lara a făcut o vrajă ca să-mi arate istoria neamului ei, am continuat. Sunt niște chestii tare întunecate. Oamenii practic au ras de pe fața pământului tot satul lui Alexei Casnoff. Oricât ar părea de ciudat, toată povestea asta a început cu un băiețel care încerca să se simtă în siguranță. Era foarte sigur că demonii vor apăra toate ființele Prodigium și le-a transmis convingerea asta fetelor lui. Am privit prin cămăruța afumată. Poate asta nu pricepeți voi. Nu avem de-a face cu persoane de genul „Uau, sunt lupul cel rău!" Surorile Casnoff se consideră îndreptățite.

– Tocmai asta le face atât de înspăimântătoare, spuse tata, dând din cap. Rareori oamenii se cred răi în sinea lor.

Mi-am amintit-o pe doamna Casnoff murmurând „scopul scuză mijloacele", și, dacă în cameră n-ar fi fost al naibii de cald, m-aş fi cutremurat.

– Bun, deci astea sunt planurile lor, concluzionă Archer cu un oftat. Care sunt ale voastre?

– Mergem în infern, spuse Izzy.

Vorbise pe un ton de neastâmpăr, iar după ochii strălucitori și vocea ei ai fi zis că infernul era înrudit cu Tărâmul Bomboanelor.

– Ia-o mai ușor, Iz! spuse Finley, punând o mână pe umărul surorii sale. Nu e chiar așa de simplu.

– A, noi credeam că e floare la ureche, zise Jenna fără vlagă.

– Mai întâi, Sophie e singura care o să meargă, continuă Finley, iar Aislinn interveni ca să adauge:

– Ea e singura care *poate* merge.

– Bine, dar, când ați venit aici, voi nu știați că îmi recăpătasem puterile, am zis eu, scoțându-mi mâna dintre mine și Archer ca să-mi șterg sudoarea de pe frunte. Deci de unde ați știut că o să pot merge?

– N-am știut, răspunse mama, sprijinindu-și șoldul de masa de joc. Ne gândeam să-l trimitem pe tatăl tău, sperând că poate ADN-ul lui va fi de ajuns ca el să intre. Oftă și se frecă la ochi, și în clipa aceea păru mai bătrână și mai obosită ca niciodată. Trebuia să încercăm ceva.

– Dar acum, că ți-ai recăpătat puterile, ar trebui să poți intra în infern fără nici o problemă, zise tata. Ai să te duci acolo singură și-ai să strângi cât mai multă sticlă demonică.

– De ce toată lumea vorbește despre chestia asta de parc-ar fi o plimbare în parc? întrebă Archer. Încercă să ridice mâna, probabil ca să și-o treacă prin păr, și mă lăsă pe mine să mă feresc de cotul lui. „Ah, Sophie o să dea o fugă până în iad și-o să culeagă niște sticlă demonică într-un coșuleț!“

– Nimeni nu ia mai în serios siguranța lui Sophie decât mine și tatăl ei, spuse mama.

Vorbise cu voce joasă și egală, însă avea o privire ca de oțel. Nu știu dacă datorită sângelui Brannick sau doar instinctului matern.

– Știu, răspunse Archer, bătând în retragere. Și știu că... Uitați, știu că Sophie e un demon. Ar putea șterge pe jos cu oricare dintre noi, magic vorbind. Dar ce presupune, mai exact, călătoria în infern? Vreau să spun, sunt și alți demoni acolo? Monștri? Ce i s-ar putea întâmpla?

Părinții mei schimbară o privire, apoi Aislinn își drese glasul.

– Nu prea știm. Nimeni n-a mai încercat asta până acum.

– Bun, deci, ce? întrebă Archer, și acum era limpede că se înfuriase. O trimiteți pur și simplu pe ea și sperați că o să iasă bine? E o nebunie! Trebuie să existe o altă cale de a lupta cu surorile Casnoff.

Temându-mă că avea să aducă din nou în discuție Ochiul, l-am tras de mânecă.

– Hei! am spus blând. Îmi doream să nu fi avut conversația asta în fața întregii mele familii. Nimeni nu mă obligă să fac ceva ce nu vreau. M-am uitat la Aislinn. Demonii pe care i-a invocat Lara... Sticla demonică e singura cale de a ne apăra împotriva lor?

– Da.

Am făcut o pauză ca să trag adânc aer în piept și am sperat ca vocea să nu-mi tremure când am spus:

– Atunci o să merg în infern.

– Mulțumesc, Sophie, zise tata, iar Aislinn dădu scurt din cap. Deci s-a hotărât. Mâine dimineață, în zori, Sophie va merge pe insula din mijlocul lacului și, de acolo, prin portal.

Cu stomacul ghem, m-am uitat la oamenii care îmi erau cei mai dragi pe lume și am încuviințat în tăcere:

– Mâine.

CAPITOLUL 28

A doua zi dimineață mă plimbam pe țărmul stâncos al Lough Bealach și încercam să găsesc cea mai bună cale de a-l traversa.

O foarte vagă fâșie gri-rozaliu se întrezărea la orizont. Habar n-aveam cât era ceasul, însă corpul îmi spunea că e în jur de „mult prea devreme". Dormisem doar câteva ore. După ce tata anunțase că urma să plec în blestematul de infern a doua zi în zori, nimeni nu prea mai avusese chef de somn. Aislinn, Finley, Izzy și mama întinseseră saci de dormit în colibă, iar eu ridicasem corturi pentru mine, tata, Archer, Cal și Jenna. Nu ieșiseră niște capodopere (iar cel pe care l-am împărțit eu și Jenna era oarecum lăsat pe mijloc), dar tot erau primele chestii pe care le fabricam, după multă vreme, cu ajutorul magiei. Când terminasem, tata îmi spusese:

– Ai creat ceva din nimic. Îți dai seama de asta, nu?

Lăsasem ideea să se coacă înăuntrul meu. A crea ceva din nimic era un lucru aproape imposibil pentru vrăjitoarele și magii obișnuiți. Sub îndrumarea lui Alice, Elodie reușise să stăpânească tehnica, însă eu întotdeauna avusesem probleme cu genul ăsta de vrajă. Iar tata avea dreptate: acum o făcusem pur și simplu, aproape fără să mă gândesc.

– Mă bucur să te văd folosindu-ți din nou puterile, spusese el încet.

Mă uitasem la semnele purpurii de pe chipul lui și-i răspunsesem luându-l pur și simplu în brațe.

Acum, în vreme ce stăteam pe malul apei, îmi simțeam puterile rotindu-se pașnic în interiorul meu. Când voisem să mă supun Deposedării, tata îmi spusese că a renunța la puteri era ca și

cum aș fi încercat să-mi smulg culoarea din ochi. Avusese dreptate. Fără magie simțisem că o uriașă parte din mine lipsește.

M-am frecat pe brațe de frig, chiar dacă folosisem farmece pentru a-mi transforma uniforma de la Hex Hall într-un pulover gros, negru, şi o pereche de blugi. Luna septembrie era mult mai rece în Irlanda decât în Georgia. Bineînțeles, nu doar frigul mă făcea să tremur. Din apă se înălța o înspăimântătoare stâncă uriașă.

Mi-am frecat brațele și mai tare, apoi m-am așezat lângă Aislinn pe unul dintre bolovanii care înconjurau țărmul. Mă sculasem înainte de ivirea zorilor în speranța că voi evita noi despărțiri înlăcrimate, însă Aislinn era deja trează și mă aștepta pe malul lacului.

– I-am cerut lui Grace să mă lase pe mine să te conduc, îmi spusese. M-am temut că, dacă ar fi făcut-o ea, ați fi suferit amândouă prea mult. La fel s-ar fi întâmplat și cu tatăl tău, iar tu ai nevoie acum să te concentrezi.

Vocea îi era aspră, dar tot mă simțeam recunoscătoare că venise.

– Așadar, ar trebui să creez o barcă? am întrebat-o.

Ea ridică din umeri.

– Nu eu sunt cea cu magia. Traversează apa cum crezi tu că e mai bine.

– Aș putea să înot, am propus. A! Sau poate să scot la iveală un Jet Ski mișto.

Am întins mâinile în față, ca și cum aș fi condus numitul Jet Ski mișto. Aislinn mă privi câteva clipe, după care spuse:

– Asta faci de fiecare dată când ești nervoasă?

Mâinile îmi căzură moi pe lângă corp.

– Cam așa ceva. M-am întors cu spatele la apă. Vezi tu, sunt sigură că aș putea să creez o barcă. Dar, dacă o fac, îi pun motor? Sau o pânză? Ori e cazul să dau la vâsle tot drumul...?

– Te rog să taci până când hotărăști ceva!

Cuvintele în sine n-au fost deosebit de amenințătoare, însă Aislinn avea un fel de a te privi care-ți dădea impresia că e cât pe-aci să te pocnească.

Nu se mai auzeau decât clipocitul valurilor la mal și clănțănitul dinților mei. Am privit peste umăr la cercul format de corturi. Jenna dormea profund când mă strecurasem afară înainte să se crape de ziuă. N-o trezisem, în parte fiindcă mă gândisem că-i prinde bine odihna. Dar principalul motiv fusese că, trezind-o, ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun de la ea, iar să-ți iei rămas-bun de la cineva când ai de gând să intri în iad pare a fi cumva... definitiv.

Din același motiv nu intrasem în colibă să mă văd cu mama și ocolisem cortul lui Archer. Aproape că ajunsesem la malul apei, când îl auzisem chemându-mă încet:

– Mercer!

Îngenuncheat la ușa cortului, cu părul ciufulit, cu uniforma de la Hex Hall ridicol de șifonată, aproape că-mi frânsese inima. Iar când alergasem, făcând cât mai puțin zgomot, și aproape mă prăvălisem peste el, îmi spusesem că sărutul nostru era sărutul normal dintre un iubit și o iubită care își spun „bună dimineața". Chiar și atunci când mă trăsese înăuntru, în cortul cald și confortabil, îmbibat de mirosul lui, nu-mi îngăduisem să mă gândesc că era, poate, ultima oară când îl vedeam.

Iar când mă strânsese mai tare și murmurase:

– Mercer, te iu... îi acoperisem gura cu mâna.

– Nu spune asta! Nu acum. Spune-o cândva când n-o să mai existe nici un risc să murim, bine?

Archer murmurase ceva sub palma mea, iar eu dădusem ochii peste cap și mă desprinsesem de buzele lui. El mă sărutase pe vârful nasului.

– N-am vrut să zic decât că-mi place enorm cortul ăsta pe care l-ai făcut pentru mine. Dar cred că pot să-ți spun asta spun și mai târziu. Când te întorci.

Luându-l pe după gât, îl trăsesem în jos, către mine.

– Așa să faci!

Un val de roșeață îmi urcă acum pe piept din pricina amintirii. Mi-am întors privirea dinspre cortul lui înapoi către lac. „O să mă întorc. O să fie bine, iar drumul în infern după sticla demonică n-o să fie deloc greu. Poate o să revin acasă înainte de prânz."

Sigur, n-aveam cum să mă întorc dacă nu plecam.

Și, dintr-odată, mi-am dat seama care era cea mai ușoară cale de a ajunge la insulă.

Ridicându-mă, am îndreptat un deget spre lac. Suprafața lui începu să se unduiască, apoi, cu un plescăit zgomotos, apele din fața noastră se dădură la o parte, lăsând în urmă o potecă îngustă și noroioasă, ce traversa fundul, șerpuind până la baza insulei stâncoase.

– Nu e foarte arătoasă, dar e foarte practică, am zis, sperând că Aislinn n-o să-mi simtă groaza din voce.

Însă ea își puse o mână pe umărul meu (era prima dată când mă atingea) și zise:

– O să te descurci. Dacă am aflat ceva despre tine, Sophie Brannick, e că ești o copilă puternică.

Era cât pe-aci să spun: „Sophie Mercer". Dar, am zis doar:

– Mersi... ăăă... mătușă Aislinn.

Ea își retrase mâna.

– Hai să nu ne lăsăm duse de val!

– Corect, scuze!

M-am întors către cărarea umedă și am încercat să-mi amintesc că trecusem prin tot soiul de grozăvenii. Scăpasem dintr-o clădire în flăcări. Înfruntasem un vârcolac. Mă luptasem cu înfricoșătoarele tehnici de control al minții unui demon. Mersul prin apă n-ar fi trebuit să mă sperie. Totuși, picioarele mele refuzau să se miște.

– Ești gata de drum? întrebă o voce din spatele meu.

Cal.

Stătea chiar pe marginea lacului, cu mâinile în buzunare.

L-am privit nedumerită.

– Tu nu poți să vii.

– Nu pot intra în infern cu tine, dar nu există nici o regulă care să-mi interzică să te însoțesc până acolo.

Aislinn se uită când la unul, când la altul, și în cele din urmă spuse:

– Poți să încerci.

Cal puse un picior pe potecă, să testeze terenul. M-am încordat, așteptând ca apa să năvălească peste el. N-a fost cazul, așa că am dat drumul aerului pe care-l ținusem în piept.

– Calea pare destul de sigură, zise Cal, și Aislinn ridică din umeri.

– Atunci porniți! făcu ea.

Fără să fi încercat măcar un: „Ai grijă să nu fii ucisă!“, se întoarse la cabana din piatră. Nu mi-am permis s-o urmăresc cu privirea. Mi-era teamă că, dacă mă uitam înapoi, aveam s-o iau la fugă după ea.

Am luat-o în schimb înainte, după Cal. Sub picioarele mele, suprafața se înmuia ușor. Am înaintat cu mare grijă pe cărarea mâloasă.

– Femei Brannick, magie și iad! am glumit eu, iar Cal pufni în ceea ce putea fi, la o adică, un hohot de râs.

La un moment dat, pe o porțiune foarte alunecoasă, m-am clătinat câteva clipe, până când prietenul meu a reușit să mă prindă de cot. Nu voiam să fie un moment ciudat și chiar nu-mi doream să mă înroșesc toată, dar exact asta s-a întâmplat. Am ridicat ochii. Privirile ni se întâlniră, iar Cal își retrase mâna atât de repede, încât își pierdu echilibrul. În clipa în care dădea să cadă, m-am întins să-l prind și, până să-mi dau seama, am ajuns jos amândoi. Eu am lovit peretele de apă din dreapta, chiar când el luneca spre stânga. M-am prăvălit în apă, scufundându-mă complet, însă valul m-a scuipat înapoi pe potecă.

Am rămas așezată acolo, cu brațele și picioarele îndoite, cu apa picurându-mi din păr și intrându-mi în ochi. Cal stătea în

partea opusă, la fel de ud, cu un aer complet zăpăcit. Din nou, privirile ni s-au întâlnit.

De data asta am izbucnit amândoi în râs.

– O, Doamne! am exclamat. Ce față ai!

– Ce față am eu? replică el, și râsul i se topi într-un chicotit. Ar trebui să-ți vezi părul.

Se ridică în picioare și se aplecă să-mi dea mâna. I-am luat-o, recunoscătoare. Imediat ce m-am ridicat la loc, mi-am trecut o mână peste partea din față a corpului, și magia izvorî din vârfurile degetelor ca să-mi usuce părul și hainele. Cal făcu același lucru pentru el însuși, apoi ne-am cercetat unul pe altul.

– Bun, acum, că relația stingheritoare dintre noi a provocat daune fizice, zic că e momentul s-o lămurim, nu crezi? zâmbi el pe jumătate și se întoarse înapoi spre cărare. Nu trebuie să fim stingheriți, Sophie, spuse. În ultimele zile, de când cu incidentul provocat de Elodie, m-am tot gândit. Inspiră adânc, și am știut că era una dintre rarele ocazii în care Cal urma să spună mai multe cuvinte la rând. Te plac, Sophie. Mult. Și, o vreme, am crezut că între noi ar putea fi și altceva. Dar tu îl iubești pe Cross. O spusese pe un ton degajat, dar tot i-am surprins urechile înroșindu-se. Știu că am zis niște chestii groaznice despre el, dar... m-am înșelat. E un tip de treabă. Ceea ce vreau să zic e că, din punctul de vedere al logodnicului, mi-aș dori să fim mai mult decât prieteni. Se opri și se întoarse cu fața la mine. Dar, ca prieten, vreau să fii fericită. Iar dacă pe Cross îl vrei, atunci n-o să vă stau în cale.

– Sunt cea mai groaznică logodnică, nu-i așa?

Cal ridică un umăr.

– Nah! Am cunoscut un mag căruia logodnica i-a dat foc.

Râzând până la lacrimi, am ridicat șovăielnic brațele ca să-l îmbrățișez. El mă strânse la piept, și orice urmă de stingherеală dintre noi dispăru, iar eu am știut că senzația de căldură pe care o simțeam în fundul stomacului *era* dragoste. Doar de un alt fel.

Suspinând, m-am tras înapoi și mi-am frecat nasul.

– Bun, acum, că am trecut de partea cea mai grea, hai să ne luăm la trântă cu infernul!

– Mai aveți loc pentru doi tovarăși?

Speriată, m-am întors și am dat cu ochii de Jenna și Archer, care stăteau în spatele nostru pe cărare. Ea se agăța de mâneca lui încercând să se țină pe picioare.

– Poftim? a fost tot ce-am putut spune.

Archer înaintă cu grijă câțiva pași.

– Până acum am făcut muncă de echipă. N-avem nici un motiv să încetăm.

– Voi nu puteți intra în iad cu mine, le-am spus. L-ați auzit pe tata, eu sunt singura care...

– Care are puteri îndeajuns de mari. Da, ne-am prins, zise Jenna. Dar cum se așteaptă ei să aduci o grămadă de sticlă demonică de acolo? O să te ardă. Și, poate că puterile tale vor fi suficiente ca să intrăm toți. Făcu semn către ea și băieți. În plus, aveam și noi propriile puteri.

Știam că ar fi trebuit să le cer să se întoarcă. Dar faptul că-i aveam pe toți trei alături mă făcea să mă simt mult mai bine, mult mai puțin speriată. Așa că, până la urmă, am scos un oftat exagerat și am zis:

– Bine, în regulă! Dar, ca să știți, dacă mă urmați în iad, e *neîndoielnic* că sunteți asistenții mei.

– Drace, și eu care speram să fiu șarmantul obiect al unui desfrânat interes amoros! spuse Archer, luându-mă de mână.

– Cal, tu țintești vreun rol anume? am întrebat, iar el privi cu tristețe înspre stânca abruptă ce se înălța deasupra noastră.

În clipa aceea se auzi un scrâșnet de pietre care se freacă între ele. Ne-am holbat cu toții la deschizătura ce apăruse în piatră.

– Eu sper doar să fiu Tipul Care Nu Moare, murmură Cal.

Ne-am întors cu fața către intrare.

– Noi patru, împreună, ne-am luptat cu strigoi, am supraviețuit atacurilor demonice și ale Ochiului și practic am sculat oamenii din morți, am spus. Vom reuși și de data asta.

– Vezi, datorită unor asemenea discursuri ești tu șefa, zise Archer și mă strânse de mână.

Apoi, mișcându-ne toți deodată, am pășit în stâncă.

CAPITOLUL 29

De îndată ce am intrat, deschizătura se închise în urma noastră.

– Sigur că da! l-am auzit pe Archer mormăind în barbă.

Am ridicat degetele, și o sferă de lumină apăru în vârful lor. Nu că ne-ar fi fost de mare ajutor. Nu vedeam decât o grămadă de granit negru, lucios, și mai nimic altceva.

– Deci... asta e? întrebă Jenna. Am intrat în iad? Fiindcă, drept să spun, credeam că o să fie mai cald.

Am privit în jur, prin beznă.

– Nu... știu, am zis în cele din urmă. Vede cineva vreun indicator pe care scrie „Spre infern“? De preferință cu o săgeată?

– Din păcate, nu, răspunse Archer. Dar simt ceva ciudat. Mi se pare mie?

Acum că o spusese, și eu simțeam ceva. Era ca și cum peștera ar fi avut o ușoară încărcătură electrică. Am coborât privirea și am văzut că mi se ridicase părul pe brațe. Magia se zvârcolea și tropăia în mine.

– Nu, sunt sigură că ne aflăm în locul potrivit. Ceea ce înseamnă că ar trebui să fac asta.

Întorcându-mă cu fața către ceilalți trei, m-am concentrat cât am putut. „Fiți în siguranță!“ a fost singura expresie la care m-am putut gândi pentru o vrajă de protecție, dar imediat mi-am simțit puterile urcând și apoi scurgându-mi-se încet din mâini. Vraja era de un alb lăptos și se încolăci ca un fum în jurul lui Archer, Jenna și Cal, apoi se fixă.

– Cum e, vă simțiți apărați?

– Eu da, spuse Archer. Și puțin violat, dar n-are importanță.

Am dat ochii peste cap.

– Voi doi?

– Eu da, răspunse Cal. Orice ai făcut, cred că a funcționat.

– Și eu la fel, adăugă Jenna.

– Minunat.

Am pășit înainte, urmată de ceilalți.

– Archer, e vreo bârfă utilă despre sticla demonică pe care ai vrea să ne-o împărtășești?

– Ăăă... se găsește. După războiul din ceruri, îngerii care au luptat în tabăra greșită au fost reduși la o existență minimală.

– Corect, am încuviințat. Tata mi-a spus asta. Demonii sunt pur și simplu magie neagră și atât. Evident, până când sunt băgați într-un corp.

– Nu știu, sunt momente în care tu pari neagră și atât... Au! făcu Archer când l-am înghiontit în coaste. Oricum, demonii au fost siliți să plece în altă dimensiune. Cea pe care oamenii o numesc iad sau infern sau... oricum or fi numind-o. Se presupune – iar noi să sperăm – că acolo se găsește sticla demonică. Sticlă care, de fapt, nu e nimic altceva decât rocă îmbibată cu magie neagră. În esență, kriptonită pentru demoni.

– Deci mergem într-o altă dimensiune? întrebă Jenna, cu un ușor tremur în voce. Cam cum face și Itineris-ul?

– Asta-i ideea, răspunse Archer.

Având în vedere că aproape fiecare călătorie cu Itineris-ul se sfârșise, pentru Jenna, cu ea în poziție întinsă la pământ, încercând să nu-și scuipe măruntaiele, înțelegeam de ce părea un pic speriată.

– Totuși nu seamănă cu o altă dimensiune, am spus. Seamănă doar cu o...

– O peșteră, completă Cal.

– Da, o peșteră.

De îndată ce am rostit cuvântul, inima începu să-mi bubuie în piept. Ah, chestia asta nouă cu claustrofobia devenea *teribil* de enervantă.

– Cu excepția senzației ciudate ce plutește în aer și care, la drept vorbind, ar putea fi ceva firesc, am adăugat că nu percep nimic care să-mi sugereze că ne aflăm *efectiv* în infern.

Abia am apucat să-mi sfârșesc vorba, că sfera pe care o purtam s-a stins. Lângă mine, Jenna trase aer în piept, și mi-am dat toată silința să readuc lumina. Când, brusc, am reușit să-i văd pe toți din nou, am crezut că poate reușisem. Dar apoi mi-am dat seama că lumina din peșteră nu mai avea nuanța blândă de albastru de la început. Era de un portocaliu-gălbui, aspru, aproape ca al unui felinar.

Am clipit. *Era* un felinar. Iar eu nu mă mai aflam într-o peșteră. Stăteam într-o cameră. O cameră de motel, dacă era să ne luăm după covorul ieftin și cele două paturi identice. Pe paturi erau întinse două siluete și, judecând după felul monoton în care respirau, mi-am dat seama că dormeau.

– Ce naiba se petrece? întrebă Archer, dar în clipa aceea un geamăt prelung îmi umplu urechile.

Era Jenna. Stătea lângă mine cu ochii mari și-și acoperise gura cu mâinile.

Am luat-o de braț.

– Ce e? am întrebat. Jenna...

Un trosnet de lemn care se rupe umplu încăperea, și trei bărbați, toți în negru, năvăliră înăuntru. Unul dintre ei trecu pe lângă mine, părând la fel de real și de solid precum Cal, care-mi stătea alături, pe partea cealaltă.

Siluetele din paturi se ridicară țipând, și în clipa aceea am văzut lumina căzând pe cunoscuta șuviță roz. Am zărit-o pe Jenna sărind din așternut, cu colții ieșiți în afară, în vreme ce bărbații îmbrăcați în negru, membri ai organizației L'Occhio di Dio, ridicau țărușe din lemn deasupra capetelor. Un teribil sunet înfundat era semn că una dintre țepușe își găsise ținta.

Amanda, prima iubită a Jennei. Fata care o transformase în vampir.

Jenna cea din camera de motel și Jenna de lângă mine scoaseră amândouă un urlet. Apoi, la fel de brusc, totul se întunecă iar. Singurele zgomote care se mai auzeau erau răsuflările noastre întretăiate și plânsul tremurat al Jennei.

– Nu-i nimic, am murmurat, luând-o în brațe. N-a fost adevărat.

– Ba a fost! strigă ea. E...exact așa s-a întâmplat.

Nu mai puteam spune nimic. Am simțit pe cineva apropiindu-se, apoi vocea lui Archer zise, foarte încet:

– Jenna, îmi pare tare rău.

Singurul ei răspuns fu un zguduitor hohot de plâns.

– Bun, zise Cal. Să mergem mai departe!

Măcar acum nu mai încăpea îndoială că ne aflam în iad. Mă pregătisem pentru foc, pucioasă și toate cele. Dar intraserăm într-un loc care te făcea să retrăiești momente de coșmar din propriul trecut. Înghițind în sec, am strâns-o pe Jenna și mai tare, am aprins iarăși sfera și ne-am continuat drumul.

Parcurseserăm poate vreo zece metri, când lumina mea pâlpâi și se stinse iar. De data asta ne aflam într-o sufragerie veselă, bine luminată. Nimic nu-mi părea cunoscut, și am aruncat o privire spre Cal și Archer.

– Recunoaște vreunul dintre voi scena asta?

– Nu, răspunseră ei la unison.

Un țipăt răsună în încăpere, venit parcă de undeva de deasupra noastră. În vreme ce noi ne uitam în sus, un bărbat brunet coborî în goană o scară și pătrunse în sufragerie. Partea din față a cămășii îi era plină de sânge, iar ochii i se mișcau sălbatic înainte și înapoi.

– Elise! strigă el.

Mișcându-se cu o iuțeală supranaturală, un alt bărbat coborî treptele, sărind peste balustradă. Am surprins o străfulgerare de gheare, apoi am închis ochii. Când i-am deschis din nou, bărbatul care o strigase pe Elise zăcea pe covor, cu fața în jos. Celălalt era deasupra lui, gâfâind, cu sângele șiroind pe mâinile

neomenești. Lângă el se afla o femeie, cu pupilele roșu aprins și cu o expresie la fel de inumană ca a bărbatului. Era gravidă, ceea ce, cumva, făcea totul de zece ori mai tulburător.

Undeva în casă, un copilaș începu să plângă, și bărbatul ridică nasul să adulmece aerul. Confuză, am scuturat din cap la vederea scenei.

– Sunt demoni. Știam că cei doi nu mă puteau auzi, însă nu puteam vorbi decât în șoaptă. Dar nu i-am mai văzut niciodată până acum. Iar dacă ea e o femeie demon însărcinată, atunci copilul ei... În clipa aceea m-am uitat la bărbat, mai ales la părul lui negru, cârlionțat, la forma familiară a ochilor și a nasului. O, Doamne! am exclamat. Nick! Ăștia sunt părinții lui Nick. El *s-a născut* demon.

Jenna se oprise din plâns.

– Și de ce ne arată nouă asta?

În vreme ce demonii fugeau pe ușa din față, un băiețel în vârstă de doi sau trei ani intră în cameră. Avea o dâră de sânge pe obrazul durduliu, iar ochii negri îi străluceau scăldați în lacrimi.

M-am uitat la Archer. Era atât de palid, încât devenise cenușiu.

– Asta-i familia mea, spuse el chiar în clipa în care imaginea se întunecă. Asta li s-a întâmplat. Întotdeauna m-am întrebat, dar... Dumnezeule!

Vocea i se frânse într-un sunet gâtuit.

– Gata! am zis. Plecăm de-aici.

Lumina albăstruie îmi scânteie din nou în vârful degetelor.

– Sticla demonică... începu Archer.

Culoarea îi revenea treptat în obraji.

– Dă-o dracului! am spus. O să găsim noi o altă cale. Nu mai putem rămâne aici. Nu mai vreau să văd nimic.

Dar era prea târziu. Stăteam deja toți în lumina lunii, și am simțit un curent de aer rece încrețindu-mi pielea. Mirosul de lavandă îmi umplu nările, și inima îmi tresări. Eram la Abația Thorne. Iar înaintea noastră, suspinând ghemuită în iarbă, se

afla Alice. Părea atât de tânără, de speriată! Atât de diferită de ființa puternică pe care o cunoscusem! Alexei Casnoff stătea în fața ei, cu grimoarul în mâini. Lângă el era o femeie blondă, cu mâinile încleștate la spate. Virginia Thorne, vrăjitoarea neagră care ajutase familia Casnoff să găsească ritualul. Alexei recita deja vrăjile, în timp ce fulgerele brăzdau cerul întunecat. Am auzit pe cineva strigând și, când am întors capul, am văzut un tânăr chipeș alergând spre Alexei, încercând să-i smulgă cartea din mâini. Vântul urla atât de tare, încât nu reușeam să pricep ce spunea. Am putut doar s-o aud pe Alice strigând:

– Henry!

În clipa aceea își acoperi stomacul cu mâna într-un gest protector și mi-am dat seama că acela trebuia să fie Henry Thorne, fratele Virginiei.

Alice era însărcinată când fusese transformată, iar tata bănuia că Henry era tatăl copilului. Judecând după groaza de pe chipul fetei, am înțeles că într-adevăr așa stătuseră lucrurile. L-am văzut pe Alexei Casnoff cum ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să alunge o insectă, și cum trimite un fulger magic în fruntea lui Henry Thorne, ucigându-l pe loc.

– Nu! se tângui Alice, în vreme ce Virginia Thorne țipa și ea.

Cu același gest nepăsător, Alexei o omorî ca și pe fratele ei. Lumina deveni mai intensă, încât trebui să întorc capul. Însă, chiar înainte de asta, privirea lui Alice se fixă asupra mea. Știam că nu se uita la mine. Doar în direcția mea. Totuși, ochii ei mari, plini de lacrimi, în aceeași nuanță de albastru ca și ai mei, îmi străpunseră inima.

Apoi scena se evaporă.

– Te rog! se văită Jenna. *Te rog*, să plecăm!

Poticnindu-mă în beznă, am dat din cap aprobator.

– Nici nu-mi doresc altceva, am zis, întinzând o mână ca să-mi recapăt echilibrul.

Am atins cu degetele peretele peșterii și mi le-am retras îndată, cu un scâncet de durere.

– Sophie! strigară Archer și Cal în același timp.

– Sunt bine, am răspuns, lipindu-mi mâna de piept. Doar că... m-a fript. Peretele.

Am format o altă sferă luminoasă și m-am uitat la bășicuțele rozalii ce mi se formau pe buricele degetelor. Apoi m-am uitat la zid. Crezusem că era doar piatră udă, însă acum îmi dădeam seama că luciul pe care îl văzusem nu se datora apei.

– E sticlă demonică, am zis. Tot... tot locul ăsta blestemat e făcut din sticlă demonică. N-am mai stat pe gânduri. Ridicând mâna teafără, am zis: Pregătiți-vă să strângeți cât mai multe bucăți din astea, și pe urmă o ștergem. S-a-nțeles?

– Înțeles, răspunseră cu toții.

Inspirând adânc, am închis ochii.

– Sparge-te!

Zeci de cioburi căzură inofensive la pământ. Jenna, Archer și Cal se repeziră să le adune, apoi am luat-o la goană în direcția din care veniserăm. Lumina pâlpâi din nou, urmată de zgomote prea slabe ca să putem distinge ce reprezentau.

În timp ce fugeam, auzeam scena care se derula în spatele meu Erau țipete, și unul dintre ele mi se părea ciudat de familiar. De fapt, semăna cu al *meu*.

Am încremenit. Cal deja se uita peste umăr, dar până să văd la ce, el mă împinse iar în față.

– Mergi înainte! mârâi el.

Deschizătura reapăruse înaintea noastră și ne-am năpustit înspre ea. De îndată ce am pus piciorul pe cărarea noroioasă, am alunecat și m-am poticnit, însă m-am străduit din răsputeri să-mi păstrez echilibrul. Cu cât plecam mai repede de acolo, cu atât mai bine. Abia când am auzit scrâșnetul de piatră pe piatră, ne-am oprit și am privit în urmă. Intrarea în stâncă dispăruse, și aproape că m-am prăbușit la pământ de ușurare.

Apoi m-am uitat la cioburile negre pe care le țineau ceilalți.

– Sfinte Sisoe! am spus cu răsuflarea tăiată. Am reușit.

Îmi închipuisem că, dacă aveam să adunăm suficientă sticlă demonică, am fi țopăit de bucurie până la țărm. Însă prețul plătit pentru obținerea acestei arme fusese îngrozitor de mare și, în vreme ce ne târam pe fâșia de mâl, știam că fiecare dintre noi era cu mintea la ceea ce ne arătase infernul.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Jenna spuse:

– Deci asta face iadul? Îți arată cele mai terifiante lucruri care ți s-au întâmplat... ție sau familiei tale... adăugă ea, uitându-se la mine și la Archer. Ca un soi de film bolnav.

– Mie mi s-a părut infernal, zise Archer, încă zdruncinat.

– Nu cred că e vorba doar despre lucruri care s-au petrecut deja, interveni Cal. Poate că sunt și chestii care urmează să se întâmple.

M-am oprit, dându-mi la o parte părul de pe față.

– Ce-ai văzut acolo, Cal?

El clătină din cap.

– Nu contează, spuse.

Însă, chiar când trecu pe lângă mine, privirea lui stărui pentru câteva clipe asupra lui Archer. Mi-am amintit țipătul acela, Cel care semăna cu al meu.

În timp ce ne întorceam la părinții mei și la familia Brannick, n-am putut să nu mă gândesc că, oricât de groaznică fusese caverna aceea, ce era mai rău abia acum începea.

CAPITOLUL 30

Când ne-am întors în colibă, mi-am folosit magia ca să scot la iveală o supă de roșii și niște ceai fierbinte. Le-am povestit mamei și tatei cele întâmplate, minimalizând cât am putut ororile. În timpul ăsta, mama se plimba în jurul mesei și ne punea pături pe umeri.

– Nu suntem în stare de șoc, i-am zis eu, chiar în clipa în care o strângeam mai tare pe a mea în jurul gâtului.

– Hm, arătați groaznic, răspunse ea.

– Iadul îți distruge tenul, glumi Archer, dar mi-am dat seama că n-o spusese din inimă.

Pe sub masă, mi-am pus o mână pe genunchiul lui, iar el îmi acoperi degetele cu ale sale.

– Ziceți că peștera v-a arătat anumite scene, interveni tata, ațâțând focul deși înăuntru era deja cald. Jenna, ție ți-a arătat moartea genitorului tău.

Jenna suflă în supă și se uită chiorâș la tata.

– Eu îi ziceam iubita mea sau Amanda, dar da.

Tata înclină capul.

– Desigur. Iartă-mă! Sophie, tu ai văzut transformarea lui Alice.

Am încuviințat.

– Și uciderea străbunicului meu. E ciudat că mi-a arătat asta, când sunt atâtea lucruri înfiorătoare care mi s-au întâmplat direct mie, am zis, începând să le număr pe degete: moartea lui Elodie, faptul că a trebuit s-o omor pe Alice, evadarea dintr-o clădire în flăcări cu ajutorul unei fantome... Apoi, pentru că părinții mei păreau atât de demoralizați, am adăugat:

A, și tunsoarea aia paj absolut hidoasă pe care mi-am făcut-o în clasa a șasea.

Am zărit câteva zâmbete lipsite de vlagă, însă cred că erau menite doar să-mi facă pe plac.

– Da, dar acela a fost actul direct răspunzător de toate celelalte evenimente oribile, spuse tata. Mă rog, cu excepția tunsorii. Bănuiesc că aia poate fi pusă în seama mamei tale.

– James! protestă mama, dar pot să jur că am simțit afecțiune în tonul ei.

Cred că și tata o simți, pentru că buzele i se arcuiră într-un surâs scurt. Totuși, expresia îi redeveni serioasă când se întoarse către Archer.

– Iar tu ți-ai văzut părinții uciși de demoni.

Archer lovi cu lingura fundul bolului de supă.

– Doar pe tata. Dar când eu... adică... eu în postură de bebe am intrat pe ușă, aveam pe față o dâră de sânge care nu-mi aparținea, deci bănuiesc că mama murise deja.

Tata se încruntă, adâncit în gânduri.

– Femeia demon era gravidă, i-am spus eu. Iar tipul semăna perfect cu Nick. Cred că erau părinții lui.

– Bineînțeles, răspunse tata și făcu ochii mari. Frații Anderson. Amândoi au dispărut împreună cu soțiile lor, acum vreo cincisprezece ani. Toată lumea a crezut că intraseră în clandestinitate, ca să zic așa. Lara era apropiată de nevasta mezinului. Foarte apropiată.

– Stai așa! Deci, tipul demon și tatăl lui Archer erau frați? am întrebat. Ceea ce înseamnă că Archer și Nick sunt...

– Veri, completă Archer, mestecând în continuare în supă. Cât pe-aci să fiu ucis de propriile rude. Cu asta pot să câștig probabil o medalie pentru disfuncționalitate. Apoi chipul i se întunecă. Sau poate e doar o tradiție de familie.

Se lăsă o tăcere neplăcută. Lingura lui Archer clincănea în castron, învârtită fără țintă. În cele din urmă, el spuse:

– Anderson?

Tata se uită în ochii lui.

– Da. Dacă nu mă înșel, tatăl tău era cel mai mare dintre frați. Martin. Pe mama ta o chema Elise.

Mărul lui Adam din gâtul lui Archer se mișcă spasmodic.

– Ăsta e numele pe care l-a rostit tipul – tata. În viziunea aia – sau orice-o fi fost.

Tatăl meu zâmbi trist.

– Nu i-am cunoscut personal pe părinții tăi, dar, din câte-am auzit, erau oameni buni. Și foarte devotați singurului lor copil. Adică ție.

Acum tăcerea din cameră părea grea, tangibilă. Pe sub masă, degetele lui Archer le strângeau pe ale mele ca într-o menghină.

– Știți că...?

– Daniel, spuse tata cu o voce blândă. Pe tine te chema Daniel Anderson.

Archer lăsă capul în piept, și am văzut cum două lacrimi i se rostogolesc fără zgomot în supă. Apoi își împinse scaunul în spate și ieși pe ușă. M-am ridicat să-l urmez, însă tata mă atinse pe braț.

– Lasă-l un minut!

Mi-am mușcat buzele și am încuviințat.

– Ai dreptate. Trăgându-mi nasul, m-am așezat la loc și am strâns în mâini cana de ceai. Și acum ce facem?

– Acum măcar avem o cale de a ne apăra împotriva demonilor conduși de surorile Casnoff, spuse Aislinn, vorbind pentru prima dată.

Ea, Finley și Izzy ne întâmpinaseră la țărm, iar acum toate trei se ocupau cu înfășurarea cioburilor de sticlă demonică în cârpe și așezarea lor într-o geantă din pânză impermeabilă.

– Probabil că noi trei la un loc, continuă ea, făcând semn către fetele sale, vom reuși să ne ocupăm de toți.

M-am crispat.

– Adică să-i omorâți.

– Nu, să-i scoatem la o înghețată! mă luă peste picior Finley, însă mama ei interveni pe un ton grav și amenințător:

– Finley, astăzi Sophie a coborât în iad pentru noi. E o Brannick în aceeași măsură ca și tine și te rog să-i vorbești cu respect!

Rușinată, fata mă privi pe sub gene și mormăi:

– Scuze!

– Nici o problemă, am răspuns. Dar vorbesc serios. Uciderea lor e... singura opțiune?

– E cea mai ușoară, răspunse mama, venind să se așeze pe scaunul lăsat liber de Archer. Scumpo, știu că unii elevi erau prietenii tăi, dar nu-i putem transforma înapoi.

– E adevărat? l-am întrebat pe tata. Sunt pierduți pentru totdeauna?

El se fâțâi stânjenit pe scaun.

– Nu neapărat. Dar, Sophie, riscul pe care îl implică recuperarea lor... e aproape prea mare ca să ne punem problema.

– Eu pot să-mi pun tot felul de probleme, i-am zis. Încearcă-mă!

Mi se păru că văd o urmă de mândrie în ochii tatei. Sau poate era doar o sclipire gen: „De ce e progenitura mea așa de nebună?“ Dar îmi răspunse:

– Dacă distrugi atât ritualul, cât și vrăjitoarea ori magul care l-au folosit, atunci vraja însăși poate fi inversată.

Am ridicat din umeri.

– Nu pare chiar atât de greu.

– N-am terminat. Trebuie să fie distruse simultan.

Înghițind în sec, am încercat să par voioasă.

– Păi, din nou, nu-i așa de rău. O punem pe Lara să țină în mână o bucată de hârtie, le frigem pe amândouă cu... hm... niște flăcări sau ceva și bum! Inversare demonică instant.

– Și trebuie distruse în groapa în care au fost creați demonii, continuă tata, ca și cum nici nu m-ar fi auzit.

Pe bune, *trebuia* să înceteze.

– A, și, ca piesă de rezistență, e nevoie să faci o vrajă pentru a închide groapa însăși, cu ritualul și vrăjitoarea în interiorul ei. Iar ăsta e un proces atât de puternic, încât poate să atragă în crater orice din jur.

– Adică și persoana care face vraja?

– Adică toată blestemata de insulă pe care se află groapa.

– A! Bun. Păi, cu siguranță e... provocator. Dar nu imposibil. Și avem grimoarul, care e un bonus, nu? Chiar dacă ritualul pentru invocarea demonilor nu există în el.

– Sophia Alice Mercer! spuse mama pe un ton amenințător, în aceeași clipă în care tata interveni cu „Atherton“, iar Aislinn cu „Brannick“.

Am ridicat mâinile.

– Uite ce-i, nu contează cum îmi spuneți. E cu liniuțe, ce părere aveți? Dar ascultați-mă! Trebuie să încerc, bine? Pentru Nick, și Daisy, și Chaston, și Anna, și toți ceilalți elevi pe care surorile Casnoff i-au transformat în arme de-a lungul anilor. *Vă rog!*

– Sophie are dreptate, zise Cal, aplecându-se în față. Dacă le putem opri pe surorile Casnoff și îi putem readuce la viață pe adolescenții ăia... n-ar fi mai bine decât să-i omorâm?

– Eu sunt pentru, zise Jenna.

Părinții mei se uitară unul la altul. Între ei se petrecu ceva, apoi mama se întoarse către sora ei.

– Poți să-i câștigi niște timp? S-o aperi până când găsește ritualul și, să sperăm, îl distruge?

– Putem, se repezi Finley, iar Izzy încuviință. O să-i stăm alături. Chiar dacă nu poate distruge și vrăjitoarea, și vraja, *și* groapa, poate face măcar ceva din toate, nu? Contează și asta.

Tata răsuflă îndelung, frecându-și fața cu mâinile.

– Da, spuse el în cele din urmă. Contează. Ar fi bine dacă am ajunge acolo pe timpul nopții, nu credeți? Grație diferenței de fus orar, mai e mult până la lăsarea întunericului pe insula Graymalkin. Deci, în zori? schiță el un zâmbet ostenit. Din nou?

Și, unul câte unul, toți am dat din cap aprobator. În zori aveam să luăm Itineris-ul ca să ne întoarcem la Hex Hall și să terminăm cu povestea asta.

– Dați-mi voie să mă duc și să-i spun lui Archer! am zis, azvârlind pătura de pe mine în timp ce mă ridicam.

Afară vântul se întețise și-mi arunca părul peste față în vreme ce mă uitam pe țărm după el. Nu l-am zărit, și atunci am băgat capul în cort. Nu era nici acolo. Înconjurând casa, mi-am pus mâna streașină la ochi și am căutat o siluetă cunoscută printre ierburi și stânci.

Am zărit o mișcare cu coada ochiului și, ușurată, m-am întors către ea.

Dar nu era Archer. Era Elodie. Imaginea ei tremura în bătaia vântului. La lumina zilei părea mai translucidă ca de obicei, iar părul roșcat îi flutura în jurul capului ca și cum s-ar fi aflat sub apă.

– A plecat, mimă ea. A luat Itineris-ul.

Cu un gol în stomac, am întrebat:

– Unde?

Însă deja știam.

Elodie îmi confirmă bănuielile:

– La Ochi. M-a rugat să-ți spun că-i pare rău, dar că nu poate altfel.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile, care n-aveau nimic de-a face cu soarele sau vântul.

– L-ai văzut?

– M-am tot învârtit prin zonă de când ai venit. Doar că nu m-am făcut văzută. El însă trebuie să fi știut că eram aici, pentru că m-a chemat. A zis că lui nu-i datorez nimic, dar că ție îți datorez ceva.

Imaginea ei era atât de ștearsă, încât mi-era greu să-mi dau seama, dar cred că am văzut o urmă de regret pe chipul ei.

– Are dreptate. Îmi pare rău pentru chestia cu Cal. N-a fost corect să vă rănesc pe voi doi doar ca să-i fac rău lui Archer.

– Scuzele se acceptă, i-am zis eu. Eram surprinsă să descopăr că vorbeam serios. Ce altceva a mai spus?

– Doar atât. Că se duce la Ochi și că-i pare rău. Elodie se strâmbă. A, și ceva ciudat despre cum încă simte același lucru în legătură cu cortul ăla și că promite să ți-o spună în persoană data viitoare când o să te vadă.

Am scos un hohot de râs, dar care aducea mai mult a suspin.

– Ticălosul! am bolborosit.

Elodie dădu din cap cu înțelegere.

– Mare ticălos!

Când părăsisem Abația Thorne, ținusem în mâini sabia lui Archer și avusesem senzația că, într-un fel sau altul, lucrurile se vor sfârși cu bine. „Te rog“, m-am gândit. „Mi-am recăpătat restul magiei, așa că fă să am și puterea asta!“

Dar nu-mi răspunse decât șuierul vântului.

CAPITOLUL 31

A doua zi dimineață, ne-am adunat cu toții lângă uriașul bolovan ce servea drept adăpost pentru Itineris. Eu purtam uniforma de la Hex Hall, gândindu-mă că era ținuta cea mai puțin bătătoare la ochi cu care mă puteam strecura înapoi în școală. Jenna era îmbrăcată identic, la fel ca și fetele Brannick. Amândouă erau destul de supărate din pricina asta, dacă e să judecăm după cât și care trăgeau de fuste.

– Purtați șosete trei sferturi în fiecare zi? întrebă Izzy uitându-se urât. Ăsta-i un motiv suficient ca să distrugem școala aia.

Deși eram speriată și îngrijorată, am chicotit.

– Așteaptă doar să ajungi acolo și o să vezi ce tortură e lâna pe vreme umedă! O să-ți vină să scufunzi toată insula.

– Nu-i chiar atât de rău, interveni Cal, iar Jenna râse în hohote.

– Da, zise tipul care poartă flanele până și în august.

– Gata, gata! ne potoli Aislinn în timp ce-și strângea un toc în jurul taliei.

În el atârnau trei lame din sticlă demonică. Izzy și Finley purtau ceva asemănător prins pe sub sacouri, și la fel Jenna și Cal. Eu nu – din motive evidente. Mi-am privit buricele rozalii ale degetelor. Măcar se asortau cu cealaltă cicatrice lăsată de sticla demonică: tăietura lată și vineție din palmă. Asemenea gânduri mă ajutau să-mi mai domolesc teama față de ceea ce avea să se întâmple.

– ... și o lăsați pe Sophie să ia ritualul, spunea Aislinn.

Mintea mi se rătăcise complet, și am scuturat din cap. Nu era momentul să visez cu ochii deschiși. Sigur, trecuserăm deja planul în revistă de cel puțin zece ori. Urma să mergem la școală.

Aislinn și Finley aveau să le atragă afară pe surorile Casnoff. Între timp, eu, Izzy, Jenna și Cal ne strecuram în clădire ca să căutăm ritualul. Aislinn și Finley o ademeneau pe Lara, împreună cu toți demonii ei, înapoi spre groapă. Eu urma să le întâlnesc acolo, cu ritualul, iar apoi, folosind vraja din grimoar, să le distrug pe cele două Casnoff, ritualul și groapa însăși într-o mare explozie.

Părea cât se poate de simplu. Chiar ușor. Dar, dacă învățasem ceva în ultimul an, era că nimic nu-i simplu când vine vorba de magie.

– Deci, e limpede? încheie Aislinn.

– Ca bună ziua, am oftat.

– Bun, eu și Finley o luăm înainte. Așteptați câteva minute, apoi urmează Sophie, Jenna, Cal și Izzy.

– Iar noi o să așteptăm aici, adăugă tata, făcând semn cu capul înspre mama.

Seara trecută hotărâserăm cu toții că era prea periculos pentru tata să vină cu noi pe insula Graymalkin. Fără puteri nu se putea apăra singur, iar nouă ne-ar fi distras atenția să ne ocupăm de el.

M-am întors cu fața către părinții mei și i-am luat de după gât, trăgându-i într-o îmbrățișare de grup.

– O să fie bine, am zis, deși cred că vocea tremurătoare m-a dat de gol. O să ne dăm mari și tari în fața surorilor Casnoff. Și, hei, poate mă aleg cu vreo câteva cicatrici noi mișto.

Amândoi mă strânseră mai tare la piept.

– Te iubim, Sophie, spuse mama.

– Așa e, adăugă tata, și eu am râs, chiar dacă stomacul mi se contorsiona ca un animal făcut din baloane răsucite.

M-am retras înainte să mă fac de râs cu și mai multe lacrimi, apoi am luat-o pe Jenna de mână. Aislinn și Finley plecaseră deja.

– Gata? am întrebat.

– Gata, au răspuns încet cu toții.

M-am uitat peste umăr la mama și tata. Încă se țineau de talie, și am zâmbit.

Apoi am făcut un pas în față. Întunericul m-a înghițit, și am simțit înăuntrul meu liniștea aceea îngrozitoare. Apoi, cât ai bate din palme, m-am trezit înapoi în pâlcul de copaci de pe insula Graymalkin. Nu știu dacă datorită magiei mele, care devenise mai puternică, sau datorită adrenalinei care mi se scurgea prin vene, dar „aterizarea" nu mi se mai păru așa de rea de data asta. Jennei nu-i fu la fel de ușor, însă, de îndată ce își făcu și el apariția, Cal îi puse o mână pe frunte. Răsuflarea i se domoli, și obrajii își recăpătară o parte din culoare.

– Mersi, spuse ea cu un suspin de recunoștință.

În clipa aceea mi se păru că aud un urlet undeva în depărtare.

– Bun, sunteți pregătiți să vă teleportați iar? i-am întrebat pe toți.

Izzy părea încă puțin tulburată, dar se grăbi să mă ia de o mână. Jenna mă prinse de cealaltă, iar Cal se apropie în spatele meu, cuprinzându-mă de mijloc.

Am închis ochii și m-am concentrat. Un curent de aer rece mai târziu, ne-am trezit pe pajiștea din fața Hex Hall – în toiul a ceea ce părea să fie Al Treilea Război Mondial.

De îndată ce am deschis ochii, un fulger de magie țâșni înspre mine. Am ridicat mâna exact la timp ca să-l resping, însă un altul venea chiar în spatele lui și o lovi pe Izzy drept în umărul stâng, făcând-o să țipe. În câteva clipe, Cal fu lângă ea și o trase la adăpostul copacilor. Am încercat să înțeleg coșmarul ce se desfășura în jurul meu. Erau demoni. Peste tot. Vârcolaci-demoni, cu ochi sângerii și scântei purpurii care le țâșneau din gheare. Zâne-demoni, ce stârneau aerul cu aripile lor negre și aruncau lumini nepământene. Se luptau, și, la început, le-am căutat cu privirea pe Finley și Aislinn, crezând că nimeriseră drept în mijlocul nebuniei. Dar nu, demonii se băteau între ei.

Am clătinat din cap, refuzând să cred ceea ce vedeam. Trebuia să intru în casă și să găsesc ritualul. Dar, dat fiind că

o zână demonică plana în pragul ușii, probabil planul ăsta ieșea din discuție.

Așa că i-am urmat pe Cal și Izzy la umbra copacilor, cu Jenna după mine. Ne-am ghemuit acolo toți patru, urmărind scena infernală din fața noastră.

– Ce fac? se miră Cal.

M-am uitat la demonii care mârâiau, șuierau și se zgâriau unul pe altul.

– Se luptă, am murmurat. Asta-i problema cu demonii. Nu sunt tocmai cele mai ușor de controlat ființe din Univers. Doamne, pun pariu că Lara nici nu-și dă seama ce-a dezlănțuit!

M-am chircit când una dintre zânele-demoni se năpusti în zbor spre o siluetă familiară: Daisy. Cred că zâna fusese cândva Nausicaa, însă era greu de spus. Aripile ei, odinioară verzi, aveau acum o nuanță de albastru întunecat și păreau să fi căpătat margini ascuțite ca o lamă. Sub ochii mei, aripile îi tăiară brațele lui Daisy.

Gâtuită de spaimă, am clătinat din cap și am spus:

– Dar nu contează. Important e să găsim ritualul ăla și pe surorile Casnoff și să...

M-am întrerupt cu un țipăt, căci ceva încercă să se împingă pe lângă mine. Nu, nu pe lângă. În mine.

Elodie.

De data asta, magia mea o respinse pe loc, iar fantoma flutură la câțiva metri de mine, dând din brațe.

– Scuze, scuze! mimă ea. Mă grăbeam. Ritualul nu-i în casă. E la Lara.

– Poftim?

– A aflat că veniți. Nu știu cum, dar a aflat. Sophie, toți s-au transformat în demoni. Toți elevii care erau aici. I-a schimbat pe toți.

În școală fuseseră peste o sută de adolescenți.

– Unde e Lara?

– Lângă groapă. Mai sunt câțiva la care încă lucrează.

M-am cutremurat auzind cuvântul „lucrează“.

– Izzy, cum te simți?

Izzy stătea încă sprijinită de Cal, însă chipul i se mohorî când băgă mâna sub sacou și scoase ciobul de sticlă demonică.

– Sunt bine.

Mă îndoiam, dar am luat-o de mână.

– O să folosim vraja de transport. Ne duce direct la crater. Dar, când ajungem acolo... I-am privit pe toți. Va fi rău. Probabil mai mult decât rău.

– Ne descurcăm noi, spuse Cal.

– Da, îl susținu Jenna cu un zâmbet șovăielnic. Suntem și noi niște duri în felul nostru.

Am strâns-o de mână.

– Să fiu a naibii dacă nu!

Ne-am strâns laolaltă și, chiar dacă eram extenuată de vrăjile pe care le făcusem deja, am simțit cunoscutul curent de aer.

De îndată ce am aterizat, am știut că ne aflam în locul potrivit. Mă dureau dinții și pielea din cauza magiei care pulsa în jur. Am deschis ochii și am văzut imediat groapa pe care eu și Archer o vizitaserăm cu o vară în urmă. Atunci nu era decât o adâncitură în pământ. Acum ardea cu o flacără verde strălucitoare. Pe buza ei stătea Lara, ținând în mână o bucată mototolită de pergament. Inima îmi tresări la vederea hârtiei. Ritualul. M-am ridicat în picioare. Din spate auzeam urlete îndepărtate. Probabil mai aveam la dispoziție doar câteva minute până când cel puțin câțiva dintre demonii Larei s-ar fi repezit la noi.

Ea mă văzu din cealaltă parte a gropii. Fața îi era luminată de înspăimântătoarea strălucire verzuie.

– Sophie! spuse ea cu un zâmbet sinistru. Am avut eu un presentiment c-o să ne revedem.

Dacă avea impresia că urma partea cu „să purtăm o conversație cu răufăcătorul“, se înșela amarnic. Am ridicat o mână, iar pe cealaltă am dus-o la brâu să scot grimoarul. Explozie nimicitoare – supermagică, vineee!

Puterea mi se adună sub tălpi, îmi urcă prin glezne, îmi umplu picioarele şi bustul, năvăli în braţe şi începu să-mi trosnească în vârful degetelor.

– A, da! spuse Lara, strângând ritualul la piept. Mă omori. Distrugi vraja. Închizi groapa. Și apoi micuții tăi prieteni demoni revin la normal.

Mi-am concentrat forţele. Trebuia să fie perfect. Nu mai aveam o a doua șansă.

– Sigur, păcat de familia ta!

Am deschis ochii, nedumerită. Apoi am urmărit privirea Larei în interiorul gropii, și toată magia, tot sângele au părut să se scurgă din mine.

Pe fundul craterului zăceau inconştiente Finley şi Aislinn.

CAPITOLUL 32

Din spate, am auzit-o pe Izzy tânguindu-se. M-am uitat în urmă exact în clipa când Jenna se îndrepta către ea și o lua în brațe, murmurând. Însă, când privirile ni s-au întâlnit peste capul lui Izzy, am știut la ce se gândea. Era singura mea șansă de a sfârși totul. De a o ucide pe Lara și de a distruge ritualul. De a închide groapa aceea blestemată, astfel încât nimeni să nu mai poată fi vreodată transformat în monstru. Asta și-ar fi dorit Finley și Aislinn.

Scopul scuză mijloacele.

Observând că șovăi, Lara începu să râdă.

– Vezi? De-asta familia ta n-a fost făcută să conducă. Întotdeauna îi puneți pe alții înaintea binelui propriului vostru neam.

– De fapt, despre asta e vorba, nu-i așa? am întrebat și am avut plăcerea să văd cum o parte din veselie i se șterge de pe chip. Ești furioasă pentru că tăticul tău a hotărât că-i plac mai mult demonii de pe lângă casă decât propriii copii. Îi dai înainte cu tot ce-a sacrificat el, tot ce-ați sacrificat voi pentru „cauză". Ce include asta, Lara? Pe mama ta? N-am auzit niciodată nimic despre mami Casnoff.

– Taci din gură! șuieră ea, fluturând din degete în direcția mea.

Am blocat vraja cu ușurință.

– Iar doamna Casnoff a fost măritată. Ce s-a întâmplat cu soțul ei? Recunoaște! Tatăl vostru v-a luat totul, amândurora, iar apoi l-a făcut pe tatăl *meu* șef al Consiliului. Toate astea nu sunt decât o criză jalnică de isterie care face victime nevinovate, și eu m-am săturat de ea. Nu mai moare nimeni!

Spunând acestea, am îndreptat un deget către groapă, concentrându-mi toată magia înspre Finley și Aislinn. Între timp, am văzut un fulger de magie zburând din spatele meu, trimis fără îndoială de Cal. Dar specialitatea lui era magia vindecătoare; vrăjile de atac erau prea slabe. Cea de acum ricoșă inofensiv din trupul Larei.

Ea își întinse mâinile către Cal, Izzy și Jenna, trimițând un impuls magic care îi împinse pe toți trei câțiva metri mai în spate. Le-am auzit gemetele de durere când aterizară în țărână. Apoi am văzut-o pe Lara aruncând înspre cer ceva asemănător unui semnal luminos, după care ea însăși dispăru brusc. Am scrâșnit din dinți, dar n-am îndrăznit să-mi întrerup concentrarea. Magia care emana din crater era atât de puternică, atât de întunecată, încât trebui să-mi adun toate forțele ca să lupt împotriva ei. Nu știam dacă groapa însăși era cea care le ținea pe Aislinn și Finley sau dacă Lara făcuse vreo vrajă suplimentară.

Totuși, încet-încet, ele se ridicară din crater. Abia când ajunseră la câțiva metri distanță de margine, mi-am folosit puterile ca să le las ușurel la pământ.

Izzy și Cal se apropiară de ele: Izzy se aruncă asupra trupurilor fără vlagă, iar Cal încercă să le readucă la viață. Mi-am ținut răsuflarea până când, în sfârșit, am văzut-o pe Aislinn bătând din pleoape și pe Finley începând să miște din degete.

Jenna veni lângă mine și îmi puse o mână pe braț.

– Ai făcut ce trebuia, spuse ea.

Văzând-o pe Izzy cum își îmbrățișează mama și sora, am știut că așa era. Dar, pe măsură ce vacarmul de trosnete, urlete și mârâieli se apropia, îmi fu greu să și *simt* că făcusem chiar ce trebuia.

– Ai mai participat vreodată la o încăierare între demoni, Jenna? am întrebat.

Ridicându-și pumnalul din sticlă demonică, ea scutură din cap.

– Nup. Am senzația că o să fie superviolentă.

– Poate reușim să stăm de vorbă cu ei, am zis, frecându-mi nasul cu dosul mâinii. Să purtăm o mică discuție tihnită.

– La un ceai.

– O, da, cu ceșcuțe de porțelan fin și sendvișuri din alea mici, fără coajă.

Cal veni lângă noi. Aislinn și Finley se ridicau în picioare, dar mi-am dat seama că erau foarte departe de forma optimă a neamului Brannick.

– Nu vreau să-i omor pe puștanii ăștia, spuse Cal.

– Nici eu. Dar nici nu vreau să mă ucidă ei pe mine.

– Nu știu dacă dorințele noastre o să conteze prea mult, zise Jenna.

M-am uitat printre copaci. Îmi auzeam soarta apropiindu-se.

Uite ce-i: știu că ar fi trebuit să mă arăt curajoasă. Ar fi trebuit să-mi folosesc cât mai mult magia și să mă comport ca o *Inimă neînfricată*. Dar nu voiam. Îmi venea să plâng. Îmi venea să-mi îmbrățișez iar părinții. Voiam să-l văd pe Archer. Și voiam să știu că făcusem aici și altceva decât să întârzii cu câteva minute moartea lui Aislinn și Finley.

Așa că nu urmă nici o pregătire de a înfrunta cu stoicism hoardele de demoni. Nu fu decât o adolescentă cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, străjuită de-o parte și de alta de cei mai buni prieteni ai săi, în vreme ce tot felul de creaturi infernale avansau în goană spre ei.

Am zărit silueta uneia dintre zânele demonice îndreptându-se către noi. Mi-am amintit de aripile ca niște lame, de felul cum îi spintecaseră brațele lui Daisy, și propriile mele brațe începură să tremure când le-am ridicat. Magia pe care o folosisem ca să le scot pe Aislinn și Finley afară din groapă îmi storsese mare parte din vlagă, și acum puterile nu-mi mai curgeau lin prin vene, ci mai mult mi se învârteau alene la picioare. Puteam totuși ține atacatorii la distanță pentru o vreme.

Am auzit zbârnâitul aripilor zânei care se apropia și am trimis o vrajă de atac din vârful degetelor. Dar, înainte s-o atingă,

altceva șerpui și i se înfășură în jurul gleznei: un bici argintiu. Cu un țipăt, zâna căzu la pământ. Am simțit cum inima mi-o ia la galop.

– O, Doamne! exclamă Jenna.

Nu fu nevoie să spună mai mult. Noi două mai văzuserăm cândva arma aceasta, în seara în care Ochiul atacase un club pentru Prodigium din Londra.

– E Ochiul, am zis.

Nu-mi venea să cred.

Și atunci, probabil pentru prima dată în istoria Prodigium, un demon, un mag și un vampir s-au privit cu fețe radioase, în vreme ce eu repetam:

– E Ochiul!

Într-adevăr, mai mulți indivizi îmbrăcați în negru se răspândeau prin pădure venind din direcția Itineris-ului.

– Cum? întrebă Cal.

Atunci unul dintre bărbații în negru o luă la fugă spre noi. Bănuiesc că ar fi putut să fie doar un alt Ochi înalt și slab, cu păr cârlionțat, dar eu tot i-am sărit în întâmpinare.

Eu și Archer ne-am izbit unul de altul cu atâta putere, încât mi s-a tăiat răsuflarea. Dar nu mi-a păsat. Puteam respira și mai târziu.

– M-am gândit că v-ar prinde bine o mână de ajutor, zise el cu buzele lipite de tâmpla mea. Suntem doar vreo douăzeci – singurii băieți pe care am reușit să-i conving să vină cu mine. Dar tot e ceva, nu?

L-am strâns în brațe și mai tare.

– E mai mult decât ceva.

Însă, oricât mi-ar fi plăcut să rămân acolo și să-l îmbrățișez la nesfârșit, nu era momentul. M-am retras și i-am spus:

– Încercați să nu-i omorâți, bine?

El ridică o sprânceană la mine, și imediat am ridicat brațul într-un gest defensiv.

– Nu. N-avem vreme de zeflemele. Doar... încearcă să-i ții la distanță, bine? Avem încă o șansă să-i salvăm.

Pentru prima dată în viața lui, Archer nu mai încercă să mă tachineze. De fapt, nu mai zise nimic. O luă doar la fugă spre câmpul de luptă. Eu m-am întors, vrând să mă reped s-o caut pe Lara.

Dar, până la urmă, n-a mai fost nevoie.

Ea se afla din nou pe marginea gropii, doar că, de data asta, nu mai părea nici arogantă, nici amuzată. Și nu mai era singură. Lângă ea stătea doamna Casnoff, cu părul încă alb ca zăpada, dar prins ca altădată într-un coc elaborat. Purta unul dintre costumele ei în nuanța de albastru specifică școlii și nu mai avea nici urmă de inexpresivitate pe chip. Ținea o mână întinsă, și am observat că Lara era încremenită, țintuită în loc de o vrajă.

– Școala asta a fost cândva un adăpost pentru cei din neamul nostru, striga doamna Casnoff. Vocea îi era răgușită și aspră, dar am simțit în ea ecoul femeii pe care o cunoscusem cândva. Iar tu ai transformat-o în iadul pe pământ, Lara.

– Am făcut-o pentru noi! strigă Lara. Asta și-a dorit tata.

Însă doamna Casnoff era la fel de sătulă de asemenea povești ca și mine.

– Trebuie să se sfârșească, zise, și am simțit în glasul ei decenii întregi de tristețe. Repetă: Trebuie să se sfârșească.

Privirile ni se întâlniră peste crater, și am știut ce aveam de făcut.

Cu mâinile tremurând, am scos grimoarul de la brâu și am răsfoit până la pagina cu ritualul ce avea să închidă groapa o dată pentru totdeauna. Am șoptit vorbele, însă tot îmi ardeau gura pe măsură ce le rosteam. Lumina verde din interiorul gropii începu să se micșoreze.

– Nu! strigă Lara, mai degrabă confuză decât furioasă.

Stătea în continuare încremenită pe marginea prăpastiei, cu mâinile strânse pe lângă corp.

Doamna Casnoff o cuprinse în brațe.

– Îmi pare rău, i-am văzut buzele rostind. Se uită din nou la mine. Îmi pare rău.

Își lipi mâna de spatele surorii sale. Se văzu o singură pâlpâire de lumină purpurie. Apoi amândouă se prăbușiră fără viață pe fundul gropii.

Acum plângeam în hohote și spuneam cuvintele vrăjii tot mai repede, pe măsură ce pământul din jurul nostru începea să se cutremure.

– Sophie! am auzit-o pe Jenna țipând, dar nu mă puteam clinti înainte ca totul să se termine.

Ritualul care îmi transformase familia în monștri, care omorâse mai mulți oameni decât puteam număra avea să dispară în sfârșit. Eu îi puneam capăt.

Eram atât de concentrată, încât nici măcar n-am observat când pământul de sub picioarele mele a cedat.

Cineva m-a strigat pe nume, poate Izzy. Apoi am căzut în crater.

Am aterizat prost și am auzit cum glezna îmi cedează cu un trosnet. M-a străpuns o durere puternică, fierbinte, dar în același timp rece ca gheața, și am țipat când grimoarul mi-a alunecat din mâini. Țărâna se prăvălea asupra mea, pământul se scutura și unduia. Am făcut o scurtă tentativă de a-mi folosi magia, însă puterea de aici era mult prea mare. Propriile mele forțe slăbite nu-i puteau face față.

Am lăsat capul în jos, tremurând de teamă și durere, încercând să-mi spun că totul era în regulă. La urma urmei, muream pentru binele celor mulți. Nick, Daisy, chiar Anna și Chaston, toți puteau redeveni tineri obișnuiți. Sau vrăjitoare și magi. Nimeni n-avea să mai fie transformat vreodată în demon.

M-am întins pe pământ și m-am crispat când privirea mea întâlni ochii morți ai doamnei Casnoff, parcă holbați la mine.

– Scopul scuză mijloacele, am murmurat în clipa în care pereții gropii începeau să alunece.

Am simțit apoi o mână pe glezna rănită, am țipat și mi-am tras piciorul, chiar dacă mișcarea mi-a trimis fulgere de foc prin tot corpul. Aproape că mă așteptam s-o văd înșfăcându-mă pe Lara Casnoff ori pe unul dintre strigoii care păziseră cândva craterul. Dar nu erau nici unul, nici altul.

Era Cal.

În timp ce magia lui vindecătoare se scurgea în mine, iar oasele piciorului mi se lipeau la loc, m-am ridicat în fund.

– Ce faci? am strigat încercând să acopăr huietul din jur.

Cal scutură doar din cap și mă săltă în picioare. După aceea totul se petrecu atât de repede, iar eu eram încă atât de tulburată, încât abia dacă mi-am dat seama ce se întâmplă până când m-am trezit că el își ține mâinile sub talpa mea și sunt ridicată în aer, iar brațe de deasupra mă trag în sus.

– Nu! am urlat, chiar în clipa în care Aislinn și Finley mă târau la adăpost.

Groapa se prăbușea din ce în ce mai repede, și m-am zbătut în țărâna de pe margine, întinzându-i o mână lui Cal. Am adunat toate rezervele de magie pe care le aveam în mine, încât am auzit copacii din jur trosnind.

– Scoateți-l! am țipat. Scoateți-l de acolo!

Magia țâșni din mine, dar era prea târziu. Pământul se cutremură cu putere pentru ultima dată, apoi o crăpătură uriașă se deschise pe fundul gropii. Cal se dădu împleticindu-se în spate, lipit de celălalt perete. În clipa aceea, privirile ni se întâlniră. Eu stăteam pe burtă, cu mâna încă întinsă, gâfâind.

– E în regulă, Sophie, l-am văzut spunând. E în regulă.

Urmară un fulger orbitor și un zgomot asemănător cu al unui munte care se prăbușește. Jenna mă trase înapoi chiar când groapa se prăvălea în ea însăși. Întreaga insulă păru să se înfioreze, și m-am întrebat cu mintea amorțită dacă era de repulsie ori de ușurare.

Apoi se lăsă tăcerea.

CAPITOLUL 33

Cineva mă scutura.

– Sophie! spuse o voce în urechea mea. Trezeşte-te!

Buimacă, m-am rostogolit pe o parte, cu şuviţe de păr lipite de obrajii umezi. Plânsesem. Din nou. M-am ridicat în capul oaselor şi, pentru o clipă, mi-a fost uşor să cred că ultimele săptămâni nici nu existaseră. Eram în dormitorul meu din tabăra Brannick, şi soarele dimineţii îşi revărsa razele prin fereastra îngustă. Poate că nici nu plecasem de aici, m-am gândit ameţită. Poate că totul nu fusese decât un vis.

Dar nu. Jenna stătea pe marginea patului meu, cu o expresie îngrijorată pe chip, iar Archer zăbovea în pragul uşii. Undeva la parter se aflau mama şi tata, fetele Brannick, Nick şi Daisy...

Dar fără Cal.

– Acelaşi vis? întrebă Archer, şi eu am încuviinţat, frecându-mi faţa cu mâinile.

Avusesem coşmaruri încă din noaptea în care luaserăm Itineris-ul ca să lăsăm în urmă Hex Hall, în vreme ce toată insula se cutremura de parcă ar fi fost pe punctul să se scufunde în ocean.

Tata zicea că era de aşteptat, având în vedere prin câte trecusem. Dar se făcea o lună de atunci. Oare coşmarurile aveau să se sfârşească vreodată?

– Iar am ţipat? am întrebat în vreme ce dădeam păturile la o parte.

– Doar ai plâns, răspunse Jenna, cu un aer înţelegător. Mult.

Am încercat să-mi amintesc visul, dar deja începea să mi se șteargă din minte. Cal era din nou acolo, în groapă, și țărâna se prăvălea peste el. Și Lara, cu ochii ei morți. M-am cutremurat.

Jenna a dat să mă ia de mână, dar eu m-am ridicat și i-am aruncat cel mai frumos zâmbet de genul: „Totul e în regulă, serios" de care eram în stare.

– A fost doar un vis, i-am zis.

Archer a deschis gura să spună ceva, însă eu am ridicat brațul.

– Doar un vis, am repetat. Acum, toată lumea e deja jos? Pentru că nu știu ce părere aveți voi, dar eu sunt lihnită.

De fapt, nu eram. Numai gândul la mâncare îmi întorcea stomacul pe dos, și deja scăzusem atât de mult în greutate, încât fusesem nevoită să folosesc magia ca să-mi micșorez hainele. Am trecut pe lângă Archer, și el îmi puse o mână între umeri.

– O să fie bine, Mercer, îmi șopti la ureche și, doar pentru câteva clipe, mi-am permis să mă lipesc de el, scăldându-mă în căldura, în prezența lui.

Apoi m-am îndreptat și am zis:

– Hai să coborâm! Nick și Daisy mănâncă de fiecare dată toată șunca.

Așa cum mă așteptasem, când am ajuns în bucătărie nu mai rămăseseră decât două felii. Nick și Daisy stăteau la masa melaminată, cu farfuriile aproape goale, în vreme ce Aislinn prăjea ouă pe aragazul din spatele lor. M-am oprit în ușă, observând imaginea: o Brannick pregătind micul dejun pentru doi demoni. Cine și-ar fi închipuit *așa ceva*?

Nick mă văzu și îmi zâmbi larg. Mă rog, cel puțin încercă. Ca și mine (la naiba, ca noi toți), avea încă privirea aceea bântuită care făcea orice expresie prietenoasă să pară tristă.

– 'Neața, Sophia! Ți-am păstrat o felie de șuncă. Și ție, Jenna, spuse el, aruncând o privire peste umărul meu. Ochii îi alunecară și alături de mine. Scuze, vere, tu ai ghinion.

Archer pufni ușor amuzat, dar în poziția umerilor lui când intră în bucătărie, se simțea încă un soi de prudență. De altfel, atunci când se așeză, își alese scaunul cel mai îndepărtat de Nick. Nu știu dacă ei doi vor putea să aibă vreodată ceva asemănător unei relații normale, dar probabil nici nu ne putem aștepta la mai mult. La urma urmei, părinții lui Nick îi omorâseră pe ai lui Archer, iar Nick încercase să-și ucidă vărul nu o dată, ci de două ori.

Asta probabil avea să garanteze niște reuniuni de familie foarte ciudate pe viitor.

Nemaipunând la socoteală faptul că oamenii pe care Archer îi considerase cândva familia lui erau acum hotărâți să-i ia și lui viața.

– Soph? spuse Aislinn, smulgându-mă din visare. Ouă?

– Ăăă... nu, mersi, o să mănânc ceva mai târziu.

Aproape toți cei din bucătărie se încruntară auzindu-mă, așa încât, ca să-i potolesc, am luat felia de șuncă și am rupt-o în două. M-am așezat în fața lui Daisy și am început să mestec, zicând:

– Ceva nou azi?

Era aceeași întrebare pe care câte unul dintre noi o punea în fiecare dimineață de când părăsiserăm Hex Hall. În primele zile existaseră răspunsuri: „Da, insula e tot acolo. Da, i-am găsit pe Nick și Daisy, îi putem aduce încoace. Da, Ochiul a pus pe capul lui Archer un preț cât să-ți poți cumpăra o insuliță".

Ultima chestie îi picase destul de prost lui Archer. Se pare că mica trupă de Ochi se întorsese acasă și-i povestise șefei lor că Archer folosise nu știu ce artefact magic ca să arunce o vrajă de supunere asupra lor. Acesta fusese singurul motiv pentru care luptaseră de partea ființelor Prodigium.

– E adevărat? îl întrebasem pe Archer.

El își ferise privirea și ridicase exagerat din umeri.

Luasem asta drept un „da".

Dar, după aceea, n-am mai aflat nimic. Nimic despre cum interpretase restul lumii Prodigium întâmplările de la Hex Hall. Nimic despre ce se alesese de elevii pe care îi eliberaserăm.

Așa că, în dimineața asta, din nou, Aislinn oftă și spuse:

– Nu, nimic.

– Poate că ăsta e un lucru bun, interveni Daisy, în timp ce își ungea cu unt o felie de pâine prăjită. Poate că toți au... plecat pur și simplu.

Acum, că nu mai era demon, Daisy nu făcea parte din nici o categorie de Prodigium. Era doar un copil obișnuit, pe care surorile Casnoff îl transformaseră într-o creatură a infernului. Îi înțelegeam dorința de a lăsa în urmă tot ce ținea de magie.

Ea se aplecă și își puse capul pe umărul lui Nick. Mă rog, poate nu chiar *tot* ce ținea de magie. Mă bucuram că Nick o avea pe Daisy. După toate întâmplările prin câte trecuse, avea nevoie de ea. Totuși, trebuia să recunosc că privirea bântuită din ochii lui mă făcea să mă întreb dacă, eliberat sau nu din mâinile surorilor Casnoff, avea să mai fie vreodată cu adevărat în regulă.

De afară am auzit un zăngănit metalic îndepărtat, ceea ce însemna că Finley și Izzy se treziseră deja și se antrenau. M-am gândit să mă duc la ele. Nu ca să mânuiesc o sabie sau ceva, ci poate ca să le las să blocheze câteva din vrăjile mele. Ar fi fost un exercițiu util pentru ele, iar mie mi-ar fi dat altceva de făcut decât să stau în cameră și să derulez în minte, iar și iar, imaginile din ultima noapte petrecută la Hex Hall.

Tocmai dădeam să mă ridic, când tata intră grăbit în bucătărie. Era încă în pijama, lucru complet bizar pentru el. Nu cobora niciodată la micul dejun până când nu era complet îmbrăcat. Sigur, pijamaua lui avea chiar și un buzunar la piept, cu tot cu batistă, așa că poate se simțea îmbrăcat.

Ținea în mâini niște foi de hârtie și se holba la ele cu ochii cât cepele.

– Bună, James! îl întâmpină Aislinn. Te-ai trezit cam târziu în dimineața asta. Grace doarme și ea mai mult?

Tata ridică privirea, și aș fi jurat că se înroșise.

– Hmm? O, da! Mă rog. În orice caz. Ăăă... ca să spunem așa.

– Lasă-l în pace! i-am spus lui Aislinn. Firea lui britanică se blochează.

În loc să fiu scârbită, mă simțeam ciudat de veselă la gândul că părinții mei se... simțeau bine împreună (mă rog, eram *puțin* scârbită). De fapt, aparenta lor împăcare era poate singurul lucru bun rezultat din toată tărășenia asta. În afară de salvarea lumii, evident.

Tata clătină din cap și ridică hârtiile.

– N-am venit aici ca să discut despre relațiile mele... personale. Am venit pentru că foile astea au sosit din partea Consiliului azi-dimineață.

M-am îndreptat pe scaun.

– Consiliul? Adică *vechiul* Consiliu? Dar el nu mai există. Poate te înșeli. Poate că e „Consiliul pentru ce soi de cereale ar trebui..."

– Sophia! spuse tata, întrerupându-mă cu o privire.

– Scuze! Am luat-o razna.

El zâmbi ușor.

– Știu, draga mea. Și, drept să-ți spun, poate că ai și de ce.

Îmi întinse hârtiile, și am văzut că reprezentau un soi de scrisoare oficială. Îi era adresată tatei, dar mi-am citit numele în primul paragraf. Am așezat foile pe masă, astfel încât nimeni să nu-mi vadă mâinile tremurând.

– Scrisoarea asta a adus-o vreo bufniță în cioc? am murmurat. Te rog, spune-mi că a venit...

– Sophie! strigară aproape toți cei din bucătărie.

Până și Archer rosti exasperat:

– Haide, Mercer!

Am inspirat adânc și am început să citesc. Când am ajuns pe la jumătatea paginii, m-am oprit, am făcut ochii mari, și inima mi-a luat-o la goană. M-am uitat iar la tata.

– Vorbesc serios?

– Cred că da.

Am recitit cuvintele.

– Doamne Sfinte!

CAPITOLUL 34

Am coborât din mașină. Pașii mei scrâșniră pe aleea acoperită cu scoici și pietriș, și m-am holbat la casa ce se înălța înaintea mea.

– Deci? întrebă tata, ridicându-se de pe locul pasagerului.

În urma mea, Archer și Jenna coborâră de pe bancheta din spate și veniră lângă mine, de-o parte și de alta.

Ridicându-mi ochelarii de soare pe cap, am zis:

– Arată mai bine. Mă rog, încă e absolut înfricoșătoare, dar a revenit la nivelul înfricoșător *obișnuit*.

Hex Hall strălucea sub un strat proaspăt de vopsea, iar ferestrele fuseseră reparate. Ferigile ce încadrau ușa din față își recăpătaseră nuanța bogată de verde, iar adâncitura de pe verandă fusese reparată. Totuși, copacii din jur erau negri și iarba cenușie.

– Probabil că niciodată n-o să mai fie la fel, spuse mama, ocolind mașina și venind lângă mine și tata.

Oftând, am zis:

– Poate că ăsta e un lucru bun.

– Ce crezi c-o să se întâmple cu ea? întrebă Jenna, cercetând casa cu privirea.

– Eu parc-aș vrea să-i dea foc, mărturisi Archer. Și poate să scufunde și insula, dacă tot se apucă.

O briză oceanică îmi ciufuli părul în vreme ce ne apropiam de clădire. Interiorul nu mai dădea impresia aceea de uscăciune și putregai, dar mi se păru că avea să pară mereu puțin trist. Sau poate era doar imaginația mea. Am trecut pe sub fereastra cu vitralii și am ridicat privirea, mulțumită să văd că toate

personajele își redobândiseră capetele, iar sticla colorată sclipea în lumina toamnei. Deja, apropiindu-ne de sala de bal, auzeam murmur de voci, și mama mă luă de mână.

– Ai emoții?

– Neah, am răspuns, dar, de vreme ce behăisem cuvântul ca o oaie, mă îndoiesc că a fost tocmai convinsă.

Toate mesele neasortate la care obișnuiam să mâncăm dispăruseră. Fuseseră înlocuite cu o mare de scaune negre, toate goale. Pe podiumul pe care stăteau cândva profesorii se aflau douăsprezece fotolii cărora probabil li s-ar fi potrivit mai bine numele de tronuri. Toate erau ocupate, în afară de unul.

Când am intrat în cameră, membrii Consiliului nou format s-au sculat în picioare, iar eu am ridicat imediat mâinile într-un gest defensiv:

– O, Doamne, vă rog, nu faceți asta! Sunt deja destul de stresată.

Un bărbat din rândul zânelor, un tip uriaș cu aripi verde-smarald, se încruntă la mine.

– Dar, ca moștenitor prezumtiv al șefiei Consiliului, ți se cuvine un anume grad de respect.

– Mă simt respectată și dacă stați jos. Serios.

Am crezut că o să se mai împotrivească puțin, însă, până la urmă, se așezară cu toții.

– Te-ai gândit la propunerea noastră? mă întrebă o femeie.

Cred că era vrăjitoare, însă ar fi fost greu de spus.

În loc să-i răspund, am luat loc pe unul dintre scaunele negre.

– Pot să vă întreb ceva?

Nimeni nu dădu din cap aprobator, dar am continuat oricum.

– De ce m-ați ales pe mine? Sigur, sunt demon, dar și Nick e demon. De ce nu i-ați cerut lui? Din cauza poveștii cu „a luat-o razna cândva și a ucis o grămadă de oameni“?

Zâna cu aripi verzi se uită fix la mine.

– În mare parte, da.

– Dar n-a fost singurul motiv, vorbi femeia. Își încrucișă degetele și își puse mâinile în poală, moment în care am văzut câteva mici scântei. Deci, până la urmă, era o vrăjitoare. Curajul, tăria de caracter... inițiativa de care ai dat dovadă ca s-o oprești pe Lara Casnoff au fost absolut impresionante. Mai ales venite de la cineva atât de tânăr. N-ai lăsat frica să te împiedice să vezi ce trebuia făcut. Se uită către colegii ei. Lucru din care am putea cu toții să tragem învățăminte.

– Acum, interveni un bărbat înalt, cu părul alb, ai decis dacă...?

– De ce ați reparat Hex Hall?

Am simțit un oftat în rândul tuturor membrilor Consiliului.

– Deoarece, spuse vrăjitoarea, Hecate Hall a fost mereu o instituție utilă comunității noastre și nu vrem ca aceste... întâmplări nefericite să distrugă peste o sută de ani de tradiție. Luna viitoare, toți elevii care au fost înscriși la această școală se vor întoarce aici, iar viața își va relua cursul normal.

Mi-a venit să râd. Normal. De parcă viața de aici ar fi fost *vreodată* normală.

Totuși. Îmi dăduse un răspuns.

Trăgând adânc aer în piept, m-am ridicat și am zis:

– În regulă. Da, accept oferta voastră de a deveni șef al Consiliului.

Zâmbete de ușurare se iviră pe câteva dintre fețe, însă eu am ridicat mâna.

– Cu două condiții.

Zâmbetele se ofiliră.

– Voi prelua conducerea Consiliului, dar numai după ce îmi termin școala.

– Desigur, spuse vrăjitoarea. Putem aranja să fii transferată numaidecât la Prentiss.

Prentiss era internatul elegant la care își trimiteau copiii vrăjitoarele și magii cu bani. Probabil era exact opusul lui Hex Hall, din toate punctele de vedere. Am scuturat din cap.

– Nu, nu mă refer la școli pentru Prodigium. Mă refer la o școală adevărată. Facultate. O facultate normală, pentru oameni.

Zâna cu aripi verzi se încruntă.

– Dar mai ai un an până să poți intra la facultate, corect? Nu-i așa? Iar dacă nu mergi la Prentiss, atunci unde? Un liceu omenesc nu pare o variantă verosimilă.

Încă o răsuflare adâncă.

– Știu. Asta era cealaltă condiție a mea. Vreau să redeschideți Hex Hall. Dar nu ca școală de corecție sau ca loc de pedeapsă, ci ca exact ceea ce era pe vremuri: un adăpost. O școală pentru toți copiii Prodigium care vor să vină aici. Deși trebuie să recunosc că, după cele întâmplate anul trecut, s-ar putea să nu fie prea mulți. Dar putem încerca. Acestea sunt condițiile mele.

Am rămas pe loc, cu mâinile încleștate în față. L-am văzut din nou pe Cal spunând: „E în regulă. E în regulă“ în vreme ce groapa se închidea peste el. Își dăduse viața pentru mine. Trebuia să fac în așa fel ca lucrul acesta să conteze. Iar el iubise Hex Hall. Crezuse în ea, o îngrijise, o numise căminul lui. Măcar atât puteam face ca s-o readuc la viață.

Pentru Cal.

Așadar, când vrăjitoarea s-a uitat drept la mine și a spus: „Acceptăm“, nu m-am lăsat cuprinsă de teamă, regret ori groază. Ci de satisfacție.

Mama, tata, Jenna și Archer mă așteptau la ieșirea din sala de bal. Înainte ca vreunul să poată deschide gura, mi-am luat părinții de mâini și am zis:

– Discutăm în drum spre casă, promit. Acum am nevoie să fiu singură o vreme, OK?

Tata mă strânse de mână, iar cu celălalt braț o cuprinse pe mama de talie.

– Absolut.

– Sigur, zise Jenna.

Archer încuviință.

– Fă ce trebuie să faci!

Am trecut pe lângă ei și am ieșit pe veranda din față. Treptele au scârțâit ușor sub pașii mei când am coborât pe pajiște. M-am dus către unul dintre stejarii uriași și m-am sprijinit de el ca să privesc școala.

Încă stăteam acolo când am simțit o prezență lângă mine. Elodie plutea alături, și părul roșcat îi flutura în jurul feței.

– Bună! am spus încet.

– Deci o să fii Mare Șefă?

Am deschis gura ca să fac un comentariu sarcastic, dar nu mi-a venit nici o idee. Așa că am zis doar:

– Da. O să fiu.

Ea dădu scurt din cap.

– O să te descurci de minune. Dar, dacă mai spui cuiva că ți-am zis asta, te omor.

Am chicotit.

– S-a făcut. Câteva clipe lungi, m-am uitat la ea cum privește clădirea. Apoi, pe un ton foarte calm, am spus: Dacă ești gata să te... nu știu, să te eliberez sau cum s-o numi, acum pot s-o fac. Cel puțin așa cred.

Elodie se întoarse către mine, cu picioarele plutind la doar câțiva centimetri de pământ.

– Și unde să mă duc?

– Nu știu.

– Ai putea...

Lăsă fraza neterminată și, dacă n-aș fi cunoscut-o mai bine, aș fi putut să jur că văzusem o umbră de emoție pe chipul ei. Apoi buzele i se mișcară atât de repede, încât n-am priceput nici un cuvânt.

– Ooo, mai ușor! Abilitățile mele de a citi pe buze nu sunt *chiar atât* de grozave.

Ea pluti mai aproape.

– Am zis: dacă tu rămâi la Hex Hall, atunci... vreau să rămân și eu.

Am clipit.

– Pe bune? Vrei să stai legată de mine o veșnicie? Fiindcă, dacă ai impresia că o să te mai las vreodată în corpul meu, te înșeli amarnic.

– Nu mai vreau să fiu în tine, spuse ea, după care se strâmbă. Bah, ce oribil a sunat! Oricum, vreau doar să stau aici. Pentru moment.

– De ce?

Ridică mâinile.

– Pentru că ești prietena mea, da? Pentru că a fost... nu știu, interesant să vă ajut pe tine și echipa ta de perdanți în ultimele săptămâni. Am avut parte de mult mai mult amuzament după moarte decât credeam că e posibil.

Eram mișcată într-un fel ciudat, așa că am încercat să-mi păstrez blândețea din voce și i-am spus:

– Elodie, te-nțeleg. Și, ca să fiu sinceră, gândul că te vei stinge mă face să... Mi s-a pus un nod în gât și m-am străduit să-l transform într-un acces de tuse, după care am continuat: Dar nu te pot ține priponită de mine o veșnicie. N-ar fi corect pentru nici una din noi.

– Există vreo cale de a transfera legătura? întrebă ea. Toate celelalte fantome de aici sunt legate de insulă. Ai putea să faci asta și pentru mine?

Am căzut pe gânduri, și puterile mi-au zbârnâit în vene.

– Da, aș putea. Dar, Elodie, asta înseamnă să rămâi blocată aici, pe insula Graymalkin, pentru totdeauna. O să fiți doar tu și orice alte fantome bântuie prin preajmă.

Ea dispăru, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

– Ei, haide acum!

Dar apoi reapăru la câțiva metri distanță, pe culmea dealului ce ducea către iaz. Îmi făcu semn cu mâna s-o urmez, apoi dispăru din raza mea vizuală.

Oftând, am urcat dealul și, tocmai când să ajung în vârf, a trebuit să-mi feresc ochii de lumina soarelui care se reflecta în apă.

– Uau! am exclamat oprindu-mă, în vreme ce Elodie plutea pe lângă mine. Niciodată n-am văzut iazul să arate atât de frumos. Și, uite, acolo iarba nu mai pare moartă...

Dar, orice aș mai fi vrut să rostesc, cuvintele mi s-au oprit în gât. Mi-am dus mâna la gură.

Cal se plimba pe marginea apei. În fine, fantoma lui. Imaginea era atât de ștearsă, încât abia dacă îl distingeam, dar pașii lui mari, ușori, erau inconfundabili. Îngenunche și-și trecu mâna peste un petic de iarbă cenușie, și acesta recăpătă o nuanță vie, verde-smarald.

Se uită la dealul pe care stăteam și ridică mâna în semn de salut. I-am răspuns cu același gest, în timp ce lacrimile îmi șiroiau pe obraji.

– Mă vede? am întrebat-o pe Elodie. Sau doar pe tine?

– Te vede, răspunse ea. Apoi, oarecum supărată, adăugă: Nu cred că mi-ar zâmbi mie așa. Pe urmă buzele i se arcuiră într-un surâs șiret. Cel puțin nu încă. Am o eternitate la dispoziție să-l fac pe Cal să se răzgândească în privința mea.

Știam că glumește, dar eu i-am răspuns serioasă:

– Să ai grijă de el, bine?

Chipul ei se făcu deodată surprinzător de blând.

– Așa o să fac.

Până la urmă, dezlegarea lui Elodie de mine și legarea ei de insulă se dovedi a fi o vrajă simplă. Dar, când am simțit cum se rupe micul lanț de putere dintre noi, trebuie să recunosc că m-a cuprins tristețea.

Când m-au găsit Archer și Jenna, Elodie dispăruse deja. La fel și Cal – deși iarba din jurul iazului era acum complet verde.

– Aici erai! spuse Jenna apărând în vârful dealului împreună cu Archer.

– Da, scuze! am zis, îndreptându-mă către ei. Am multe pe cap.

– Te cred, răspunse Archer, luându-mă de mijloc. Deci, le-ai spus că ești de acord.

– Da. Crezi că e o prostie?

– Cred că e periculos, răspunse și mă răsuci cu fața către el. Cred că ești pur și simplu *nebună*. Dar pericolul și nebunia sunt două dintre lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la tine. Deci nu. Nu e o prostie. Deși sunt puțin dezamăgit că una din condițiile tale a fost redeschiderea Hex Hall, și nu – nu știu – o vacanță în Caraibe cu iubitul tău.

Își lăsă capul în jos să mă sărute, iar Jenna își drese glasul.

– Hm, alo! Sunt sigură că și asistentul vampir are dreptul la un fel de bonus.

Archer o înghionti în umăr.

– Uite ce-i, când ne întoarcem din Caraibe, poate te trimite și pe tine în Transilvania sau pe undeva. Ce părere ai?

Ea îi dădu un pumn în braț, însă gestul era plin de afecțiune, și brusc îmi veni din nou să plâng. Așa că am făcut un pas în spate de lângă Archer și am zis:

– Toate vacanțele vor trebui să aștepte până termin anul școlar. Apoi, văzându-i că se holbează la mine, am adăugat: Da, asta-i cealaltă jumătate. Când se redeschide Hex Hall... eu am să rămân aici. Doar până la sfârșitul anului, m-am grăbit să explic. Nu pe viață. Iar facultatea face și ea parte din înțelegere, așa că va fi și ea. Dar vom putea ține legătura. Există tot soiul de vrăji pentru asta.

Jenna și Archer se uitară unul la altul.

– De ce ar trebui să „ținem legătura"? întrebă Jenna.

– Păi, pentru că... nu vă pot cere să rămâneți la Hex Hall încă un an întreg. Jenna, tu o ai pe Vix, iar tu, Archer, ai... Chiar așa, ce *ai* tu?

– Pe tine, răspunse el ferm. Și o grămadă de sfinți cavaleri care vor să mă omoare.

– Vix poate veni în vizită, spuse Jenna. Iar școala o să fie un loc plăcut de acum încolo, așa că un an în plus nu va fi o tortură. Deși, adăugă încruntându-se, trebuie să recunosc că insula arată destul de urât. Pe asta nu știu cum o s-o reparăm.

Întorcându-mă cu fața către iaz, m-am uitat la iarba foarte verde și am râs.

– Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru insulă, am zis, ștergându-mi lacrimile cu dosul mâinii. E în pericol de vindecare.

– Ei, poftim! concluzionă Archer. Vix poate veni în vizită, insula va arăta până la urmă mult mai puțin deprimant, iar eu n-o să te mai părăsesc niciodată.

– Da, și va trebui să ne ocupăm în continuare de Ochi, care e... tot Ochiul, eu trebuie să învăț să fiu șeful Consiliului, ceea ce probabil înseamnă cititul multor cărți plictisitoare și...

Archer își lipi buzele de ale mele, închizându-mi gura la propriu și sărutându-mă apăsat. Când se retrase, zâmbea larg.

– Și ai un fost vânător de demoni arogant și dus cu capul, care e îndrăgostit lulea.

– Și un vampir anxios care ar merge și în iad cu tine. De fapt, care *a mers* în iad cu tine, adăugă Jenna, venind lângă mine, pe partea cealaltă.

– Și niște părinți care te iubesc și care probabil în clipa asta se giugiulesc în mașină, zise Archer, făcându-mă să râd.

– Deci, zău, reluă Jenna și își strecură brațul pe sub al meu, ce altceva îți mai trebuie?

M-am uitat când la unul, când la altul, la acești doi oameni pe care îi iubeam atât de mult. Vântul ciufuli iarba înaltă din jurul iazului, și mi se păru că o aud pe Elodie râzând.

– Nimic, le-am spus, strângându-i de mâini. Nimic.

MULȚUMIRI

Uriașe mulțumiri din tot sufletul tuturor celor de la Disney-Hyperion și tuturor membrilor „Echipei Hex“. Jennifer Corcoran, poate că tu îți spui „agent de publicitate“, dar eu cred că „supererou“ e o descriere la fel de potrivită a atribuțiilor tale. Același lucru e valabil și pentru Hallie Patterson, Ann Dye and Dina Sherman. Și, bineînțeles, pentru decana de vârstă a Echipei Hex, extraordinarul meu redactor întru frumusețe, Catherine Onder, ale cărei îndrumări și înțelepciune m-au ajutat să termin (sper!) cu bine seria Hex Hall. N-am cuvinte să vă mulțumesc!

Mulțumiri gigantice agentului meu, Holly Root, pentru... pur și simplu, pentru că e Holly Root. Ești cea mai bună, mă bucur din suflet că eu și Sophie te-am găsit!

Mulțumiri amicelor mele scriitoare, care mi-au oferit sfaturi, îmbrățișări și, la nevoie, o palmă metaforică peste față, în timp ce scriam *Spellbound*. Chantel Acevedo, Lindsey Leavitt, Myra McEntire, Ashley Parsons și Victoria Schwab, toate m-ați ținut de mână, ceea ce a fost uimitor, deși puțintel ciudat. Vă iubesc pe toate!

Rudelor și prietenilor mei – vă mulțumesc că ați fost înțelegători cât timp am rămas cufundată în lumea cărților și că nu m-ați urât pentru telefoanele ratate, pentru e-mailurile rămase fără răspuns și pentru toate cinele cumpărate la pachet.

Și ultimii, dar niciodată, niciodată cei de pe urmă: cele mai mari mulțumiri cititorilor mei. Fără voi, n-ar fi existat nici o Sophie, nici o Hex Hall, nici un Archer (ferească Sfântul!). Susținerea și dragostea voastră pentru această serie au contat enorm și sunt foarte fericită să am atâția oameni minunați pentru care să scriu cărți!

JURNAL DE LECTURĂ

HEX HALL
Fascinația

de RACHEL HAWKINS

Acest jurnal aparține elevului/elevei

....

Luna/Anul ....

Pregătire pentru lectură

De fiecare dată când deschidem o carte, avem anumite așteptări. Notează cum ai vrea tu să fie cartea pe care o vei citi acum. La sfârșitul lecturii, bifează câte dintre elementele cărții s-au ridicat la înălțimea așteptărilor tale. Notează apoi elementele care ți-au întrecut orice așteptare prin creativitate și originalitate.

Aș vrea ca această carte să aibă:

- [ ] aventură ....
- [ ] personaje de un anumit tip cum ar fi ....

  ....
- [ ] tema ....
- [ ] întâmplări petrecute într-un spațiu (real/imaginar)

  ....
- [ ] cuvântul-cheie ....

După finalizarea lecturii, notează elementele care ți-au întrecut orice așteptare și ți-au plăcut.

1

2

3

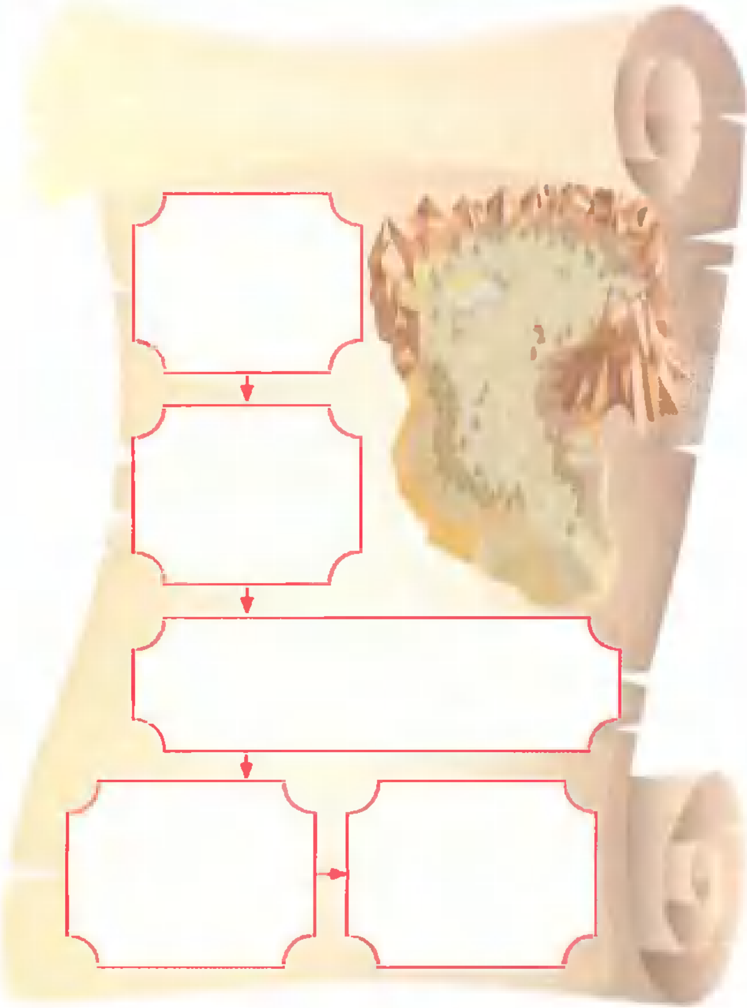
4

5

Printre litere și pagini

Eroii cărții trec prin multe aventuri. Punctează pe hartă cele mai importante evenimente, în ordine cronologică.

Printre litere și pagini

Fiecare dintre cele trei părți începe cu un fragment din *Alice în Țara Minunilor*. Care crezi că este legătura dintre acesta și întâmplările povestite în respectiva secțiune a cărții?

Partea I

„Mă întreb dacă n-am fost schimbată peste noapte. Să vedem: eram aceeași când m-am trezit de dimineață? Mai că pot să-mi amintesc mici diferențe. Dar, dacă nu-s aceeași, următoarea întrebare este: cine-s eu atunci? Ah, asta-i marea enigmă!"

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor

....

Partea a II-a

„— Dar nu vreau să mă duc printre nebuni, spuse Alice.

— N-ai ce-i face, răspunse Motanul. Toți suntem nebuni pe-aici."

Aventurile lui Alice în Țara Minunilor

....

Partea a III-a

„Încet, puțin câte puțin,
Straniile-i întâmplări au fost făurite,
Și-acum povestea-i sfârșită,
Și spre casă ne-ndreptăm o adunare fericită
Sub soarele care apune."

O prefață – Aventurile lui Alice în Țara Minunilor

....

....

Printre litere și pagini

Personajele sunt portretizate cu mare atenție de autoare. Cu multe dintre ele ajungem să empatizăm pe parcursul lecturii, deși nici nu ne-am fi închipuit la început. Realizează o prezentare a personajelor de mai jos:

	Sophie	Jenna	Archer	Cal	Elodie
Nume complet					
Părinți					
Calități					
Defecte					
Puteri					
Situație în care m-a impresionat					
Un cuvânt semnificativ					
O melodie reprezentativă pentru caracterul lui/ei					

Dincolo de paginile cărții

În capitolul opt, Torin îi spune lui Sophie: „Timpul nu e ceva fix. Fiecare decizie ne poate duce pe o altă cale". Comentează afirmaţia (sunt de acord/nu sunt de acord), oferind exemple din viaţa personală.

Dincolo de paginile cărții

Sunt momente în care realizăm că lumea ar avea nevoie de puțină magie. Gândește-te la ceva care îți lipsește, ție sau celor din jurul tău. Cu ajutorul unei vrăji vei face ca acea problemă să dispară. Găsește ingredientele pe care le vei scrie pe sticluța magică. Inventează apoi o formulă care să ducă vraja la bun sfârșit.

Formulă magică

CONCURS

Ce înseamnă pentru tine cărțile și lectura?

Intră pe site-ul **www.printrelitere.ro**, secțiunea „Concursuri", scrie-ne răspunsul tău la întrebarea de mai sus și... ai de câștigat!

În fiecare lună, zece elevi aleși prin tragere la sorți vor fi premiați cu cărți de la Editura Litera!

Cititul se răsplătește!